

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YA HİKAYE SİZİ ÖLDÜRMEYE ÇALIŞIRSA

BARAĞACI GARKISI

ANNA
DAY

Darağacı Şarkısı
Özgün Adı | *The Fandom Rising*
Anna Day

Yabancı Yayınları | 305

Yayın Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Ece Çavuşlu
Düzeltili | Bulut Sağlam
Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Mart 2020, İstanbul
ISBN: 978-625-7973-16-8

Türkçe Çeviri © Gökçe Çiçek, 2020
© Yabancı Yayınları, 2020
© Anna Day, 2019

Sertifika No: 46603

Bu eser Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – info@yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 40200

GİRİŞ

Bir haftadan az bir süre içinde kardeşim ölecekti. Bu sözcükleri kendime defalarca söylemiştim ama yine de gerçekmiş gibi gelmiyorlardı. Çünkü Nate o hastane yatağında, her tarafından sarkan borularla göğsü inip kalkarak uzanırken, onu kurtarabileceğime dair hâlâ umudum vardı. Bu, en korktuğum şeyi yapmam anlamına gelse bile: O uğursuz yere geri dönmek.

B Ö L Ü M

1

VIOLET

Alice masamdaki listeye baktı. “Bir liste yaptığına inanmıyorum, üniversiteye girmemize daha asırlar var. Amma da planlısın.”

Listeyi, özellikle de en alta karalanmış “jumbo boy tampon” gibi kelimeler varken ortalıkta bıraktığım için kendime sinirlenerek kâğıdı Alice’in burnunun altından çekip aldım. “Listeler fazla kaygılanmamı engelliyor, biliyorsun.” Eylülde üniversiteye başlayacaktım ve ödüm kopuyordu. Henüz temmuz ayındaydık ve bu, yaptığım yirmi beşinci listeydi.

“Endişelenecek ne var ki?” dedi Alice. “Birbirimizi tanıyor olacağız ve çaylaklar haftasına damgamızı vuracağız.” Dudakları kıvrılarak bir yarı-gülümsemeye dönüştü. “Özellikle de şu jumbo tamponlarımız varken.”

Ama onun da ödünün koptuğu çok belli oluyordu. Gözlerinin etrafındaki deri gerilmiş ve saçlarıyla oynamaya başlamıştı.

Katie elinde iPad’iyle yatağıma uzanmış, NME’yi geziyordu. “Umarım bu yıl vajinan jumbo tamponlardan başka şeylerle de tanışır, Violet.”

“Bakire esprilerini keser misiniz artık,” dedim. “Kendimi tekrar okula dönmüş gibi hissediyorum.” Perdeleri çekerek alacakaranlığın son kalıntılarını da örttüm, arkadaşlarımla neyi ima ettiğimi anlayıp gitmelerini ve nihayet yatıp uyuyabilmeyi istedim. Tuhaf rüyalar sona erdiğinden beri –elma-yeşili gözleri olan tuhaf yaşlı kadının olduğu rüyalar– sürekli uyuyordum. Sürekli yorgun hissetmemek o kadar güzeldi ki.

Katie gülünce burnundaki çiller genişledi. “Sadece takılıyorum. Kendini sakladığını biliyorum.”

Alice tiz bir Pamuk Prenses şakımasıyla, “*Prensım günün birinde gelecek,*” dedi.

“Prens falan istemiyorum,” dedim. “Tam tersini istiyorum, bir anti-prens, gerçek ve dürüst biri...” O tanıdık, kafamı allak bullak eden, iç organlarımı bir heyecan, korku ve hasret çamuruna dönüştüren görüntüler beynime sızmadan önce susmayı başardım. Havada patlayan tüyler, kış rengi gözler, saydam cildi saran siyah saçların görüntüsü.

Dönen sandalyemde oturan ve *Queer Eye* bittiğinden beri sıkıldığı belli olan Alice kendi etrafında döndü. “Eh, oryantasyon kişisel temizlik ve sosyal incelikten yoksun oğlanlarla dolup taşıyor olacak. Anti-prensini orada bulabilirsin.” Telefonu öttü. Onu cebinden çıkarıp uzun tırnakları ekranda tıkırdarken bir şeylere dokunmaya ve kaydırmaya başladı.

“Sizce tuhaf olacak mı?” diye sordu Katie. “Diğer herkesten bir yaş daha büyük olmamız falan.”

“Sanmam.” Yatağımın ayakucuna iliştim. “Liseden sonra bir yıl ara vermiş bir sürü öğrenci vardır.”

Katie, “Bizimkine ara vermek diyebilir miyiz?” diye sordu.

“Ne istersek onu diyebiliriz,” diye yanıtladım.

“Fred,” dedi. “Fred diyebilir miyiz?”

Güldüm. “Delisin. Terapi görüyor olmana şaşırmamalı.” Sözcükler, beynimin beni durdurmasına fırsat tanımadan ağzımdan fırlayıvermişti. Ama neyse ki Katie alınmadı. Terapiste gittiği için onunla alay ettiğimi düşünmesini hiç istemezdim. Kâbuslar

ve bazı görüntüler görüyordu; bize tek söylediği buydu. Hepimiz nedenini biliyor olsak da, köşede uyuklayan devasa fil hakkında konuşmamaya gayret ediyorduk.

Üçümüz de sınavlarımıza geç girmiş, bir şekilde geçmiş ve bir yıl ara vermiştik. Alice ile ben komadan uyanır uyanmaz bir yayıncıdan teklif almıştık – bunun nedeni Alice’in hayran kurgusu dünyasındaki popülerliği ve Comic-Con olayı nedeniyle dikkatlerin bize çevrilmesinin bir karışımıydı sanırım. *Darağacı Dansı*’nın devam kitabını, *Darağacı Şarkısı*’nı rekor bir zamanda yazıp yayımlamıştık. Bu bize odalarımıza gizlenip Nate’in canlı ve sağlıklı olduğunu hayal edebilme bahanesi yaratmıştı.

Romanımızın çerçevelenip duvara asılmış şömizine göz gezdirdim. Çerçeve, kaşlarını çatan Alice’in arkasında duruyor ve bu nedenle kafasından çıkan dikdörtgen bir balona benziyordu. Kitabın kapağı bana hep Nate’i, daha doğrusu Nate’in kaybını hatırlatıyordu. Ölmüş olduğundan falan değildi. Ama yine de bazen sanki eve giden yolu yarılamış, iki konum arasındaki dinlenme tesislerinde mola vermiş gibi hissediyordum. Yaşam... aşırı pahalı bir atıştırma molası... ölüm. Ve onu temel alarak bir karakter yaratmanın bir şekilde balmumu heykeli gibi hareketsiz, yarı-ölü bedenine yaşam üfleyeceğine inanacak kadar aptal olduğumu hatırlatıyordu. Bu yüzden o şömize her baktığımda çifte darbe alıyordum. Nate’in kaybı. Benim ahmaklığım. Onu duvarda bırakmamın tek sebebi ailemin hediyesi olmasıydı.

“Sence insanlar bizi tanıyacak mı?” diye sordum Katie’ye dönerek.

“Tabii ki tanıyacaklar,” dedi. “İkiniz bir çoksatan yazdınız, şuradaki dostumuz Anime Alice ise Russel Jones’u götürdü.”

Hala telefonuna bakıp kaşlarını çatmakta olan Alice, “Keşke,” diye mırıldandı.

Katie gülerek kızıl saçlarını omzunun arkasına attı. Kısa saçlarını uzatmıştı ve bu ona gerçekten çok yakışıyordu. “Bunu biz biliyoruz. Ama dünyanın geri kalanı bilmiyor.”

Alice başını kaldırarak, mürekkep mavisi gözleriyle bizi süzdü. "Comic-Con'da onun yanında durdum. Bir kez. Aşırı sinsi, kıvrak bir aleti yoksa bunun nasıl olabileceğini pek aklım almıyor." Ekranına geri döndü.

"Al sana manşet," dedim. *"Aleti o kadar sinsiydi ki hışırdamadı bile."*

"Ha!" dedi Katie. "Güzeldi. Şu yaratıcı yazarlık diplomasının hakkını vereceksiniz, ikiniz de. Neden uğraştığınızı bile anlamıyorum, daha şimdiden bir çoksatan yazdınız."

"Normal hissedebilmek için," dedim.

Sessizleştik. Söylediklerim, geçen yıl yaşadığımız tuhaflığı biraz fazla dürtmüştü.

Alice iç geçirerek telefonunu arka cebine tıktırdı. Şu anda birini yumruklamaktan fazlasıyla haz alacakmış gibi görünüyordu.

"Ne olmuş?" diye sordum.

Kendini gülümsemeye zorladı. "Hiç."

Kötü bir yorum okuduğunu hemen anladım. Aldığımız ilk bir yıldızlı değerlendirmenin ardından gözyaşlarına boğulduğumdan beri onları benden saklamaya çalışıyordu. Ama artık bağışıklık kazanmıştım. "Sorun değil, kaldırabilirim."

"Berbat bir şey," dedi Alice. "Hatta beni de etiketlemiş. Bunu kim yapar ki?"

Artık ne kadar güçlü olduğumu göstermeye kararlı bir şekilde elimi ona doğru uzattım.

Duruşunu bozmadı. "Ciddiyim, Violet, bence bu seferkini okumamalısn. Biraz... kişisel."

Ona doğru uzattığım elimi geri çekmeyerek cesaretimi sergiledim.

İç geçirdi ve gönülsüzlüğün ağırlaştırdığı hareketlerle telefonun kilidini açıp bana göstereceği sayfayı buldu.

Gözlerim ekranı taradı. "Daily Dystopian," diye mırıldandım. "İlk yayımlandığında *Darağacı Şarkısı*'nı değerlendirmişlerdi." Şu büyük hayran sitelerinden biriydi. Takipçilerinin sayısı

altı haneliydi ve yaptıkları olağanüstü değerlendirme, devam kitabımızın patlamasına yardımcı olmuştu.

Alice omuz silkti. "Berbat olduğunu söylemiştim. Beş yıldızımızı bire düşürmüşler."

Katie ekranı okuyabilmek için yanıma gelerek, "Böyle bir şey yapabiliyorlar mı?" diye sordu.

Alice, "İstedikleri her şeyi yapabilirler," diye yanıtladı.

Satırları gözümle taradım; biraz önce apaçık şekilde hissettiğim o cesaret, hızla çözülüp yok oldu ve iç organlarımı erimiş buza dönüştürdü.

Bildiğiniz üzere, genetik olarak geliştirilmiş insanların (Gemler), senin benim gibi geliştirilmemiş insanları (Kusurlular ya da Impler) boyunduruk altına aldığı Sally King romanı *Darağacı Dansı*'na hayran kalmıştık. Hatırlarsanız, Alice Childs ile Violet Miller tarafından yazılan devam kitabını da raflara ilk çıktığında değerlendirmiş ve tam not vermiştik. Fakat o zamandan beri *Daily Dystopia*'da kartları yeniden dağıtarak değerlendirmemizi güncellemeye karar verdik. Ne yazık ki kitap iyi değil, dostlar. *Darağacı Şarkısı*'nın akordu tamamen bozuk.

Omzumun üzerinden kafasını uzatıp yazılanları okuyan Katie, "Hey, müziği bu işe karıştırma, seni ikiyüzlü meme ucu yarısı," dedi.

Rose'un trajik ölümünün ardından Willow, Sally King'in çok sevilen romanındaki bazı karakterlerle güçlerini birleştiriyor: Ash, Baba ve elbette, Thorn. Bu epeyce yüksek gerilimli bir grup olduğundan, kitabı okumak Jeremy Kyle programlarını art arda izlemeye benziyor. Fakat her nasılsa bir isyana önderlik etmeyi ve aşağılık Gem Başkanı'nı indirerek Gemlere yaraşan yüksek teknoloji bir yere hapsetmeyi başarıyorlar. Hükümet, Willow'un babasının da aralarında yer aldığı yeni

oyuncularla yeniden kuruluyor ve büyük şehirlerin her birine, Implerin özgürleştirilme sürecini denetleyecek bir ittifak birliği atanıyor. Londra ittifakı Ash, Willow, Baba ve Thorn tarafından oluşturuluyor ki sanırım bu da daha fazla Jeremy Kyle numarasının önünü açıyor.

Hikâyedeki tek yeni soluk, Nate adlı karakter. Sıradışı bir zekâ ve kıvraklığa sahip olan bu genç Imp, Londra ittifakının bir parçası oluyor. Bir ailesinin olmaması edebiyatta fazlaca kullanılmış bir motif olsa da, her şeye getirdiği yeni bakış açısını sevdik. Fakat ne yazık ki bu devam kitabını Nate bile kurtaramıyor. Ayrıca dürüst olmak gerekirse, Miller'ın erkek kardeşinin durumundan bu şekilde faydalanmaya çalışması ağzımızda kötü bir tat bıraktı.

İncinmiş küçük bir ses gırtlığının gerisine takıldı. Aynı bölüme geldiği açıkça belli olan Katie omzumu sıktı.

Kitap, başarısız bir ütopya inşa etme girişimi eşliğinde, tuhaf bir şekilde bitiyor. Tek gerçek değişim, muhtemelen King'in romanının en eğlenceli parçası olan Darağacı Dansı'nın kaldırılmış olması.

Özetlemek gerekirse, Childs ile Miller distopyanın tüm iyi yanlarını bertaraf etmişler. Özü itibarıyla, distopyayı distopya yapan unsurları çıkarmış, bize sulu bir hiçlik bırakmışlar. Sally King'in şu anda mezarında ters döndüğüne bahse girebilirim.

Midem bulanıyordu, hem de fena hâlde. Alice'le birlikte *Darağacı Şarkısı*'na her şeyimizi vermiş, her kelimeyle birlikte kendimizi komanın pençesinden kurtarmıştık. Bu eleştiri bana kocaman bir odanın ortasında çırlıçıplak duruyormuşum ve herkes parmaklarıyla beni işaret edip gülüyormuş gibi hissettirmişti.

Ayrıca Nate hakkında söyledikleri, geçirdiği kazadan fayda-landığımı iddia etmeleri, içimde kara bir öfkenin yükselmesine neden oluyordu. Gözlerimde yaşlar birikirken, "Nate hakkında nasıl böyle konuşabilirler?" demeyi başardım.

Alice telefonu elimden alarak bana sarıldı. "Hay sıçayım, bu-
nun seni üzeceğini biliyordum. Görmezden gel, Vi. Yalnızca or-
taya bir laf atıp tıklanma sayılarını artırmaya çalışıyorlar, yarın
bir başkasını yuhalayacaklar."

Katie bana bir peçete verdiğinde, yine boktan bir eleştiri ya-
zısı yüzünden ağladığım için içimde bir utanç dalgası hissettim.
Ama Alice haklıydı, bu biraz kişiseldi.

"Üzülmen normal," dedi Katie. "Bu duygularınla yüzleşip
onların içinden geç, etrafından dolanma."

Bu beni gülümsetti; bazen terapistinin sözlerini kullanıyor ol-
ması hoşuma gidiyordu. Sanki ondan ikinci el terapi alıyor gibi
hissediyordum.

Katie eşyalarını toplayıp hırkasını omzuna atarken, "Ben eve
dönsem iyi olacak," dedi. "Yarın çello dersimden sonra görüşü-
rüz, olur mu?" Beni kendine çekerek sarıldı. "Yorum, kişisel gö-
rüşler için kullanılan bir diğer kelimedir, bunu sakın unutma."
Beni bir kez daha sıkarak odadan ayrıldı ve Alice'le beni, aramız-
da asılı duran nefret sözcükleriyle baş başa bıraktı.

Alice'in telefonu yine çınladı. Onun hâlâ elimde olduğunu
unutmuştum. Terli, titreyen ellerimle telefonunu geri verdim.

"Timothy'den mesaj gelmiş," dedi.

Timothy bizim editörümüzdü. Alice yazarları okuyabilmem
için ekranı bana çevirdi.

Yarın öğlen saat 2'de ofisimde buluşalım.

Çok önemli. Bisküvilerim de var. T.

Bana da aynı mesajı göndermemiş olduğunu bilmeme rağ-
men kendi telefonumu kontrol ettim. Kısa bir an için benim de
ofisine gitmemi isteyip istemediğini merak ettim ama Alice'le bir

ikiliydik ve beni saf dışı bırakmayı amaçlıyorsa siktirip gidebilirdi. "Sence yazıyı okumuş mudur?"

"Belki," diye yanıtladı Alice.

"Sence bizi gerçekten bisküviyle kandırabileceğini mi sanıyor? Beş yaşında olduğumuzu zannediyor herhalde."

Alice güldü. "Geliyor musun, gelmiyor musun?" Parmağı ekranın üzerinde duruyor, cevap yazmak için sabırsızlanıyordu.

Gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz? dememiş olduğunu fark etmiştim, yani kendisi yanında ben olmasam da gitmeyi düşünüyordu, bu yüzden, "Geliyorum," dedim.

O güzel gülümsemesini gösterdi. "Bisküvilere kandın, değil mi?"

"Her zaman."

Tırnaklarıyla çılgınca ekranı tıkırdatarak bir cevap yazdı.

Anlaştık. Ama bourbondan aşağısı kurtarmaz. A.

"Orada mı buluşalım?" diye sordu. Yayınevi Doğa Tarihi Müzesi'nin yakınındaydı ve müzede bir tur atmak, lattemi yudumlamak ve Nate'le birlikteymişim gibi davranmak için her türlü fırsatı kullanmayı sevdiğimi biliyordu. Küçükken Nate'in gitmeyi en sevdiği yer orasıydı. Kum sarısı kafasını gelişigüzel bilgilerle doldurur, onları dikkatlice depolar ve en uygunsuz zamanlarda ortaya çıkarırdı; tıpkı Maud Teyze'nin çaya geldiğinde cüce su aygırlarının tüm çiftleşme ritüellerini dinlemek zorunda kaldığı günkü gibi. *Cüce su aygırları*. Müzenin havadar tavanı ve serin duvarları içimi ısıtırken, kendi kitabım olan *Darağacı Şarkısı* içimi bomboş hissettirip her yanımın buz kesmesine sebep oluyordu. Günün birinde bunu çözecektim.

Başımla onayladım. "Evet, ofisin dışında buluşuruz. Ama yukarıya bensiz çıkma, danışmadaki kadın benden nefret ediyor."

"Aldırma, o kaltak herkesten nefret ediyor." Bana bir öpücük gönderdi ve "İyi uykular. O ciğeri beş para etmez herifin fesatlıklarını bir daha okumayacağına söz ver," dedi.

Ben de ona bir öpücük gönderdim. "Söz veriyorum."

B Ö L Ü M

ALICE

Karen Millen'daki tek boy aynasını işgal etmiş, lavanta rengi bir elbiseyi bedenime bastırıyordum. Annemin doğum günü birkaç hafta sonraydı ve ona bayılacağı, kollarını boynuma dolayıp, “Ah, Alice, sen dünyadaki en iyi evlatsın!” diye haykırmasını sağlayacak bir şey almak istiyordum. Kuşlar ötecek, gökkuşakları göğü dolduracaktı... anladınız siz onu. Yaklaşık aynı bedendik ve ten rengimiz aynıydı; hatta bazen bana, “Mini-ben” diyordu. Eğer bende güzel duruyorsa, annemde de güzel duracak demektir. Sorun şu ki elbise benim üzerimde güzel durmuyordu. Ten rengimi soluk gösteriyor ve damarlarımı ortaya çıkarıyordu.

Mağazadaki çalışanın bakışlarını yakaladım. Gülümsediğinde gözlerimi kaçırdım. Boş kafalı gösterişçinin teki olduğumu düşündüğüne emindim. O kadar narsistik bir kişiliğim olmalıydı ki ölene dek nehirdeki yansımama baksam gıkım çıkmazdı. Eh, belki Narcissus da özgüven eksikliği çekiyordu. Belki kaşlarının alınma vaktinin çoktan geldiğini düşünüyordu. Belki kendine değil, bir cımbıza hasret duyarken ölmüştü.

Kendimi biraz amaçsız hissederek kasaya yöneldim. Burası denediğim dördüncü mağazaydı ama hâlâ gökkuşakları çıkarmacak o elbiseyi bulamamıştım. Yenik düşmüş bir şekilde elbiseyi tezgâha bıraktım ve görevliye yarım yamalak bir gülümseme eşliğinde kartımı uzattım.

Ödememi yaparken telefonum çaldı. Arayan Violet'tı. "*Alice, neredesin? Timothy on dakika içinde bizi bekliyor.*"

Saatime baktım. "Siktir. Özür dilerim. Hemen geliyorum. Ona regl olduğumu falan söyle, o kadar çok utansın ki bana kızamasın. Sadece birazcık bekleteceğim." Alışveriş poşetini alıp çalışana bir teşekkür mırıldandım. "Tamam, şimdi mağazadan çıkıyorum." Sonbahar koleksiyonunun arasından zikzaklar çizerek alışveriş merkezinin klimalı ortamına adım attım.

Violet, "*Alışverişte misin?*" diye tısladı.

"Belki. Birazcık. Ama gerçekten çok yakındayım. Birazdan görüşürüz, seni seviyorum." Telefonumu çantama attım.

Yürüyen merdivende bir grup delikanlının yanından geçtim. Resmen ağızlarının suyu akıyordu ama neyse ki bana hiçbir şey söylemediler. Erkekler konusunu kapatalı çok olmuştu. Koma-köy'e yaptığım ziyaret içinde bir şeyleri değiştirmişti. Ergenliğe girdiğimden beri erkeklerle olan ilişkimle tanımlanmıştım. Eğer onlarla yatarsam yolluydum. Yatmazsam, gösterip vermeyenlerdendim. İlişkim yoksa meşru bir hedeftim. İlişkim varsa, Alice ile *isim girin* çiftinin bir parçasıydım.

Sanırım yalnızca Alice olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum.

Söz verdiğim üzere on dakika sonra, tam vaktinde Timothy'nin ofisine vardım. Violet bana *meşhur* bakışlarıyla bakmasın diye lavanta rengi elbiseyi çoktan çantama tıkmıştım. Violet benim en iyi arkadaşımdı ve onu seviyordum ama bazen tutuculuğun yargılayıcı tarafında olabiliyordu.

Beni görüp sırttı; Timothy'yle tek başına görüşmek zorunda

olmadığı için rahatladığı barizdi. Birdenbire, annemin hoşuna gidecek bir elbise bulma konusundaki yetersizliğim canımı eskisi kadar sıkılamaya başladı.

Danışmadaki ekşi suratlı kadına, "Günaydın," dedim.

Bana kaskatı bir şekilde gülümsedi. "Günaydın. Timothy sizi bekliyor."

Timothy'nin duvarları meşe kaplamalı ofisi bana hep bir tabutun içini hatırlatıyordu. Şaşalı, lüks bir tabut ama yine de tabut işte. Hava, masasında yumurta pişirebileceğiniz kadar sıcak olsa da omurgamdan yukarıya bir ürperti dalgası yayıldı.

Bizi görünce yüzü aydınlandı. "Canlarım," diyerek bize sırayla sarıldı. Yirmilerinin sonlarındaymış gibi davranıyordu ama Violet'la ikimiz onun kırka daha yakın olduğunu düşünüyorduk. Tasarım tişörtünün altında tam bir baba göbeği vardı ve Violet bir keresinde tepesinde saçlarıyla örtmeye çalıştığı, kelleşmeye başlayan bir nokta gördüğünü söylemişti.

"İkinizi de görmek ne güzel, lütfen, oturun." Ofisinin köşesinde, tavana kadar uzanan kitap raflarının hemen yanındaki deri sandalyeleri işaret etti. Kitaplıklardan biri elden geçirilmiş, yan tarafa yatırılmış, tel ve çekiçlerinin yerine raflar yerleştirilmiş bir kuyruklu piyanoydu. Annemle babamın tercih edeceği tarzdaki gösteriş eşyalarından birine benziyordu.

Ziyaretimiz için sehpa içine kahve ve bisküvilerin durduğu bir tepsi yerleştirilmişti. Violet'ın yanına oturarak sandalyemde arkama yaslandım ve güneş gözlüğümü başımın üzerine kaldırdım. Timothy'yi idare etmenin anahtarı havalı davranmak ve zayıflığınızı asla belli etmemektir. Maskeler önemlidir, derdi babam. Dünyada bıraktığınız izlenim sizi tanımlayan şeydi ve o maskenin düşmesine bir kez izin verirsiniz asla geri dönüşünüz olmazdı.

Timothy karşımıza oturdu. "Alice, harika görünüyorsun." Dişleri o kadar beyazlatılmıştı ki bir an için gözlüğümü tekrar indirmeyi düşündüm. "Darağacı Şarkısı" filmi uyarlandığında sana da bir rol verilmesini sağlamalıyız; bir Gem olarak tabii. Senin için güzel bir reklam aracı olur."

Nezaketen gülümsedim. Bunun boş bir teklif olduğunu hepimiz biliyorduk; Violet ve ben geçtiğimiz yıl boyunca neredeyse evden bile çıkmamıştık ve şimdi üniversiteye başlamak üzereydik.

Violet’a baktı. “Ve Violet, sevgili Parma menekşem, kardeşin nasıl bakalım?”

“Aynı,” dedi Violet.

Elini sıktım. Çoğunlukla onun için ama bir yandan da kendim için. Nate’i o kadar özliyordum ki karnıma ağrılar giriyordu.

Timothy’nin gülüşü bir anlayış ifadesine dönüştü. “Bunu duyduğuma üzüldüm, gerçekten.”

Yavru köpek bakışları birden yok oldu ve iş havasına o kadar pürüzsüzce geçiş yaptı ki bu biraz sinir bozucuydu. “Peki... Sizi buraya çok önemli bir şeyi konuşmak üzere çağırdım; e-posta üzerinden söylemek istemedim.” Kahve demliğini alıp havaya kaldırdı ama tam bardağını dolduracakken durdu. “Bir sonraki kitabınız,” dedi.

Bir heyecan dalgası midemi yokladı. “Ah, evet. Violet’la bazı fikirlerimiz var. Bir arkadaşımız çello çalıyor, biz de fon olarak bir orkestra kullanabileceğimizi düşündük...”

Timothy güldü. “Hayır, hayır. *Darağacı Dansı* üçlemesinin bir sonraki kitabını kastediyorum.”

Violet’la birbirimize baktık. Yüzünden tam anlayamadığım bir ifade geçti. Üçüncü kitap, Violet için biraz hassas bir konuydu. Nedenini hiçbir zaman anlayamasam da Nate komada ve ailesi ruhsal çöküntünün eşiğindeyken konuyu üstelememiştim.

Bu savaşın ona ait olduğunun farkındaydım ve yanıtını bekledim ama donup kalınca devreye girmek zorunda kaldım. “Bu bir üçleme değil.”

Timothy bana bir fincan kahve uzattı. Gerçekten çok sıcaktı ama elimin ne kadar feci yandığını ona gösterecek değildim.

Beni süzdü. “Yapma şimdi, Alice. Distopyadan bahsediyoruz. Kötü şeyler hep üçer üçer gelir.”

Sesi hafifçe titriyor olsa da, Violet’ın dili nihayet çözülmüştü. “Üçüncü bir kitap olmayacak. Kitabı bir ikilemenin son bölümü

olarak yazdık, sen de biliyorsun. Bu yüzden adına *Darağacı Şarkısı* dedik çünkü kitabı kuğuların ölmeden önceki son ötüşlerine benzettik. Alice'le ben karakterleri yaşamak isteyebilecekleri güzel bir dünyada bıraktık. Nate'in yaşamak isteyeceği bir dünyada. Kulağa delice geldiğini biliyorum."

Timothy'nin gözleri sanki *Hem de nasıl, seni deli karı*, diye bağırılmamak için kendini zor tutuyormuşçasına irileşti.

"Mutlu bir son istemenin delice bir yanı yok," dedim.

Violet bana minnettar bir gülümsemeyle baktı.

Timothy ellerini birleştirerek, "En azından söyleyeceklerimi bir dinleyin," dedi. "*Darağacı Şarkısı* piyasaya çıkalı yalnızca birkaç ay oldu ama daha şimdiden uluslararası bir başarı elde etti. Siz distopyayı bir ütopyaya çevirdiniz. Ama ufak bir problem var." Kahvesinden bir yudum alarak bunu çarpıcı bir sessizlik yaratmak için bir bahane olarak kullandı. "Ütopyalar berbatır."

"Affedersin?" dedi Violet. Bazen şaşırıp kaldığında bunu söylerdi; birden elli yıl yaşlanır ve babaannem gibi konuşmaya başlardı.

"Bu bir gerçek," dedi Timothy. "Dünkü eleştiriye gördünüz herhalde. Durum şu ki, Daily Dystopia bizim en büyük platformlarımızdan biri, bu yüzden sözlerine kulak asmalıyız."

Violet, Katie'nin mücadele gücünü örnek alarak, "Yorum, kişisel görüşler için kullanılan kelimelerden biridir," dedi.

Timothy bir kaşını kaldırdı. "Ama haksız da sayılmazlar. Dünya korkutucu bir yer, geleceğimiz belirsiz. 1984 ve *Damızlık Kızın Öyküsü* kitaplarının satışları bu sebepten ötürü tavan yaptı. Okurlar asla ulaşamayacak, erişilmez peri masalları okumak istemiyor; kendi korkularına değinen, endişelerini yansıtan, güncel ortamımızı yakalamayı başaran kitaplar istiyorlar." Tepsideki tabağı alarak Violet'ın yüzüne doğru uzattı. "Bisküvi?"

"Hımm, hayır, teşekkürler."

Tabağı onun elinden alarak tekrar masaya bıraktım. Hiç kimse en iyi dostuma zorbalık edemezdi. Boğuk bir sesle, "Bu konuşmayı aynanın önünde çalıştın mı, Timothy?" diye sordum.

“Birkaç kez. O kadar çok mu belli ettim, canlarım?” Hep aynı şeyi yapıyordu. Kötü haberleri güzel kâğıtlara sarıyordu, tıpkı küçük bok parçaları gibi. Büyük kırmızı kurdeleyi açıp kâğıdı dikkatlice sıyrıyor ama kutuda bir tezek parçası buluyordunuz. “Araştırmacılarımız hayran kitlenizi internet ortamında dikkatle takip ediyor; sohbet odalarını, hayran kurgularını, blog yazıları ve video günlüklerini tarıyor. Her şey tam olarak aynı noktayı işaret ediyor.” Ayağa kalkarak piyano-kitaplığa doğru gitti. Çenesindeki kısa kesilmiş koyu renkli sakalları görebiliyordum. “Hayranlar aç. Ve bir şey açsa, ne yapmak gerekir?”

“Onu beslemek,” dedim.

Başını salladı. “Ve bu hayran kitlesi okkalı bir çekişme okumak istiyor.”

Violet söze girdi. “Tamam, dünya korkutucu olabilir ama bu yalnızca okuyucuların tutunabilecekleri güzel bir şeyin arayışında olduğu anlamına gelir. Peri masalları işte bu yüzden zor dönemlerde popülerdi; sevgi, dostluk ve rahatlıkla dolu, daha iyi bir yaşam vaat ettikleri için. İnsanlara umut verdikleri için.”

Timothy raftan birkaç kitap almaya başladı. “Bebekler için yazılmış hikâyelerden bahsediyorsun, Violet. Sizin hayran kitlenizin büyük çoğunluğu genç yetişkinlerden oluşuyor.” Kitapları masaya koydu ve adlarını okuyabilmemiz için seri bir hareketle yan yana serdi. *Uyumsuz. Otomatik Portakal. Damızlık Kızın Oyküsü. 1984. Açlık Oyunları.* “Genç yetişkinler paranoya istiyor çünkü Büyük Birader onları gerçekten izliyor. Şiddet ve intikam istiyorlar çünkü her gün medyada gördükleri şey bu. Seks istiyorlar çünkü bedenleri dürtüler ve hormonlarla dolup taşıyor.” Sonunda raftan Sally King’in *Darağacı Dansı*’nı çıkardı ve muzaffer bir edayla kitap yığınının en üstüne bıraktı. “Bunu istiyorlar. Trajedi, tutku, kayıp... Daily Dystopian değerlendirmesini işte bu yüzden değiştirdi, canlarım; canavarı beslemek için. Sizin de aynısını yapmanız gerekiyor.”

Violet biraz cırtlak bir sesle, “Ama sana söyledik,” dedi. “Sana daha en baştan yalnızca bir kitap yazacağımızı söyledik. Bu ka-

darla kalacağına söz vermiştin." Beti benzi atmıştı. *Neden bu kadar önemsiyor? Öğrenmem gerekiyordu ama şimdi zamanı değildi; kusmak üzereymiş gibi görünüyordu.*

Timothy ağır ve derin bir nefes verdi. "Bakın, neden cumartesi günü Comic-Con'a gelmiyorsunuz? Russel Jones'la bir panelde olacağım; Willow'u oynayan aktörle."

"Russel Jones'un kim olduğunu biliyoruz," diye çıktım.

Timothy beni duymazdan geldi. "Gelip hayran kitlenizle tanışın, birkaç kitap imzalayın... Üçüncü bir kitabın okurlarınız için neler ifade edeceğini düşünün. Comic-Con, nasıl desem... hayran kitlesinin en güçlü olduğu yer."

Comic-Con'a geri dönmenin düşüncesi bile kalbimi hızlandırdı ve başımı döndürdü. Yerin sarsılmasını ve bir hafta sonra hastanede uyanmamızı hatırlattı. Hâlâ uyuyan Nate'i hatırlattı. Ve hiç... hiç... anlam veremediğim şeyleri hatırlattı. Rüyalarımı kemiren ve DÜŞÜNMEYE çalışmak için harcadığım çabayla gözlerimi yaşartan şeyleri.

Hayır. Comic-Con'a asla geri dönemezdim.

Gözlerimin yaşarıp yaşarmadığından emin olamadığım için her ihtimale karşı gözlüğümü indirdim ve ayağa kalktım. Sonra omuzlarımı geriye atıp en sağlam "siktir oradan" sesimi takınarak, "Bak, Timothy, Comic-Con meselesi kesin olarak kapanmıştır. Ve eğer ikimizden birine bunun nedenini sorman gerekiyorsa, açık konuşayım ki kendine insan demeye bile hakkın yok demektir." Violet'ı yanıma alarak ona zihinsel bir hareket çekip, dik bir baş ve dramatik bir edayla odadan çıkmayı planlıyordum. Fakat masa yolunu kapatıyordu.

Bu duraksamayı kuru ve sakın elleriyle avucumu yakalamak için bir fırsat olarak kullandı. "Lütfen bunu bir düşünün, canlarım." Ve tam oradan ayrılacağımız sırada, inanılmaz bir yükseklikten üzerimize bir bok çuvalı bıraktı. "İkiniz de çok yeteneklisiniz. Kitabı diğer yazarlarımdan birine yazdırmayı hiç istemem."

B Ö L Ü M

ALICE

Violet'la sessizlik içinde metro istasyonuna dönüyorduk. Bedenim ağırlaşmış gibiydi ve beynim zonkluyordu. Londra merkezinin uğultusu bile beni neşelendirmeye yetmiyordu.

Sonunda Violet konuşmaya başladı. “Üçüncü kitabı başkasına yazdıramaz herhalde. Yani, Tanrı aşkına, yeni karakterler yarattık, yepyeni bir olay örgüsü çizdik. Üzerine yeni şeyler yazması için gidip bizim hikâyemizi başkasına vermez. Bu hırsızlık olmaz mı?”

“Öyle olmalı.”

“Sözleşmede ne yazıyordu?” diye sordu.

Sözleşmeyi gayet iyi hatırlıyordum. Violet o sıralarda Nate yüzünden mahvolmuş durumdaydı ve tüm yasal işleri bana bırakmıştı. Temsilcimiz Olivia'nın sözleşmeyi gözden geçirmesini sağlamıştım. O da bunun adil olduğunu, eğer yayıncı ve Sally King'in mirasçıları isterse başka birisinin kitabın devamını yazabileceğini söylemişti. Konsept bize ait değildi.

Ağızımdaki alışılmadık acı tadı yutkundum. "Bilmiyorum. Şu uğursuz temsilciler. Editörlerden bile daha kötüler."

"Belki de Olivia'yla konuşmalıyız," dedi.

Göğsümde bir panik kıpırtısı oluştu. "Artık bir önemi kaldı mı ki? Olan oldu."

"Ama üçüncü kitap asla yazılmamalı, Alice. Kimin yazdığı önemli değil. Tam olarak açıklayamıyorum ama *Darağacı Dansı* dünyasının olduğu gibi bırakılması gerektiğini hissediyorum. O eleştirmen piç ne derse desin, onlara güzel bir son bıraktık. Umut ve olasılıklarla dolu bir sondu ve artık hayatlarını istedikleri gibi yaşamakta özgürler."

Sesindeki tutku beni huzursuz etti. *Bunu neden bu kadar önemsiyor?* Açıklayamadığını söylemişti. Ve gerçek şu ki, sormaktan çekiniyordum. O cevaplanmamış soruları eşelemekten korkuyordum. Yaranın kabuğunu kaldırmaktan korkuyordum. Ayaklarımın altındaki güven verici betonun üzerinde tempomu artırdım. "Violet, böyle söylediğimde sinirlendiğini biliyorum ama onlar yalnızca birer karakter. Nate bile. Tamam, o karakteri kardeşini göz önüne alarak yarattık ama bunun tek sebebi uyan-
dığında ne kadar mutlu olacağını düşünmemizdi."

"Evet ve farkında değilsen diye söylüyorum, henüz uyanmış değil."

Bana bir yumruk atmış gibi hissettim. "Elbette farkındayım." Sesimi alçalttım. "Onu ben de seviyorum."

Bir köşeyi döndük ve metro tabelası görüş alanımıza girdi.

"Sevdiğini biliyorum." Elime dokundu ve sesi biraz yumuşadı. "Üzgünüm."

Kolumu dar omuzlarına attım ve onu kendime çekerek sardım. "Sorun değil. İkimiz de onu özleyeceğiz ve bu durum her şeyi daha da... hassaslaştırıyor." Metro istasyonunun merdivenlerinden inerken gözlerim karanlığa alışmakta zorlandı. Yine de güneş gözlüğümü çıkarmadım.

"Ben hâlâ Olivia'yı aramamız gerektiğini düşünüyorum," dedi. "Sadece Timothy'nin blöf yapmadığından emin olmak için."

Olamaz, olamaz. O acı tat geri gelmişti. Belki de kaltak gibi aynı şeyi tekrarlayıp duran şu ses kendi vicdanımdı. *Ona sözleşmeden bahsetmeliydim.* Son basamağa ulaştığımızda, ona bakmak için elini tuttum. Derin bir nefes alıp kendimi konuşmaya zorladım. “Blöf yapmıyor, Violet.”

Violet’in yüzü düştü. “Biliyor muydun? Biz reddettiğimiz takdirde devam kitabını başka birinin yazabileceğini biliyor muydun?” Dört yaşındayken, Gary Walsh tarafından itilip çocuk yuvasının dışındaki dikenli tellere defalarca çarptığı zamanki gibi görünüyordu. Ağlayamayacak kadar incinmiş. O zamanlar onu kurtaran, kötü çocukları kovalayan kişi bendim. Ama bu sefer Gary Walsh’tım. Daha da kötüsü, dikenli tellerdim.

“Olivia bu konuda yapabileceğimiz pek bir şey olmadığını söyledi.” Sesim soğuk çıkıyordu ve bu çok tuhaftı çünkü göğsüm gözyaşlarımı engellemek için harcadığım çaba yüzünden yanıyordu.

“Eh, bunu bana söyleyebilirdin,” dedi.

“Ne yapabilirdin ki?”

“Bilmiyorum. Ama en azından sözleşmeyi değiştirmeyi *dene-yebilirdim.*” Yine yürümeye başladı. Bana küstüğünü zannetmiyordum, sadece bana bakmayı kaldıramıyordu.

Ona yetişerek, “Çok da önemli olduğunu düşünmemiştim,” dedim.

“Benim için önemli olduğunu biliyordun.” Birdenbire, sanki korkunç bir fikir onu kafasından vurmuş gibi durdu. “Bunu önceden mi planladın?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Üçüncü kitabın başkası tarafından yazılması gibi bir tehdit karşısında buna ikna olacağımı biliyordun.” Kartını okuyucuya çarptı.

Vay canına. Karnıma bir yumruk daha inmişti. “Tanrım, Violet. Ben şeytani bir komplocu falan değilim.”

Platforma ulaştık. Yaklaşan trenin gürbütüsü Jimmy Choo ayakkabılarımın tabanlarını titretti.

Violet tünelin açık ağzına baktı. "Sana inanmıyorum," diye fısıldadı.

Esinti güçlenmeye başladı ve boynumdaki saçlarımı havalandırdı. Ve birdenbire, Violet artık Violet'a benzemez oldu. Beni topuk yüksekliğime bakarak yargılayan diğer tüm kızlara benziyordu artık. Midem öfkeyle kasıldı. Kolunu yakalayıp onu bana bakmaya zorladım. "Neden benimle arkadaşlık ediyorsun o zaman? Belli ki fahişenin teki olduğumu düşünüyorsun."

O da benim hissettiğim kadar öfkeli görünüyordu. Çene kemiği belirginleşti ve burun delikleri büyüdü. Tren yaklaşırken çıkardığı esinti saçlarını yüzünün etrafına dağıttı. Tamamen Carrie moduna girmişti. Tanrı'ya şükürler olsun ki etrafta haç falan yoktu. Uğultunun arasından, "Yani eğer reddedersem, devam kitabını bensiz mi yazacaksın?" diye bağırdı.

Tren yanımdan geçerken vagonların pencereleri birer birer görünmeye başladı. Camlardan bana bakan yüzümü gördüm. Güneş gözlüğümün altından rimelle boyanmış göz yaşları akıyordu. Babam olsaydı bundan hiç hoşlanmazdı ama umursama noktasını çoktan geçmiştim. "Elbette hayır, bunu nasıl düşünebilirsin?"

"Çünkü daha önce de bana ihanet ettin," diye haykırdı.

Sözcükleri karşısında ikimiz de kaskatı kesildik. Carrie artık gitmişti, Violet ise tamamen şaşkın görünüyordu. Afallamış. Ona tekrar sormaya yeltendim ama kıvrınarak kolunu benden kurtardı ve yolcu denizine adım atarak vagonun kapısından geçip kayboldu.

Dudaklarımı oynatarak sessizce, "Violet, ne zaman?" dedim. Ama tren harekete geçti ve Violet bana dönüp bakmadı bile.

VIOLET

O gece rüyamda yine o tuhaf yaşlı kadını gördüm.

Bir meyve bahçesinde duruyordum. Bahçe yapraklar, altın renkli günışığı ve yazın yoğun kokusuyla doluydu. Dallar kafamın üstünde salınıyor, değişken ışık ve gölge ağları tenimde hareket ediyordu. Tam da bu yerin ne kadar tanıdık geldiğini düşünmeye başlarken yine yaşlı kadını gördüm. Sırtı bana dönüktü ve arkasına döndüğünde gözlerinin ne kadar yeşil olduğunu fark ettim.

Yavaşça gözlerini kırptı. *"Violet, çocuğum, seni yeniden görmek ne kadar güzel."*

"Nereye kayboldun?" diye sordum. Komadan ilk uyandığımda çoğu gece beni ziyarete geliyor, nazikçe konuşuyor, kâbuslarımı sakınleştiriyordu. Ama onu son görüşümün üzerinden aylar geçmişti.

Gülümsedi. *"Bir süredir bana ihtiyacın yoktu, çocuğum."*

Hiçbir işaret vermeden gökyüzü karardı ve bulutlar bir araya toplanarak havadaki tüm sıcaklığı emen gri, yoğun bir örtü oluşturdu. Kadın, yaşlı bedeninin izin vermemesi gereken ölçüde hızla hareket ederek bileklerimi yakaladı ve sertçe sıktı. Parmaklarının gücü beni şaşırttı.

Ciyaklamamı bastırdım. *"Canımı acıtlıyorsun."*

Ama durmadı. *"Üçüncü kitap asla yazılmamalı, Violet. Alice ile sen kendinizi aştınız, bize özgürlüğümüzü kazandırdınız, hem de çok fazla yönden. Döngüyü kırdınız ve artık mutluyuz."*

Kıvrınarak kendimi kurtarmaya çalışırken, *"Bu yalnızca bir kitap,"* dedim.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Yağmur damlaları yüzüne düşüyordu.

Bileklerim çatırdadı. Kollarımı döndürüp ileri geri sallayarak ondan kurtarmaya çalıştım ama fazla güçlüydü ve sonunda çırpınmayı kesmek zorunda kaldım.

Bakışlarını takip ettim ve kendimi yapraklar, dallar ve meyvelerin arasından yukarıya, öfkeli göğe bakarken buldum. Bu yer de neyin nesiydi? Daha önce burada bulunmuştum. Anılarımın derinliklerine uzanıyor, kafa karıştırıcı bir ses, koku ve görüntü havuzuna bakmaya cüret ediyormuşum gibi hissediyordum ama yine de kavrayamadığım bir şey vardı – can alıcı bir şey, eksik bir yapboz parçası. *Yalnızca bir kitap mı? Kafamı iki yana salladım. “Hayır, bundan çok daha fazlası.”*

Kadının ağzı esnemeye benzer şekilde açıldı – dişlerinin altında dişlerinin şeklini zar zor seçebiliyordum. *“İşler çoktan tersine dönmeye başlamış gibi; rüzgâr yön değiştirmiş ve benim bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.”* Zambak ve is kokusu taşıyan esinti kadının saçlarını havalandırdı ve eteğini salladı.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum. Bulutlar kendi ağırlıklarının altında çöktü ve üzerimize bardaktan boşanırcasına yağmur indirdi. Giysilerim saniyeler içinde tenime yapıştı.

Toprağa çarpan yağmurun sesini bastırmak için büyük bir çabayla bağırarak, *“Güçlerim eskisi gibi değil,”* dedi. *“Nate güvende, en azından şimdilik. Ama gelecekte bazı sorunlar olacağını hissediyorum; iki dünyada da.”*

Ve tam başım delice dönmeye başlarken ve meyve bahçesinin renkleri eriyip yatak odamın sakin tonlarına karışırken, ellerini sırlıklam olan şakaklarıma dayayarak, *“Hatırlama vaktin geldi, Minik Çiçek,”* dedi.

Kalbim gümbürder, kulaklarım çınlar ve aklımda tek bir soru dönüp dururken terden sırlıklam olmuş bir hâlde irkilerek uyandım: *O yaşlı kadın, Baba.*

Kitaptaki ya da filmdeki Baba değil. Kurgusal bir karakter değil. Yaşayan, gerçek, nefes alan, düşünce emen, bilmecelerle konuşan Baba.

Fırlayarak yerimde doğruldum ve ciğerlerime derin nefesler çektim.

Baba gerçektir.

Elbette gerçektir. Artık her şey çok açıktı. Onun yumuşak ve hamursu cildini, dişetlerini ortaya çıkaran gülümsemesini, şakaklarıma dayanan avuçlarının verdiği acıyı anımsıyordum.

Baba gerçektir.

O anda kafama dank etti.

“Darağacı Dansı gerçektir,” diye fısıldadım. Kulağa gülünç geliyordu, o yüzden daha yüksek sesle tekrarladım. “Darağacı Dansı gerçektir.” Yorganımı üzerimden attım, pijamalarım terden sıırılsıklam olup pamuktan streç filme dönmüştü. “Oradaydım.” Ve düşünmeye çalışmak, o komadan uyandığımdan beri ilk kez yulaf lapasında yüzmeye benzemiyordu. Parçalanmış görüntülerin, seslerin ve kokuların oluşturduğu yamalı manzara, bir araya gelip örölerek anlamlı ve eksiksiz bir şeye dönüşmeye başlamıştı.

Bir harita.

Hayır. Bundan daha fazlası.

Bir hikâye.

Benim hikâyem – doruk noktaları ve şaşırtıcı gelişmeleriyle, kayıpları ve neşesiyle, dehşet ve ihanetiyle.

Her şeyi hatırlıyordum.

Rose ölmüştü. Ben onun yerine geçmiştım. Gözleri kış rengi olan çocuğa âşık olmuştım. *Ash gerçektir*, diye düşündüm kendi kendime. *Ash gerçektir*.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama beceremeden halının üzerine yığıldım.

Yatağımanın yanındaki kilime, “Bir sıçan yedim,” dedim.

Zihnimde Kopyaları, neredeyse-Willow’un bacaklarının olması gereken boşluğu açıkça görebiliyordum. Havaya kaldırılmış, günışığında parıldayan bir tırpan görüyordum. *Nate neredeyse ellerini kaybedecekti*. Kendi bileklerimi çevirerek sanki ilk defa görüyormuşum gibi damarlarıma baktım. O lanet ağaca tırmanırken tenimi çizen dalları hissedebiliyor, iç içe geçmiş bronz tenli bacakları görebiliyordum – Alice, Willow’la yatmıştı. *Bana*

iharet ettiğini biliyordum. Et Evi'nin kırmızı ışıklarını görüyor, bir Gem helikopterinin alevinde yanan etin kokusunu alıyordum. Ve düz çizginin amansız iniltisini duyuyor, Nate'in kucagımda kan kaybedişini, griye çalan kahverengi gözlerinin yıldızlara bakışını anımsıyordum. Kurşun yarası. Başından beri o yara izinde özel bir şeyler olduğunu söyleyip duruyordum. Karnıma, Nate'in vurulduğu noktaya dokundum ve gözyaşlarım süzölmeye başladı. Birdenbire, o dönen metal dokunaçların beni nehirden çekip çıkarışını hissettim. Başkan Stoneback ile tanışmıştım. Bana sonsuz döngüden bahsetmişti. Hayran kitlesinden.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Hayran kitlesi. Kolektif bilinç. Kurguyu gerçeğe dönüştürdüler."

Boynumda bir ilmekle darağacında durmuştum.

Parmaklarım yarım kalp şeklindeki kolyeme dokunurken, "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım duvarlara. Alice her şeyi benim için feda etmişti.

Sonra düşmüştüm.

Ölmüştüm.

Gözlerim, Darağacı Şarkısı'nın çerçeveli kapağına çevrildi. Şimdi her şey yerli yerine oturmuştu. Baba, kendi evrenime dönüp döngüyü kırarak ve Implerin hüküm sürmesini sağlayacak olan Imp yanlısı bir devam kitabı yazabilmem için beni Darağacı Dansı evrenine götürmüştü. Gülmeye başladım; halımın üzerinde diz çökmüş, burnumdan akan sümüklerle kendi kendime kıkırdarken bir tahtası eksik görünüyor olduğumun hayal meyal farkındaydım.

Ama umursamıyordum. Çünkü eğer hayranlık alternatif bir evren yarattıysa, eğer Darağacı Dansı gerçekse, o zaman Alice'le birlikte Darağacı Şarkısı'nda yazdığımız her şey de gerçek demektir.

Kollarımı bedenime doladım. Yanılıyor olma ihtimalimden korkuyordum.

Çok, çok uzaklarda bir yerlerde, küçük kardeşim hayatta ve sağlıklıydı.

B Ö L Ü M

ALICE

Eve dönüş yolu boyunca Violet'ın sözleri kafamda dönüp durdu. *Daha önce de bana ihanet ettin.* Ne demek istemişti? İkimiz de geçmişte, küçükken ve hâlâ kendimizi bulmaya çalışırken bazı hatalar yapmıştık ama ardında iz bırakan hiçbir şey olmamıştı. Yıllar sonra karşıma çıkabileceğini düşündüğüm hiçbir şey yoktu. Ayrıca, ona hiç *ihanet* etmemiştim. Onu hiç satmamış, en büyük sırrını sosyal medyada ifşa etmemiş ya da erkek arkadaşını çalmamıştım.

Araba yoluna doğru yürüdüm. Evim her zaman güneşte sert ve kaba görünmeyi başarıyordu. Kışın çok daha iyi görünüyordu, belki de soğuk havalara alışık olduğu için. Ev demişken, annem mutfakta takılıyor, bir şampanya şişesine dayadığı dergiyi okuyordu. İçki içmek için henüz erkendi, annem için bile. Üzerinde Calvin Klein marka bir tişört-elbise vardı ve saçlarını maşalamıştı. Güzel görünüyordu. Ve birdenbire, onun Mini-ben'i olmaktan gurur duydum; bu duygu göğsümü kabarttı.

Kafasını kaldırmaksızın, "Hey," dedi.

"Hey," diye yanıtladım.

“Baban mesaiye kalacak, o yüzden suşı söyledim.”

“Teşekkürler,” diyerek buzdolabından bir meyve suyu aldım.

Elimdeki bardağa bakıp kaşlarını çattı. Sanırım şeker hakkında bir nutuk daha dinleyecektim ya da belki bu seferki meyve asidi hakkında olacaktı ama el çantamdan görünen lavanta rengi kumaş beni kurtardı. Alışveriş konusunda annemin altıncı hissi epey kuvvetliydi.

“Güzel bir şeyler mi aldın?” diye sordu.

Omuz silkerek umursamaz davranmaya çalıştım. “Sadece doğum günü hediyen işte.”

“Lütfen giysi olmadığını söyle. Hep yanlış beden alıyorsun.”

Yüzümde sahte bir gülücük belirdi. “Hayır, hayır. Elbette değil.” Meyve suyumu kafama diktim. Sonra ikinci bir bardak doldurup onu da kafaya diktim ama o acı tadı hâlâ alabiliyordum.

“Alice? İyi misin?” diye sordu annem.

“İyiyim.”

“İyi görünmüyorsun.”

“İyiyim, gerçekten.”

Eğer bunu yeterince söylersem kendim de inanmaya başladığımı fark etmiştim. Ve sanırım gerçekten de iyi göründüğüm için insanlar söylediklerimi kabullenmekte zorlanmıyordu. *Eh, tabii ki iyi. Üzerinde Gucci marka bir elbise var ve cilt bakımı yaptırdığı çok belli.*

Pekâlâ, iyi değildim. En azından bugün değildim. Bugün kendimi tersyüz edilmiş gibi hissediyordum.

Önce Violet, sonra da *bu*.

Yukarıya koşup elbiseyi çöp kovasına tıktırdım.

Telefonumun sesine uyandım. Violet’ın adı ekranımı aydınlatıyordu. Başım rahatlamayla karıncalandı. Gözlerimi kırıştıtırıp uyanmaya çalışarak mesajı açtım.

Acil toplantı, sabah 9’da.

Frank’in kafesinde x

Mesajın sonunda bir öpücük vardı. Tanrı'ya şükür, bir öpücük vardı. Hemen cevap yazdım.

Eğer kendimi yataktan çekip çıkarırsam,
sözleşme konusunda ettiğim eşekliği
bağışlayabilir misin? x

Tırnağım sabırsızca ekranı tıklatıyor, Violet iki ayrı mesajla yanıt verene dek geçen saniyeleri sayıyordu.

Hayır ama sana kahve ismarlarım x
İçine tükürmeyeceğimi garanti edemem ama

Katie o eşsiz konuşma tarzıyla grup konuşmasına dahil oldu.

Sayende uykumdan uyandım,
seni çok peynirli!

Dudağımı ısıırıp, *Sana ne zaman ihanet ettim?* yazdım. Parmagım gönder tuşunun üzerinde duruyordu. Ama konuyu deşmekten korkuyordum. Bu yara kabuğu, ardında korkunç bir seli tutuyordu, bundan emindim. Birden kendimi fazlasıyla kırılgan hissederek mesajı sildim.

Üzerime bir kot pantolon geçirdim ve bunun içindeki savaşı uyandırması için dua ederek en sevdiğim kırmızı rujumu sürdüm. Uyandırmadı, bu yüzden usulca merdivenlerden alt kata sıvıştım. Ailemi uyandırma korkusu tuvalete gitmemi engelledi; sabahın bu erken saatinde onlarla karşılaşamazdım. Çabucak meyve suyu içmek için bile durmadan çantamı aldım. Tam topuklu ayakkabılarımı giyecektim ki ipek kimonosuna sarınmış olan annem merdivenlerin tepesinde belirdi. Kahretsin.

“Bu kadar erken saatte nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Kahvaltı için Violet ve Katie'yle buluşacağım.” Ayakkabımla oynamaya başladım ama hiçbir bağcık ya da tokası olmadığı için bunun bir kaçınma taktiği olduğu fazlasıyla anlaşıyordu.

Annem basamaklardan bana doğru inerken pedikürlü tırnak-

ları görüş alanıma girdi. "Sizin yalnızca geç kahvaltılara gittiğinizi sanıyordum?"

Kafamı kaldırıp yüzüme bir gülücük kondurdum. "Üniversite için alıştırma yapıyoruz. Sonsuza dek geç kalkamayız."

"Makyajsız yüzüne kırmızı ruj mu sürdün?" dedi.

Bir homurtuyla cevap verdim.

"Gitmeden önce hızlıca bir bardak kapuçino içmek ister misin?" diye sordu. "Makineyi çalıştırabilirim."

Annem nadiren kahve yapardı. Belki de tam da umduğum gibi, banyodaki çöp kovasına tıktırdığım lavanta rengi elbiseyi bulmuştu. Kahve önerisini kabul edip bana gerçek anlamda annelik yapmasına izin verme dürtüsü çok güçlüydü ama Violet'la olan tuhaf dalaşımızın ve beni ihanetle suçlamasının ardından, bir değişiklik yaparak tam vaktinde gitmek istiyordum. "Hayır, teşekkürler, anne. Gidince içerim."

Omuz silkti ve bana veda bile etmeden odasına geri döndü.

Frank'in yerine saat dokuzda vardım. Buraya genellikle Nate'i ziyaret etmeden önce gelir, cesaretimizi toplar ve kahve depolarımızı doldururduk. Violet tezgâhta durmuş içeceklerimizi sipariş ediyordu. Gergin görünüyordu; sanki daha şimdiden birkaç doz kafein almış gibiydi. Ama yarım kalp kolyesini takmıştı, yani beni affetmiş olmalıydı.

Onun yanına gittim ama normalde yaptığım şekilde omzuna dokunmaktan korktum. "Hey," dedim.

Beni görüp gülümsedi. "Hey." Saçları dağınıktı ve duş almamış olduğu belliydi ama onu uzun zamandır bu kadar hayat dolu görmemiştim. Gerçekten ona sarılmak istesem de beni itmesinden korkuyordum.

"Sözleşme konusunda özür dilerim," dedim. "Sana söylemeliydim, biliyorum. Sadece, Nate'in uyanmamış olması konusunda fazla üzgündün." Nate'in hastanede yatan görüntüsü zihnimde kaynamaya başlayınca bakışlarım kafenin zeminine çevrildi. "Hepimiz öyleydik."

“Evet, ben de özür dilerim. O kitabı bensiz asla yazmayacağımı biliyorum, sadece çok... çok öfkelenmiştim.”

Sırıttım. “Bir an gerçekten Hulk’a dönüştün.”

Saçma bir hırıltı çıkardı – elinden gelen en iyi Hulk taklidi buydu. Bu beni güldürdü. Artık Carrie’ye daha az benziyor; daha çok öfkeli bir köpek yavrusunu andırıyordu. Ona ihanet konusunu sormak istiyordum ama şimdilik işler yolunda gidiyordu ve tekneyi sarsmak istemiyordum.

Köşedeki bir bölmeye yerleşirken, “Bu kadar önemli olan ne?” diye sordum.

Dimdik ve kaygılı bir şekilde tam karşıma oturdu. Söylemek için can attığını ama bir şekilde kendine engel olmayı başardığını anlayabiliyordum. Tahta bir kaşıkla köpüklü kapuçinosunu karıştırdı ve baloncukların uzun ince çizgilere dönüşmesini izledi. “Katie’yi beklemek istiyorum.”

“Kaltaklık etme, sürprizlerden hoşlanmadığımı biliyorsun.”

“Önce Katie.”

Damarlarımda fokurdayan kızgınlığa engel olamadım. Katie aramıza katılmadan önce Violet beni asla bekletmezdi. Tam o sırada Katie yüzünde neşeli gülümsemesiyle kapıdan içeri girdi.

Bölmeye gelerek yanıma oturdu. “Donald Duck aşkına, neler dönüyor, Vi? Saat sabahın dokuzu. Sanki yeniden okula başlamışız gibi hissediyorum.”

Violet önündeki latteyi Katie’ye doğru iterek, “Sana da güneydin,” dedi.

Katie latteyi görüp iç geçirdi. “Teşekkürler.” Kıvrınarak hırkasını üzerinden attığında koltukaltlarında koyu renkli ter izleri olduğunu gördüm. Buraya gelmek için sabahın köründe işe gidenlerin arasından kendine yol açarak Londra sokaklarında koşturduğu belliydi. Başından beri ortak noktalarımızdan biriydi bu: İkimiz de Violet’ı seviyorduk.

“Şimdi bize neler olduğunu söyleyebilir misin?” diye sordum.

“Evet, acil durum ne?” dedi Katie. “Yine de Nate’i ziyaret edeceğiz, değil mi?”

Violet başını salladı. “Önce size bir şey söylemem gerekiyor. Büyük bir şey.” Derin bir nefes aldı ve ağzını açtı ama sonra öylece donakalarak sessizliğe gömüldü.

Parmaklarımı yüzünün önünde saklatarak, “Violet? Felç falan mı geçirdin?” dedim.

Katie lattesini şapırdattı. “Evet, oyalanmayı bırak, kadın. Grubumuzun drama kraliçesi Alice, sen değilsin.” Bana göz kırptığında kıkırdamadan edemedim.

Violet başını iki yana salladı. “Tamam. Ama delirdiğimi düşünmeyeceğinize söz verir misiniz? Beni sonuna kadar dinleyeceğinize yemin eder misiniz?”

“Cidden, bizi öldürüyorsun,” diye yanıtladım. *Bu kadar önemli ne olabilir ki? Yara kabuğunu mu kaldıracak yoksa? Kendimi Cinnet filmindeki çocuk gibi hissediyordum; gözlerimi asansörün kapısına dikmiş... kan selinin başlamasını bekliyor gibiydim.*

Derin bir nefes aldı. “Komadan uyanmamızın üzerinden bir yıl geçti...”

Koma sözcüğü zihnimde bir alarm gibi çınladı. “Bu konudan bahsetmiyoruz,” diye çıkıştım.

“Gizli kuralımız böyle,” dedi Katie. “Gizli kuralı çiğneme, Vi, yoksa Alice ile ben seni terk edip kendimize başka bir kanka buluruz.” Dudakları gülümsüyordu ama gözleri panikle dolmuştu.

Violet yalvarırcasına, “Ama neden bahsetmiyoruz?” dedi.

Kahve, bir türlü yutamadığım asitli bir şeye dönüştü. “Çünkü dehşet verici,” dedim. “Hiçbir tıbbi sebep olmadan bir hafta boyunca komada kaldık.” Sözcükler gırtlığımı acıtınca sesimi alçalttım. “Ya tekrar aynı şey olursa?”

Katie sanki onu sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi iki elini fincanına sardı. “Ve Nate hâlâ uykuda. Çok zor bir durum.”

Violet yüzünde aceleci bir ifadeyle öne doğru eğildi. “Ama bundan fazlası da var, değil mi? Yani, evet, dehşet verici ama

yalnızca komaya girdiğimiz için değil, aynı zamanda... şey...” Doğru sözcükler sanki birden kahvenin yüzeyine serpilmiş kakao taneciklerinde belirecekmiş gibi fincanındaki köpüklere baktı. “...Aslında komada değildik.”

Katie sanki onu susturmaya çalışırmış gibi elini yakalayarak lattesinin devrilip masaya yayılmasına neden oldu. Fakat umursamışa benzemiyordu. “Dur, Violet, lütfen.”

Bunları dinleyemem. Kafam patlayacak gibi.

Ama Violet durmadı. “Siz de tuhaf rüyalar ya da birden zihninizde beliren görüntüler görüyor musunuz? Normal gündelik şeylerden bahsetmiyorum, *delice* şeylerden bahsediyorum. Hiç... *orada* olduğunuzu hatırlıyor musunuz?” *Orada* kelimesini fısıltıyla söylemişti.

Hayır, hayır, hayır. Comic-Con’u düşünemem. Rüyalarımı kemiren o şeyleri düşünemem.

Dökülen kahvesinin birdenbire farkına varan Katie, “Bu yalnızca travma tepkisi,” dedi. Kahve birikintisine bir avuç peçete bastırdı. “Terapistim anlattı. Travmadan sonra tuhaf rüyalar ve görüntüler görmek normalmiş. Komada olduğunu bilmek insanın güvenlik duygusunu tehdit edebiliyor. Ölümlülüğünü birden yüzüne vuruyor.” Terapistinin sözlerini kelimesi kelimesine alıntılıyor gibiydi ve artık tamamen kuru olmasına rağmen masayı peçetelerle silmeye devam ediyordu. “Comic-Con’da *Darağacı Dansı*’yla ilgili bir sürü şeyin arasındaydık, Russel Jones ve Julia Starling’le tanıştık; *Darağacı Dansı*’nın zihnimizde yer etmiş olması elbette çok normal.”

Violet elini masaya vurdu. “Yani siz de mi *Darağacı Dansı*’na ilişkin rüyalar görüyorsunuz?”

Katie silmeyi bıraktı ama gözlerini masadan ayırmadı. “Sürekli.”

Violet bana baktı. “Alice?”

Bunları dinleyemem.

“Evet,” dedim boğulur gibi. “Ben de tuhaf rüyalar görüyorum. Ama Katie haklı. Bu travma tepkisi gibi bir şey.”

Violet kararlı bir ifadeyle, "Hayır," dedi. "Oradaydık. *Darağacı Dansı*'ndaydık."

Katie, telaşlı bir şakıma gibi kahkaha attı. "Adilik yapmasana."

Kendinden emin bir şekilde konuşmaya çalıştım. Bunu yapmak için tüm gücümü kullanmam gerekti. "Violet, *Darağacı Dansı* gerçek *değil*."

Violet sandalyesinde öne doğru eğildi. "Yaşlı kadın dün gece rüyamda beni ziyaret etti, daha önce de ziyaretime gelmişti ama kim olduğunu bilmiyordum. Şey, belki de bir yanım biliyordu ama ben de tıpkı sizler gibi inkâr ediyordum. Gelen kadın Baba'ydı, *Darağacı Dansı*'ndaki Baba. Anılarımı geri getirdi. Gerçekten, sanki o tuhaf görüntüler birdenbire anlam kazandı. Bilincimiz kapalıydı, *Darağacı Dansı*'ndaydık ve *bir hafta* boyunca eve dönebilmek için hikâyeyi yoluna sokmaya çalıştık."

Uzun bir sessizlik oldu. Sanki bedenim kendini kapatmış gibiydi. Beynim çalışmıyordu. *Bunu dinleyemem. Bunu düşünemem.* Katie'ye baktım ama o da benim kadar çılgına dönmüşe benziyordu.

Durumumuzu düşününce yapılacak en tuhaf şey olsa da ellerim kontrolü ele geçirerek el çantamı karıştırmaya başladı ve rujumu bulup çıkardı. Kapağının arkasında bir yusufçuk resmi bulunan, en sevdiğim pudranın kapağını açtım ve yavaşça yüzüme sürdüm. Bitirdiğimde ellerimin titremesi geçmişti ve yüzüm yine bana aitmiş gibiydi. Eşyalarımı çantama koyarak içeceğimden bir yudum almayı başardım. "Tanrım, Violet," dedim sonunda. "Buraya gelmeden önce kaç tane kahve içtiğini sorabilir miyim?"

Katie kendini gülmeye zorladı. "Beni asıl endişelendiren şey kahve değil. Şeker kâsesinin içindekiler."

Violet omuzlarını düşürerek sandalyesinde geriye yaslanırken gözleri yaşlarla dolmaya başlamıştı. "Haklı olduğumu biliyorsunuz, yalnızca delirmiş gibi konuşmak ya da orada sıkışıp kalmaya ne kadar yaklaştığımızı hatırlamak istemiyorsunuz. Ama ben hepsini hatırlıyorum. Her şeyi. Katie, sen Thorn'la arkadaş olmuş-

tun; önce Ruth'a benzediğin için sana karşı bir şeyler hissettiğini düşünmüştük ama sonra sen Ruth'un öldüğü sırada hamile olduğunu ve bu yüzden Thorn'a doğmamış çocuğunu hatırlattığını anladın. Hayatımı kurtardın, çok cesurdun." Gözyaşları yüzünden süzölmeye başladı. "Ve Alice, sen de Willow'la yattın ve neredeyse tüm kanonu altüst ediyordun. Bana ihanet ettiğini söylerken bunu kastetmiştim, sadece o anda bunu bilmiyordum."

İhanet dediği bu muydu? Bunu mu demek istemişti? Midem düğümlendi ve kulaklarım çınlamaya başladı. Eğer bir güvenlik kelimem olsaydı şu anda onu haykırıyor olurdum. Ama bunun yerine gülererek, "Bence Willow'la yatmış olsaydım bunu hatırlardım," diye mırıldandım.

Violet beni duymazdan geldi. "Sana o kadar öfkeliydim ki tamamen karanlık tarafa geçmiş olduğunu düşündüm. Ama sonunda Willow repliğini söylemekten tırstı, bu yüzden onun sözlerini sen söyledin. O kadar güzel bir andı ki. Harikaydın."

Katie donakalmıştı. "Peki ya sen?"

"Ben Rose'un yerine geçtim," dedi Violet. "Rose *oldum*. Ama Willow'a âşık olmadım, Ash'e âşık oldum, anti-prense yani."

Katie, "Asıldın," diye fısıldayarak eliyle ağzını kapadı. "Gözlerimle gördüm. Diğer Implerle birlikte devasa bir kafeste duruyordum ve sen boynunda bir ilmekle sahnede ydın. Cellat kolu çekti ve..." Violet'ın elini yakaladı. "Senin ölmeni izledim."

Violet rahatlamayla dolu bir kahkaha attı; insanların hâlâ ağlarken attığı ve bu yüzden her yere gözyaşı saçtığı türden bir kahkahaydı bu. "Evet. Doğru. Eve dönebilmemiz için hikâyeyi tamamlamak zorundaydım."

Katie de ağlamaya başladı ve galiba güler, ağlar ve içeceklerimizi dökerken, etraftaki insanların biraz dikkatini çekti. Birdenbire korkmadığımı fark ettim. Artık öfkeliydim. Violet yalnızca hakkında asla konuşmadığımız konudan bahsetmekle kalmıyor, Katie de onu yüreklendiriyordu. Artık sadece yara kabuğunu yolmuyor, resmen etimi koparıyorlardı.

Bedenim öfkeyle kızışırken ellerimi masaya vurdum. "Tanrı aşkına, bu kadarı yeter. Söyledikleriniz çok saçma."

Katie gözlerini sildi. "Bilemiyorum, Alice. Bazen rüyamda Thorn'u görüyorum ve o kadar gerçek geliyor ki. Mesela birlikte tuhaf, turuncu bir odada duruyoruz ve..."

"Evet, ben de bazen rüyamda Willow'u görüyorum," diye çıkıştım. "Ama bu hiçbir anlama gelmiyor."

Öfkem ona da bulaşmış olacak ki Violet, "Bu kadar kibirli davranma," dedi. "Hepimiz aynı anda, tıbbi olarak açıklanamayan bir komaya girdik, tam olarak eşit süreler boyunca komada kaldık ve hiç kimse neden uyandığımızı anlayamadı. Bu olayın kendisi bile kulağa delice geliyor; benim söylediklerim yalnızca bir adım ötesi."

"Bir adımdan çok daha fazlası. Söylediklerin resmen ay sıçrayışı," diye yanıtladım.

Katie ellerine baktı. "Evet, Violet. Nate'e ne diyeceksin? Neden hâlâ uyuyor?"

Tüm kararlılığı birden sönüp giden Violet bir an için sessizliğe gömüldü. Sonunda, "Karnındaki yara izini hatırlıyor musunuz?" dedi.

Başımızla onayladık.

"O bir kurşun yarası."

Bu kadarı çok fazlaydı. Yine *Cinnet* filmindeki çocuk olmuştum ama bu sefer asansör kapıları çoktan açılmıştı ve kan seli son hızla üzerime geliyordu. İçeceklerimizi devirerek ayağa fırladım ve çılgılık atmamak için direndim. "Bu saçmalığı daha fazla dinleyemeyeceğim." Hızla masaların arasına daldım ve öfkenin sakarlaştırdığı hareketlerle mobilyalara ve insanların dirseklerine çarptım.

Violet ardımdan, "Alice, lütfen," diye seslendi.

Kapıyı ittirip dışarıya çıktım. Yüzüme çarpan hava serin ve taze idi. Birdenbire, koşup o sözcükleri bir daha asla duymayacağım kadar uzaklaşabilmek için topuklu ayakkabı giymemiş olmayı diledim. Darıgacı Dansı *gerçektir*.

Violet düşünmeksizin ardımdan gelerek, “Alice, bekle,” dedi. “Sana bunları anlatmamın bir nedeni var. Baba bir devam kitabı yazmamamız gerektiğini söyledi.” Bana yetişip kolumu yakaladı ve ona bakmam için beni kendine doğru çevirdi. “Bizim dünyamızdaki hayranlar onların dünyasını yarattı. Kolektif bilincin gücü. Bir ütopya yaratmamızın nedeni buydu; *Darağacı Şarkısı*’nda yazdığımız her şey onlar için gerçekten oldu. Impleri özgür bıraktık. Eğer Timothy’nin istediği gibi distopik bir kitap daha yazarsak dünyaları altüst olacak. Anlamıyor musun?”

Şaşkına dönmüş bir hâlde gözlerimi kırptırdım. “Olay bu muydu yani? Başka bir kitap daha yazmak zorunda kalmamak için beni keçileri kaçırdığıma mı ikna etmeye çalışıyorsun?”

“Tanrım, Alice. Bu gerçekten önemli. O insanlar gerçek ve sen çok önemli bir şeyi unutuyorsun.”

“Neymiş?”

“*Darağacı Şarkısı*’nda yeni bir karakter yarattık.”

Sözcükleri yüzüme bir tokat gibi çarptı. *Bunu dinleyemem. Bunu dinleyemem.* Güçlkle yutkundum. Sonunda, “Nate,” diye fısıldamayı başardım.

Bana iri kahverengi gözleriyle baktı. Nate’in iri kahverengi gözleriyle. “Lütfen, Alice. Yardıma ihtiyacım var.”

Ama dehşet içinde olduğum için, hâlâ inkâr ediyor olduğum için, bir kan selinde boğulmak istemediğim için, yürüyüp uzaklaştım.

B Ö L Ü M

VIOLET

Katie arkamdan, "Bırak gitsin," dedi.
Alice'in uzaklaşmasını izledim. Katie'ye, "Sen bana inanıyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Bilemiyorum, Vi. Kulağa gerçekten de biraz zorlama geliyor."

Ona bakmak üzere arkamı döndüm. "Ama beni darağacında gördün, asıldığımı gördün."

"Evet, biliyorum ve Alice'in sahneye fırlayıp haykırdığını da belli belirsiz hatırlıyorum. Şey demişti hatta..."

"Seni seviyorum, Violet," diyerek onun sözünü tamamladım.

Katie yüzümü inceledi; dikkatle inceledi. "Carol'la bu konuyu konuşup ne düşündüğünü soracağım."

"Carol mı?"

"Terapistim."

"Beni kendisine yönlendirmeni isteyecek."

"Belki de bu kötü bir fikir değildir."

İçgüdüsel olarak, hastaneye doğru yürümeye başladık.

“Kriz falan geçirmiyorum, Katie, yemin ederim. Gerçekten oradaydık. Sen, ben, Alice ve Nate; *Darağacı Dansı*’ndaydık. Lütfen bana inandığını söyle.”

“Neye inanacağımı bilmiyorum.”

Yolun kalanını sessizlik içinde yürüdük.

Nate’in koridoruna girmeden önce hep temiz çarşafların serili olduğu yatağının boş, sessizliğe gömülmüş olan makinelerin ise terk edilmiş olduğunu görmeyi beklediğim bir an oluyordu. Ve o pürüzsüz, kullanılmamış yatağın hemen yanı başında onu görmeyi umuyordum. Yüzünde bir gülümsemeyle gözleri açık, dimdik ayakta durduğunu. Asla böyle bir sahneyle karşılaşmıyordum, elbette. Belki hüsnükuruntuydu ama her ne ise, kendime yaptığım bir tür işkenceydi çünkü gözlerim onun saydam cildine ve gevşek yüzüne çevrilir çevrilmez, hayal kırıklığının tokadını hissediyordum.

Ama bugün, bir yılı aşkın süredir ilk defa, hayal kırıklığına uğramadım. Resmen öfkeden deliye dönmüş hâldeydim. Çünkü ben, Alice ve Katie uyandığı zaman Nate’in neden uyanmadığını biliyordum. *Darağacı Dansı*’nda sıkışıp kaldığımız sırada ölmüştü. Elbette olayın ayrıntılarını ya da bilimsel açıklamalarını bilmiyordum. Muhtemelen bu bilgiler, zamanında o küçümseyici piç kurusu Başkan Stoneback’in bana söylediği gibi, ilkel beynimin patlamasına sebep olurdu. Ama genel hatlarını anlayabiliyordum. Nate *Darağacı Dansı*’nda öldüğünde, gerçek dünyada da ölmüştü. Doktorlar onu geri getirmeyi başarmıştı ama tamamıyla değil.

Bedenim hissettiğim duygularla titrerken Nate’in yatağına iliştim. Eğer Nate gerçekten alternatif bir evrende hayatta ve sağlıklıysa, yanımda yatan cılız, hareketsiz çocuk için bu ne anlama geliyordu? Bu Nate’in, Alice’le yazdığımız Nate’le bir şekilde bağlantısı olabilir miydi? Yüzünü inceledim ve zihninde neler olup bittiğini merak etmekten kendimi alamadım; viran şehirleri ve güzel, simetrik yüzleri mi düşlüyordu yoksa bomboş bir hiçliği mi?

Nefeslerimi onun solunum cihazının kulak tırmalayıcı seslerine uydurmaya çalıştım – bu, kendimi bir şekilde onunla bağlantılı hissetmemi sağlıyordu. Kasları gün geçtikçe eriyor olmasına rağmen, vurulduğu güne kıyasla yaşça daha büyük görünüyordu. Yüzü belki daha köşeliydi ve elmacık kemikleri daha belirgindi. Komaya girdiğinde on dört yaşındaydı ama on iki yaş civarında gösteriyordu. Benim uyanmamdan yalnızca birkaç ay sonra olan on beşinci doğum gününü hatırlıyordum. Her yıl olduğu gibi, en sevdiği çikolatalı pastadan yapmıştım ve belki kokusunu alır diye burnuna yaklaştırmıştım. Sonra annem, babam, Alice ve Katie ile hep birlikte ağlamaklı seslerle “Mutlu Yıllar” şarkısını söylemiştik. Belki de bizi gerçekten duyabilmişti.

Çok yakında on altı yaşına basacaktı, bu yüzden gittikçe çocuk görüntüsünden kurtulup bir genç adamı andırmaya başlaması şaşırtıcı değildi. Uyanıp bunu görememesi çok yazıktı; yaşından küçük görünüyor olması canını hep çok sıkardı. Okulda ki çocukların ona cüce ya da kötü niyetlilerse “parlak” dediklerini biliyordum. Yanağına dokundum. Birazcık tüylenmişti ama kesinlikle tıraşa ihtiyacı vardı. Daha sonra hemşireye onu tıraş edip edemeyeceğimi soracaktım.

Nate’i görmenin kafamı toparlamama yardımcı olacağını, tüm bu alternatif evren olayının onu ne şekilde etkilediğini görmemi sağlayacağını ummuştum. Ama hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Hayal kırıklığı ve hüsrana bir araya gelerek tüm bedenime yayılan ağır, kurşun gibi bir hisse dönüştü.

Katie, “İyi misin?” diye sordu. Omzuma koyduğu eli beni düşüncelerimden çekip çıkardı.

Bunu tek başıma çözemezdim, Katie’nin de olanları hatırlamasına ihtiyacım vardı. Hemşirenin gidip gitmediğini hızlıca kontrol ettim – gitmişti – ve örtüyü çekip Nate’in pijamasını kaldırdım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Katie.

“Ne yaptığımı gayet iyi biliyorsun.”

Bir zamanlar kırmızı olan dairesel yara solgunlaşarak, sedef renginde hafif kabarık ve kırıksık bir ize dönüşmüştü.

Katie, "Bu herhangi bir şeyin izi olabilir," dedi.

"Bu bir kurşun yarası." Örtüyü tekrar Nate'in üzerine çektim. "*Darağacı Dansı*'nda öldü, bu yüzden uyanamıyor."

Katie kaşlarını çattı. "Birçok tuhaf şey hatırlıyorum ama Nate'in öldüğünü hatırlamıyorum."

"O sırada yanımızda değildin, bu yüzden hatırlamıyorsun."

"Bu yüzden mi *Darağacı Şarkısı*'nda ona yer verdiniz?" diye sordu. "Ona başka bir evrende hayat verebilmek için mi?"

"Belki. Gerçi yazarken bunu bilmiyordum."

Elini omzumdan çekince birdenbire kendimi buz kesmiş gibi hissettim. Nate'in kolunu okşayarak, kendimi bu kadar yalnız hissetmiyor olmayı diledim. Parmaklarımı elinin eklemlerinde gezdirerek, "Oradayken Nate'in ellerini kesmeye çalıştılar," dedim. "Sırf eldiven giyme kuralına uymadı diye."

"Violet, bence gerçekten biriyle konuşman gerekiyor, profesyonel biriyle yani. Bu hatıraların sana gerçek gibi geldiğini biliyorum ama gerçek *olamazlar*."

Onu duymazdan gelerek Nate'in elini yataktan kaldırdım ve bileğini işaret ettim. "Bileklerini tam bu noktadan turnikeye yerleştirdiler. Kollarını öne uzatıp yerde diz çökerken ne kadar korkmuş görüldüğünü hatırlıyorum." Parıldayan bıçağın görüntüsü zihnimde canlanarak midemin düğümlenmesine neden oldu. Alice ortaya çıkmasaydı bıçağın keseceği yere dokunarak bileğinde görünmez bir çizgi çizdim. Bileğinin iç tarafını görebilmek için elini yavaşça çevirdim. Teni pürüzsüz ve beyazdı; yüzeyin hemen altında duran mavi damarları bir haritadaki nehirleri andırıyordu.

İşte tam o anda gözüme takıldı.

Bileğinin birkaç santim üzerindeydi. Küçük, koyu renkli bir işaret. Belki de bir bendi. Ama lekenin ortası boştu, bu yüzden daha çok tenine dövmeyle çizilmiş minik, siyah renkli bir poloyu andırıyordu.

Bu işareti biliyordum, daha önce de görmüştüm. Gözlerimi kısarak, elimden geldiğince hızlı bir şekilde anılarımı taradım. *Bu işareti daha önce nerede gördüm?*

“Violet? Ne oldu?” diye sordu Katie.

“Şu işaret. Yeni oluşmuş.”

“Emin misin?” Daha yakından bakabilmek için eğildi.

“Evet, eminim.”

“Sadece bir ben, öyle değil mi?”

Parmağımı işaretin üzerinde gezdirdim. Tamamen pürüzsüzdü. “Hayır, mavimsi bir tonu var, daha çok mürekkep gibi ve ortası boş.”

“Aa, evet, çok tuhaf. Sence hemşirelerden biri yapmış olabilir mi?”

Başımı iki yana salladım. “Ne halt etmeye böyle bir şey yap-sınlar ki?”

Omuz silkti.

“Bunu daha önce de görmüştüm. Sadece nerede gördüğümü hatırlayamıyorum.” Daha yakına eğildim, burnum neredeyse Nate’in koluna değecekti. Kusursuz bir halka değildi bu. Kenar-ları düzensizdi ve tekrar kalınlaşmadan hemen önce inceliyor-du. Bir anlam çıkarılamayacak kadar küçüktü. Hüsrân içinde yeniden doğruldum. “Sence ne olabilir?”

Katie, “Yalnızca bir mürekkep izi,” dedi. “Muhtemelen hemşirelerden biri not alırken dolma kaleminden sıçramıştır.” Ama sesinin titremesinden, buna kendisinin de ikna olmadığı anlaşılıyordu.

“Cidden, bir baksana. Bir tür sembole benziyor.”

“Bakmak istemiyorum.” Sesi korkmuş gibiydi, benimle zıtlasır gibi değil.

“Katie, mızıkçılık yapma. Şu anda sana ihtiyacım var.”

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Bir an için arkasını dönüp gideceğini düşündüm ama sözlerim amacına ulaşmış gibiydi çünkü saçlarını sakın bir şekilde kulağının arkasına sıkıştırdı ve öne eğildi. “Evet, çok tuhaf. Nedir bu? Çelenk falan mı?”

“Hayır, şu kısımda biraz fazla inceliyor.” İnceldiği yeri gösterdim. Parmak ucum işaretin yanında çok tombul görünüyordu. “Küçük bir şey, bir büyüteç lazım.”

“Olur, Sherlock, cebimde bir büyüteç olacaktı, pipomun he-
men yanında.”

Telefonumu aldım. Gerçekten iyi bir telefondur, kendi kendi-
me onu bir şeyler yazmak için kullanacağımı söyleyerek avan-
sımın bir kısmıyla satın almıştım ama aslında dürüst olmam
gerekirse, yalnızca iyi bir telefonum olsun istemişim. Kamerayı
işarete doğrultup, ayrıntıları kaybetmeden olabildiğince yakın-
laştırdım. *Klik.*

“Dâhice,” dedi Katie. Yatakta yanıma oturduğunda benimki-
ne dokunan bacağının titrediğini hissedebiliyordum.

İşareti büyütüp tüm ekranı doldurdum. bir çember oluştura-
cak şekilde kıvrılmış bir sıçandı.

Katie kafasını yana eğdi. “Uyuyan bir fare mi o?”

Başımı iki yana salladım. “Uyumuyor.”

“Bence gayet rahat görünüyor.”

“Kendi kuyruğunu yiyor.” Sıçanın açık ağzını işaret ettim;
gerçekten de kuyruğunun yarısını yutmuş hâldeydi.

“Iyk,” dedi Katie.

“Hâlâ bir dolma kalem lekesi olduğunu mu düşünüyorsun?”

Başını iki yana salladığında, yüzünün bembeyaz kesilmiş ol-
duğunu fark ettim. Şu anda ne kadar korkmuş olduğunu düşün-
düğümde içimde bir suçluluk dalgası kabardı. Ama yalan söyle-
miyordum, ona fazlasıyla ihtiyacım vardı.

“Nereden gelmiş olabilir?” diye sordu Katie. “Birinin koğuşa
sızıp kimseye görünmeden Nate’in koluna dövme yapması çok
tuhaf olurdu.”

Bezelye yeşili gözlerine baktım. “Ya bu kişi bu dünyadan de-
ğilse?”

Benzi tekrar attı. Bir insanın bu kadar solgunlaşabileceğini
bilmiyordum, genellikle açık renkli olan çilleri yanaklarının be-
yazı üzerinde kıpkırmızı görünüyordu. “Ne demek istiyorsun?”

Onu daha fazla korkutmamak için yavaşça konuşmaya çalış-
tım ama sözcükler yine de ağzımdan hızla dökülüyordu. “Ya bu

dövme diğer Nate'e, alternatif evrendeki Nate'e aitse ve *buradaki* Nate'in bedenine sirayet ettiyse?"

"Ne?"

Duyduğum heyecan damarlarımda bir nabız gibi atarken gülmeye başladım. "İkisi birbirine bağlı, Katie."

"Hangi ikisi birbirine bağlı?"

"Bu Nate ile *diğer* Nate; Alice ile benim yarattığımız Nate; *Darağacı Şarkısı*'ndaki Nate. İkisi bağlantılı."

Katie elleriyle gözlerini kapadı. "Violet, bu hiç komik değil. Bir yıldır terapi görüyorum, tam bir yıldır."

Sanki olan biteni daha açık bir şekilde görmesine yardımcı olacakmış gibi, ellerini nazikçe gözlerinden çektim. "Eğer Nate gerçekten oradaysa, belki onu eve geri getirebilirim. Belki *bu* Nate'i, *gerçek* Nate'i uyandırabilirim."

Tüm heyecanım ve uykusuzluğum yüzünden bitkin düşmüş hâlde, çay vaktinden hemen önce eve vardım. Fırınlanmış tavuğun kokusu koridoru doldurmuştu ve midem buna tepki olarak guruldadı. Mutfığa girdim ve damalı fayanslarla parlak yüzeyler beni bir anlığına da olsa sakinleştirdi.

Annem kafasını sos tenceresinden kaldırıp bana baktı. "En sevdiğinden yaptım, tatlım. Fırında garnitürlü tavuk."

Bugün cumaydı. Annem yalnızca aileyi bir konu için bir araya toplamak istediği zaman pazar günü yemeği yapardı – zayıf bir sınav sonucu, Nate ile aramdaki bir kavga, o tür şeyler işte. Eskiden annemin kırılan her şeyi sosla yapıştırabileceğini zannettiğini söyleyip Nate'le şakalaşırdık. Annemin üzerinde iş kıyafetleri yerine kot pantolon ile kazak vardı ve gözlerinin altındaki koyu renkli yarımaylar boyayla çizilmiş gibiydi. Yanlış giden bir şeyler vardı.

"Bugün neden işe gitmedin?" diye sordum.

Kafasını iki yana sallayarak benimle göz teması kurmaktan kaçındı.

Babam, üzerinde geçtiğimiz yüzyıldan kalmış olması gereken bir Nirvana tişörtüyle içeri girdi. İkisi de bugün işten izin almıştı ve ikisi de son derece bitkin görünüyordu. Huzursuzluk hissine kapıldım.

“Hey, puding.” Babam kafamın üzerine dokundu. “Neler yaptın bakalım?”

Omuz silktim. “Sadece Nate’i görmeye gittim.”

Kaskatı yüzlerle birbirlerine baktılar.

“Ne?” dedim.

Annem çocuklarını, mesleğini ve ev işlerini aynı anda idare etmeye alışkın bir kadının inceliğiyle tencere ve tavaları önüne çekti. Masayı kurmaya girişen babam ise her zamanki gibi çatal bıçakları yanlış yerlere koydu.

Onları düzeltirken tekrar, “Ne?” diye sordum.

Annem yemekleri tabaklara doldurmaya başladı – havuçlar, tavuk, patatesler. Artık *Darağacı Dansı*’ndaki Harper malikânesinde yediğim kuru ekmekleri hatırlayabildiğim için, annemin yemekleri gözüme eskisinden bile güzel görünmeye başlamıştı.

Annem imalı bir şekilde babama bakarak, “Neden önce yemek yemiyoruz?” diye sordu. Ailelerin sanki çocukların çözemeyeceği bir tür gizemli ebeveyn şifresine sahip olduklarını düşünmelerinden nefret ediyordum. Gerçekteyse apaçık bir şekilde gözlerini yuvarlıyor, yüzlerini buruşturuyor ya da birbirlerine göz kırpmıyorlardı ve her şey gün gibi meydandaydı.

Sinirli bir sesle, “Şimdi söyleyin,” dedim.

Her zamanki yerlerimize oturduk. Nate’in boş sandalyesi hep diğer sandalyelerden daha büyük görünüyordu gözüme.

Babam tavuğunu kesmeye başladı. “Jonathan hakkında.”

“Evet, o kadarını tahmin ettim. Adını söylediğimde korkutucu bir sessizliğe büründünüz. Doktorlar bir şey mi söyledi? Çünkü sabahtan beri oradaydım ve sizi göremedim, hiç kimse de bana bir şey söylemedi.”

Annem yemeğine biraz fazla tuz döktü; havuçlarının üzerinde yavaşça eriyip sosla karışan tuz kristallerini görebiliyordum.

“Anne, bence bu kadar tuz yeter,” diyerek ona uzandım ve tuzluğu elinden aldım.

Annem sanki ağlamamaya gayret ediyormuş gibi kaskatı ve kırılğan bir şekilde güldü. Onun “cam kavanoz gülüşü”ne alışmışım artık. İçindeki hüznü saklamayı beceremeyen o kırılğan, saydam saklama kabına.

“GKS puanı mı düştü?” diye sordum. Glasgow Koma Skalası doktorların kullandığı bir ölçüydü; puanın gerilemesi çok kötü olurdu. Midem düğümlendi ve tavuğun burun deliklerime dolan kokusu sirkemsi ve nahoş bir hâl aldı.

Babam gözlerini tabağına dikmişti. “Konu o değil, Violet.” Derin bir nefes aldı. “Bugün annenle çok uzun bir konuşma yaptık.” Anneme bakıp gülümsemeye çalıştı. “Gerçekten çok zor bir karar aldık; büyük bir karar. Senin de bunu destekleyeceğini umuyorum.”

Konuşmanın gidişatından hiç hoşlanmamışım. Artık midem tamamen bulanmaya başlamıştı. “Ne?”

Tavuğuna baktı. “Nate’in tedavisini durdurmaya karar verdik.”

İlk tepkim gülmek oldu ama kahkaham şok ve gittikçe büyüyen bir dehşet duygusundan kaynaklanıyordu. “Tedavisini durdurmak mı? O da ne demek oluyor?”

Sonunda, yaşlarla parıldayan gözlerini bana dikti. “Nate’in fişini çekiyoruz.”

B Ö L Ü M

VIOLET

Catalım masaya çarparak tıngırdadı ve masa örtüsünü sosa buladı. “Ne yapıyoruz dedin?”

Babamın yüzü artık kendisine değil, çok daha yaşlı ve üzgün bir adama aitti. Tüm ışıltısı sönüp gitmişti. “Çok üzgünüm, güzelim. Ama bir yıldan fazladır hiçbir ilerleme yok.”

“Anne?” Bu sözcük dudaklarımdan sanki beş yaşındaymışım gibi çıktı.

Annem ayağa kalkarak, beni göğsüne bastırabilmek için masanın etrafından dolandı. Sıcacıktı ve yıldız anason ile yasemin kokuyordu. Kalbinin hızla attığını hissedebiliyordum. “Artık onu bırakmamız lazım, Violet. Oğlumuzun yasını tutmaya ihtiyacımız var.”

Onu ittim. “Ama o ölmedi.”

Annem bana yeninden sarılmaya çalışınca sandalyemden kalkarak geriye doğru bir adım attım. “Yalnızca uyuyor.”

O büyük, yaşlı anne gözlerini benim gözlerime kilitledi. Elleri seğirmeye başladı; benim ellerimi tutmak için yanıp tutuştuğu

belli oluyordu. "Uyanmayacak. Doktorlar bize anlattı, çok uzun zamandır direniyoruz, neyi beklediğimizi bilmiyorum..."

"Bir mucize olmasını," dedi babam.

"Ama mucizeler olabilir," dedim. "Alice, Katie ve ben, hepimiz birdenbire uyandık, hem de birbirimizden yalnızca dakikalar sonra. Bu da bir mucizeydi."

"Lütfen, Violet," dedi annem yalvarır bir ifadeyle. "Bizimle mücadele etmesen bile yeterince zor olacak. Bu konuda desteğine ihtiyacımız var."

"Kardeşimi öldürmenizi asla desteklemeyeceğim."

"Onu öldürmüyoruz," dedi. "Onu serbest bırakıyoruz."

"Saçmalık!" diye bağırdım. "Saçmalıyorsunuz." Hissettiğim şok kristalize olup sert ve öfkeli bir şey hâline gelirken ellerimi havada salladım. "Bunu nasıl düşünebilirsiniz? Kendi oğlunuzu, kardeşimi öldürmeyi nasıl düşünebilirsiniz? Bir de neymiş, bu kararı bir gün içinde vermişler. İkiniz de işten birer gün izin alıp buna mı karar verdiniz? Sanki bir tatile çıkmayı ya da başka yere taşınmayı planlıyormuşsunuz gibi?"

İkisinin de yüzlerinde, sanki uzanıp onlara tokat atmışım gibi afallamış bir ifade belirdi. Uzun bir duraksama oldu; babamın belki de fikrini değiştirmek üzere olduğunu düşündüm –elleri gergince yüzünde dolaşıyordu– ama değiştirmede. "Lütfen anlamaya çalış," dedi.

Soluksuz bir hırıltıya dönüşen sesimle, "Onu şimdi öldüremezsiniz," dedim. "Şimdi olmaz. Anlayamayacağınız bir konu var, benim de tam anlamadığım bir şey ama çözeceğim... Bileğimde bir işaret buldum, henüz ne anlama geldiğini bilmiyorum ama sanırım ikisinin bağlantılı olduğu anlamına geliyor." Sözcüklerim dudaklarımdan çıkarken ağızda keskin ve acı bir tat bıraktı.

Babam, "Neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Sanırım onu geri getirebilirim," dedim.

Annem, "Böyle söyleme," dedi. "Sakın böyle söyleme." Ağlamaya başladı. Televizyonda gördüğünüz türden nazik, kadınsı ağlamalardan değildi bu; sümük, gözyaşı ve sanki tam olarak

nefes alamıyormuş, sanki o cam kavanoz nihayet kırılmış ve gırtlaklağını minik cam parçalarıyla tıkamış gibi tuhaf, zangırdayan bir sestten oluşan bir ağlamaydı. Sonunda soluklanmayı başardı. “Bunu düşünmeye bile katlanamıyorum.”

Ne demeye çalıştığını anlıyordum, gerçekten anlıyordum – sahte umutlar düz, dürüst kayıplardan çok daha can acıtıcı olabiliyordu. Hâlâ öfkeli ve çaresiz olmama rağmen, annemi seviyordum ve onu bu kadar üzgün görmeye dayanamıyordum. Kollarımı ona sardığımda göğsüme sokuldu, sanki anne olan ben, evlat olan ise oymuş gibi. Birden, babamın arkamıza geçmiş olduğunu gördüm. Ayağa kalktığını bile fark etmemiştim. İkimize de sımsıkı sarıldı ve kafasını benimkinin üzerine yasladı. Derin, boğuk nefesler alırken bedeni sarsılıyordu.

Düşüncelerimi düzene koymak için bir anlıkduraksadım: Onlara *Darağacı Dansı*’ndan bahsedemezdim. Asla anlamazlardı. Muhtemelen beni akıl hastanesine yatırırlardı; o zaman Nate’e nasıl yardımcı olurdu? Biraz zaman kazanmalıydım. *Düşün, Violet, düşün.* Sonra birdenbire, annemle babamın arasına sıkışmış, sıcak nefesler ve gözyaşlarının oluşturduğu bir cebin içinde kendimi güvende hissederken, aklıma bir fikir geldi.

“Birkaç gün sonra doğum günü. On altısına basacak.” Annemin ağlaması daha da şiddetlendi; niyetim bu değildi ama yine de konuşmaya devam ettim. “Bırakın da en sevdiği pastadan yapayım, her zamanki gibi. bırakın ona en sevdiği çikolatalı pastadan yapıp, ‘Mutlu Yıllar’ şarkısını söyleyeyim. Yalnızca bunu yapmama izin verin; sonrasında ona veda edebilirim.”

Annemle babam yavaşça geri çekilmeye başladı ve sonunda yine üç ayrı varlık olduk. Şişmiş gözleriyle birbirlerine baktılar. Yine gizli ebeveyn kodu şeyisini yaptıklarını zannediyorlardı ama daha ağızlarını bile açmadan ne söyleyeceklerini anlamıştım.

Annem, “Tamam,” dedi.

* * *

Bir haftadan az bir süre içinde kardeşim ölecekti. Bu sözcükleri kendime defalarca söylemiştim ama yine de gerçekmiş gibi gelmiyorlardı. Çünkü Nate o hastane yatağında, her tarafından sarıkan borularla göğsü inip kalkarak uzanırken, onu kurtarabileceğime dair hâlâ umudum vardı. Bu, en korktuğum şeyi yapmam anlamına gelse bile: O uğursuz yere geri dönmek.

Neredeyse gece yarısı olmuştu ama uyuyamıyordum. Yatağında uzanmış, tavanımdaki çatlağa bakarken tüm bedenim kocaman bir yara gibi ağrıyordu. *Darağacı Dansı* dünyasına geri dönmem gerekecekti. Aslında, galiba bunu başından beri biliyordum – Baba mecazi olarak kafatasımı açıp o anıları içine boşalttığından beri, oraya dönüp Nate’i geri getirmeye çalışmam gerekeceğini bir şekilde biliyordum. Baba dün gece ne demişti? *Nate güvende, en azından şimdilik*. Hangi Nate’ten bahsediyordu? Uyuyan Nate –benim Nate’im– mi yoksa Baba’nın evrenindeki Nate mi? Belki ikisi de aynı kişiydi. Bileğindeki işarete bakılırsa durum buydu.

İşaret. Bu düşünce midemi altüst ediyordu. Alice’le ben *Darağacı Şarkısı*’nda buna dair bir şey yazmamıştık ama sanırım o evrenin hikâyeyi süsleme, kanonda olmayan ayrıntılar ve değişiklikler ekleme gibi bir alışkanlığı vardı. Aklıma yine Baba’nın sözleri geldi. *İşler çoktan tersine dönmeye başlamış gibi; rüzgâr yön değiştirmiş ve benim bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok*. Orada kötü şeyler mi olmaya başlamıştı?

Odağım kaybolurken tavanımdaki çatlak bulanıklaşmaya başladı – hemen yanında diğerinin aynısı olan bir başka çatlak daha oluştu ve ikisi birlikte bulanık bir tren rayına benzediler. Çatlağın tekrar bire inmesi için gözlerimi sertçe yumdum. Orada kötü şeylerin olması nasıl mümkün olabilirdi ki? *Darağacı Şarkısı* onlara bir ütopya umudu bırakmış, hatta döngüyü bile kırmıştı. Bundan emindim çünkü Baba öyle söylemişti. Belki de bu dünyadaki birileri üçüncü romanı yazmaya başlamıştı. Timothy bunu yapabilecek başka yazarların da olduğunu söylemişti zaten.

Yan tarafa yuvarlanarak, annemin birkaç saat önce getirmiş olduğu soğumuş çay fincanına baktım. *Darağacı Dansı* dünyası-

na geçmem gerekiyordu. Geçen sefer Comic-Con'daydık. Saçma bir kaza yaşanmıştı, gerçi daha sonra bize aslında kaza falan olmadığını söylemişlerdi – hiçbir lamba yerinden çıkmamış, hiçbir platform yıkılmamıştı. Yalnızca küçük bir yer sarsıntısı olmuştu ve dördümüz görünürde hiçbir sebep olmaksızın yere yığılmıştık. Bu yüzden başka şekilde ifade etmem gerekiyordu... Saçma bir kaza olduğunu *zannetmiştik*. Başkan Stoneback bana Alice'i oraya götürebilmek için Gem teknolojisi kullandığını söylemişti ama yanlışlıkla beni, Katie'yi ve Nate'i de o tarafa geçirmişlerdi. Elbette, sonrasında bunun bile kaza olmadığını öğrenmiştim. Baba, Başkan'ın planını öğrenmiş ve benim de diğer evrene geçmemi sağlamıştı.

Çok basitti.

Gülmeye başladım.

Gözlerimi sımsıkı kapadım. Geçen sefer, bir yılı aşkın süre önce, Comic-Con'daydık. Peki neden Comic-Con? Timothy'nin sözlerini anımsayınca gözlerim birden açıldı. *Orası hayran kitlesinin en güçlü olduğu yer*. Belki de hayran kitlesi güçlenmişti; belki de o yüzden diğer evrene Comic-Con'dayken geçiş yapmıştık. Sonra her şey yerli yerine oturdu. Bugün cumaydı, yani yarın bir Comic-Con etkinliği daha vardı.

Bu gerçekten bir tesadüf olabilir miydi? Comic-Con'un, Nate'in işaretinin fark etmemizden ve ailemin yaşam destek ünitesini kapatmaya karar vermesinden bir gün sonraya denk gelmesi? Her nedense, bundan kuşkuluydum. Baba'nın her zaman bir planı olurdu.

Çılgına dönmüş bir hâlde, kaygan parmaklarımla ekranda labirenti andıran terli izler bırakarak, Katie ve Alice'e mesaj attım. Onlara Nate'in yaşam destek ünitesi olayından bahsetmedim. Bunu ekranımda, ayan beyan ve kesin sözcüklerle yazılı hâlde görmeye dayanamazdım. Bunun yerine şunları yazdım:

Ben yarın Comic-Con'a gidiyorum.

Kim geliyor?

Katie nedenini sormadı. Bunun gördüğü tüm terapileri altüst edeceğini bile hatırlatmadı. Yalnızca cevap vermekle yetindi.

Tamam ama bu sefer kostüm giymem. x

Fakat Alice daha sakıngan davrandı:

Neden Comic-Con'a gitmek istiyorsun?

Upuzun bir yanıt gerektiren kısacık bir soru. Basitçe yanıtlamaya karar verdim:

Nedenini biliyorsun!!!!

Söyle o zaman!

NATE'İ ALMAK İÇİN!!!!

Senin için endişeleniyorum,
anneni arayacağım.

Hayır, aramayacaksın ☺ Geliyor musun,
gelmiyor musun?

Üzgünüm, gelemem.

ALICE

Bana saatler gibi gelen bir süre boyunca telefonuma baktım.

Üzgünüm, gelemem.

Bu mesaj gerçekten canımı sıkmişti. Ekranımda öylece dururken, tam bir mankafanın elinden çıkmışa benziyordu. Yazılar ne kadar korkmuş olduğumu ya da tüm bunların kafamı ne kadar karıştırdığını göstermiyordu. Yüzlerce emoji bile hislerimi yansıtmaya yetmezdi! Yutkunmaya çalıştım ama ağzım kupku-

ruydu. Violet, Nate'i almaya gideceğini söylemişti. Nate'in gerçekten de *Darağacı Dansı* dünyasında sıkışıp kalmış olduğuna ve kendisinin onu kurtarabileceğine mi inanıyordu? Tanrım, bu her açıdan çılgınlıktı. Yara kabukları ve içimdeki korkunç kemirgenler bir yana, Violet'ın bana ihtiyacı olduğu açıktı. Ve zihnimin gerisindeki o kısık ses bir türlü susmak bilmiyordu: *Ya haklıysa?*

Yüzümü yıkadım, rujumu sürdüm ve merdivenlerden aşağıya koşturdum. Comic-Con'a gidiyordum. Böylece, her ne olursa olsun, bir arada olacaktık.

Comic-Con'a gidiyorum.

Hay sıçayım.

B Ö L Ü M

VIOLET

Olympia, aynen hatırladığım gibi görünüyordu. Camdan yapılmış iki yarı-daire devasa bir tünelin iki ucunda asılı duruyor ve koyu renkli kirisler dantel işlemelelerini andıran beyaz metal örgülere doğru uzanıyordu; sanki tüm yapı Eiffel Kulesi'nin parçalarıyla süslenmiş gibiydi. Etraftaki koku –sosisli sandviçler, ter ve parfüm– yüreğimi ağzıma getirdi. Balkonlardan salınan dev posterlere, tepemizde asılı duran kocaman balonlara, renkli kostümlerin oluşturduğu kalabalığa göz gezdirip manzarayı sindirmeye çalıştım.

Katie sanki aklımı okumuş gibi, "Tam da hatırladığım gibi," dedi.

"Yine de kendimi tamamen farklı hissediyorum."

Başıyla onayladı. "Tamamen."

Gandalf'ın Harry Potter'la şaka yollu savaşmasını izlemeye koyulduk ve kısa bir an için, Katie'nin de onları kıskanıp kıskanmadığını merak ettim. Kostümlerimizi giymiş bir hâlde asalarımızı birbirimize doğrultarak ve pelerinlerimizi savurarak eğleniyor olmamız gerekirdi, zihinlerimiz dehşet verici anılarla

dolarken gözyaşlarımızdan ıslanmış yanaklarımızla birbirimize sımsıkı tutunuyor olmamız değil. Bir grup fırtına birliği yanımızdan uygun adımla geçerken büyücüleri görmemizi engelledi. Sahte silahları korkutucu ölçüde gerçekçi görünüyordu; kararımda huzursuz edici bir kasılma hissettim.

Katie, "Peki şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

Sözcükleri beni harekete geçirdi ve bölmelerin arasında zikzaklar çizerek çeşitli stantların etrafından dolandım. "Hayran kitlesinin en güçlü olduğu yere gidiyoruz." Gözlerim *Darağacı Dansı* standına kilitlendi ve doğruca ona doğru yönelerek yolumda duran Wonder Woman'a çarptım.

Katie bana yetişerek, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Niçin hayran kitlesinin güçlü olması gerekiyor?"

"Çünkü onların dünyasını gerçek kılan şey hayran kitlesiydi. Kolektif bilincin gücü. Ve sanırım geçen sefer o evrene geçmiş olmamızın nedeni Comic-Con'un bir şekilde bu gücü artırmış olmasıydı – hayran kitlesinin, yani."

Katie bir an için duraksadı, ona uyum sağlamak için adımlarımı yavaşlattım.

"Hayran kitlesi onların dünyasını gerçek kıldı derken ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum, biraz karışık... Şöyle söyleyeyim, o kadar fazla sayıda insan *Darağacı Dansı*'na inandı ki, sonunda o dünya gerçek oldu."

Birkaç kez şaşkın bir tavırla gözlerini kırptırdıktan sonra tekrar standı doğru yürümeye başladık. Birdenbire kolumu yakaladı. Kahkahalar, film müzikleri ve satış kamyonetlerinin arasında bile, şaşkınlıkla içini çektiğini duyabilmişim. Onu benden önce görmüş olmalıydı. Thorn. Ya da en azından Thorn gibi giyinmiş olan yakışıklı bir genç adam.

"Adi şerefsiz, adi şerefsiz," diye homurdandı. Neden çılgına döndüğünü anlayabiliyordum. Adam gerçekten de ikna edici bir kostüm oyuncusuydu – koyu teni, mükemmel gülüşü, düzgün yüzünü ikiye bölen göz bandı. Ama Imp fiziğine sahip olduğu

belliydi; uzun boylu, geniş omuzlu ve genetik olarak geliştirilmiş asi liderinin aksine, bu adamın boyu 1,80 bile değildi ve omuzları dardı. Ve, elbette, Thorn olamayacak kadar dost canlısı görünüyordu.

"Hanımlar." Ellerimize birkaç broşür tutuşturdu.

Katie, "Bu ne be?" diye fısıldadı.

Adam, belirgin bir şekilde Katie'nin tuhaf yanıtını ölçerken, "Demek *Darağacı Dansı* hayranısın, öyle mi?" dedi. "Sorun yok. Bu yalnızca bir kostüm."

Kendimi gülmeye zorlayarak Katie'yi çekip ondan uzaklaştırdım. "Evet. Bunu biliyor. Göz bantlarından pek hoşlanmaz da."

Darağacı Dansı standına doğru yürümeye devam ettim ve yaklaştığımız sırada Katie ayak diremeye başladı. Yüzü yine o beyazdan-daha-beyaz renge bürünmüştü ve kol kaslarının kilitlenmiş olduğunu fark edebiliyordum. Birdenbire, onu buraya sürüklediğim için suçluluk duygusuna kapıldım. Eğer işe yaramazsa, onu yok yere tekrar travmaya uğratmış olacaktım. Ve eğer işe yararsa onu tehlikeli, öngörülemez, geri döneceğimizin hiçbir garantisinin olmadığı şiddet dolu bir evrene sürükleyecektim. Ansızın durdum. Rapunzel ile Steampunk Sindirella bize çarptı. Hatalı olan ben olsam da birkaç özür sözcüğü mırıldandılar, bense elimi gelişigüzel sallayarak onlara cevap vermeyi başardım.

Katie'ye döndüm. "Bak, benimle gelmeni isteyerek hata ettim. Gitmek istersen alınmam. Belki de bunu tek başına yapmam gerekiyordur."

Saçları sabah güneşinde daha da kızıl parıltıyor, rengi atmış benzinin çok daha endişe verici görünmesine neden oluyordu. Bezelye yeşili gözlerini kıstı. "Saçmalayıp durma. Az önce, boğazının kesilmesini izlediğim bir adamın yanından geçtim. Seni burada tek başına bırakmayacağım."

Bir gülümseme tüm bedenime yayılıp dudaklarıma ulaştı. "Yani artık bana inanıyor musun? *Darağacı Dansı* gerçek."

"Belki. Bazen. Falan filan." Dilini dışarıya çıkarıp kusuyormuş gibi yaptı. "Her neyse, gerçek olsa bile, tekrar diğer evre-

ne geçebileceğimizin garantisi yok." Ama sesi çok ikna olmuşa benzemiyordu ve stantla aramızda kalan son birkaç metreyi çok yavaş adımlarla yürüdük çünkü gerçekten kusmasından endişeleniyordum.

Birkaç Rose kopyası etrafımı sardı ve o baştan ayağa yaralanmış olma hissi geri döndü. Uzaklarda bir yerlerde, bir kamera flaşının patladığını gördüm. Ardından bir başkası, ardından da bir başkası. Flaşlar birleşerek çok uzaklardaki bir parıltı hâlini aldı – göz ucuyla gördüğüm bir Noel ağacının ışıkları gibi. Geçişin şimdiden başladığına dair mantıksız bir hisse kapıldım. Gözlerimi sımsıkı yumdum. Mideme içindekileri boşaltmama emri verdim. Ama hiçbir şey olmadı. Kameralar durdu ve bir dramın bizi beklediğine ilişkin o güçlü his yok olup gitti.

Katie, "Demek hayran kitlesinin en güçlü olduğu yer burası?" diye sordu.

Tişörtlere ve kupalara göz gezdirdim, kendi adımın *Darağacı Şarkısı*'nın kapağında parıldadığını gördüm; Russel Jones'un, artık gerçek Willow'la tanışmış olduğum için bana çok yanlış gelen yüzüne baktım.

"Sanırım," dedim.

"İşe yaramıyor."

"Evet. Fark ettim." Sesimin keskin ve asabi bir tona bürünmesine neden olan şeyin korku mu yoksa hayal kırıklığı mı olduğundan emin değildim.

Birisi, "Ee, gidiyor musunuz?" diye sordu. Ash gibi giyinmişti. En azından ben öyle olması gerektiğini düşünüyordum. Üzerinde Imp tulumu vardı ve saçları siyahtı. Göğsümde bir sancı hissettim.

"Gidiyor musunuz?" diye tekrarladı.

Önce, diğer tarafa geçip geçmediğimi sorduğunu düşündüm, bu yüzden ağzım beş karış açık kalakaldım. Ama sonra elimdeki broşürü işaret etti. İlk defa, sahte-Thorn'un bana verdiği şeye baktım.

"Katie, baksana," dedim.

Katie kısık bir sesle, mor harflerle yazılmış sözcükleri okudu. "*Darağacı Dansı*. Russel Jones ve Timothy O'Hara söyleşisi. Comic-Con. Cumartesi, 11:00."

"Hayran kitlesinin en güçlü olacağı yer burası," dedim.

Katie, "Beş dakikamız var," diye yanıtladı.

ALICE

Siyah bir taksiyi durdurdum. Bir servete mâl oldu ve plastik paravanın ardındaki sürücünün kokusunu alabiliyordum ama trafik sıkışık değildi ve bu bana biraz zaman kazandırdı. Olympia'nın önünde durduğumuzda bu günlük kamu görevimi yerine getirdim – şoföre bir deodorant almasına yetecek kadar bahşiş bırakmak. Kapıdaki kuyruğa bakıp sızlandım. Buna ayıracak vaktim yoktu. Derhal Violet'ı bulmalıydim. Şu anda açıkça ihtiyaç duyduğu şekilde ona arkadaşlık etmeliydim. Bu yüzden karnımı içeri çektim, memelerimi öne çıkardım ve beni ana girişten ayıran beton zemini titrettim. Hiç kimse benim utanmaz bir şekilde araya kaynamama ses etmedi, en azından kapıya varana dek.

Kapıdaki kadın, "Bilet?" dedi.

"Ben Alice Childs, *Darağacı Şarkısı*'nın yazarı. Editörümle buluşmak üzere buradayım." Neyse ki sesim, ellerim kadar fazla titremiyordu.

Zorluk çıkaracağını düşünmüştüm ama yalnızca gülümse-di. "Bir saniye, Alice." Yaka kartlarını karıştırdı. "Hımm, Alice Childs. Seni bulamıyorum, bir panele mi katılacaksın?"

"İmza vereceğim. Son anda kararlaştırmıştık da." Bu düpedüz yalandı. Ama bazen yalanlar da iyi olabiliyordu.

Ucunda "Konuk" yazılı bir kartın bulunduğu bir boyun askısı buldu. "Bu işimizi görür. Çok üzgünüm."

"Sorun değil," diye yanıtladım; göz göre göre yalan söyleyen benken onun özür dilemesi karşısında hafiften utanmışım.

İpi kafamdan geçirdim ve elimden geldiğince hızlı adımlarla ana salona yöneldim. Saatime baktım. Neredeyse on bire gelmek üzereydi. Violet ile Katie'nin nerede olacağına dair hiçbir fikrim yoktu ama *Darağacı Dansı* standı mantıklı bir başlangıç noktasıydı. Sonrasında distopya panellerini ve dinlenme odasını kontrol edecektim.

Ana salona adım attım. Ortamın kokusu başımın dönmesine neden oldu. Özellikle nahış bir koku olduğundan değil (yine de seyyar bir Lynx parfümü standı tuhaf kaçmazdı), yalnızca korkunç anılarımı canlandırıyor olduğundandı. Bu anıların ne olduğunu düşünmeye ya da hayran bakışlarla salonun güzelliğini seyretmeye vaktim yoktu. Yakışıklı cosplaycilere göz gezdirmeye bile vaktim yoktu. Violet'ı bulmam ve Nate'in kayıp ruhunu çağırmak için bir zırdeli seansı düzenlemesini önlemem gerekiyordu.

Kalabalığın arasından devasa Russel Jones afişine doğru yürüdüm ama topuklarımın kaldırabileceğinden daha hızlı yürüyordum ve ne olduğunu bile anlamadan, Deadpool'a doğru son süratle fırlayarak zemindeki döşemelerin üzerine yüz üstü kapaklandım. Utancım, duyduğum acıyı tamamen bastırmıştı; o anda elimden yalnızca, eğer bir Tanrı varsa, Deadpool'un elinde YouTube'a bağlı kameralı bir telefonla yanı başımda duruyor olmaması için dua etmek geliyordu. Hiçbir şey olmamış gibi ayağa fırlamak için gücümü toplamaya çalıştım ama bunun yerine etrafımdaki kostümlü ayaklara bakıp kendimi şaşkın, aptal ve yapayalnız hissederek öylece uzanmaya devam ettim.

"Alice?" Deadpool'u görmeyi bekleyerek yuvarlanıp arkama döndüm ama kafasını eğmiş bana bakan kişi Gandalf'tı. Birkaç kez gözlerimi kırptırdım. Gandalf benim adımı nereden biliyordu? Gri sakalı ve sivri şapkasının altında, gür kirpikli kahverengi gözler ve endişeli bir yarım gülümseme vardı. Uzanıp oturur konuma gelmeme yardımcı oldu. "İyi misin?"

"Evet. Sadece utaniyorum."

"Utanma," dedi. "Deadpool çok daha kötü tökezledi."

Bir kaşımı kaldırdığımda Gandalf gülmeye başlayarak ağzına biraz büyük gelen dişlerini ortaya çıkardı. "Endişelenme, takdire şayan bir iyileşme gücü olduğunu duymuştum." Sakalıyla şapkasını çıkardı. Koyu kahverengi teni, birbirine uzak gözleri ve kulaklarına dökülen siyah bukleleri vardı. "Beni tanımadın, değil mi?"

Kafamı iki yana sallasam da aslında onu tanımıştım. Destansı düşüşüm yüzünden egom zedelenmişti ve özgüveninizi geri kazanmanın başka birine kendini aşağı hissettirmekten daha hızlı bir yolu yoktu. Bazen babama bu kadar benziyor olmamdan nefret ediyordum.

Sanki zaten hatırlamamı beklemezmiş gibi, soğukkanlı bir sesle, "Ben Danny," dedi. "Altıncı sınıftan Danny Bradshaw."

Danny'den her zaman hoşlanmıştım. Okuldayken tam bir geekti, bilişim ve o tür sıkıcı şeylerin hastasıydı. Ama bana bir kez olsun aval aval bakmamıştı ve birkaç kez de yedek hesap makinesini bana ödünç vermişti. Demek istediğimi anlatabiliyor muyum? Yedek hesap makinesi vardı: #inekfest.

"Ah, evet," dedim. "Tabii ya. Üzgünüm, kostümün yüzünden tanıyamadım."

"Bu kılığı okuldayken denemem gerektiğini biliyordum, benim hatam."

Gülümsemeden edemedim. Ayağa kalkmama ve kot pantolonumu silkelememe yardım etti. Gözlerim yine etrafı taramak için salona çevrildi.

"Birini mi arıyordun?" diye sordu.

"Violet ile Katie. Onları hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum tabii."

Şansımı zorladığımın farkında olsam da, "Onları görmüş olabilir misin?" dedim.

"Hayır ama şu Russell Jones denen andavalı görmeye gitmiş olabilirler; editörün biriyle *Darağacı Dansı* söyleşisi mi ne yapacakmış. Tabii sen onları zaten tanıyor olabilirsin." Yanakları kızardı. "Üzgünüm."

Elimi sallayarak, alınmadığımı gösterdim. "Ne zaman?"

Danny saatine baktı. "Sanırım birkaç dakika önce başlamış olması gerek. İstersen seni oraya götürebilir ve heybetli asamla seni koruyabilirim." Avucuyla alnına vurdu. "Tanrım, konuşmayı kes, Danny."

Kıkırdamamı bastırmaya çalışarak, "Bu harika olurdu," dedim.

Birlikte cosplayci sürüsünün derinliklerine daldık.

B Ö L Ü M

VIOLET

Salon, *Darağacı Dansı* hayranlarıyla kaynıyordu. Thornlar, Roselar, Willowlar, hatta bir Daisy bile vardı. Siktir. Daisy. Daisy'yi tamamen unutmuştum. *Darağacı Şarkısı*'nda Ash'e bir sevgili yazmıştım. Bir *Gem* sevgili. Uzun boylu, güzel, karamel tenli. Kısacası, aslında olmak istediğim versiyonumu yazmıştım. Hatta ona Daisy adını vermiştim. Bir diğer minik çiçek daha. Gülmeye başladım. Kendi uydurduğum kızı kıskanıyor ve benim kim olduğumu bile bilmeyen bir adama kıızıyordum. Kafayı tamamen yemiş olmalıydım.

Öndeki küçük platforma bakan dayanıksız sandalye sıralarının aralarına doluştuk. Toz, tıraş losyonu ve bayat bira kokusu alıyordum. Arkada, üzerine Kolezyum'un –yani, film setindeki versiyonunun– çizilmiş olduğu bir perde asılıydı. Göğüs kafesim daralıyor ve kalbimi sıkıştırıyor gibi hissettim.

Kendi kendime, “Nate için,” diye fısıldadım. “Bunu Nate için yapıyorum.”

Katie, “Haklıydın, hayran kitlesi burada gerçekten çok güçlü,” dedi. Bir grup Thorn'a baktı; gözlerinin akları, yeşilleri ta-

mamen yutmak üzereydi. “Çünkü şu anda olabilecek en berbat anılarım canlandı.”

“Eğer bu işe yararsa, eğer diğer tarafa geçerse, yaşayacaklarımız tüm anılarından daha kötü olacak. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Başıyla onayladı. “İşte tam da bu yüzden kendi başına olmana izin veremem.”

Titreyen dizini sıktım. Bunun işe yarayacağına, gerçekten öte tarafa geçeceğimize inanmaya başlıyordu. Bana olan inancı, içime tuhaf bir duygu tohumu ekti. Korku, umut ve bir uzaklaşma hissi – sanki gerçekten burada değilmişiz ve çoktan bir hastane yatağına yatırılmışız gibi.

“Geçen seferki kadar kötü olmayacak,” dedim. “Alice’le birlikte *Darağacı Şarkısı*’nı yazdığımız için, eskisi gibi olmayacak. Öncelikle, Implers artık asılmıyor.”

Başını salladı. “Biliyorum. Tanrım, iyi ki bu sefer kitapları okudum.”

“Gerçi yine de berbat bir deneyim olacak.” Neyi kabul etmekte olduğunu anlaması için, ona bunu söylemenin boynumun borcu olduğunu hissettim. “O dünyada hâlâ şiddet, yoksulluk ve hastalık var. Ayrıca Baba kötü şeylerin olmaya başladığını düşünüyor gibiydi.”

“Kötü şeyler derken neyi kastediyorsun?”

“Bilmiyorum, söylemedi. Ama Nate’in kolunda bulduğumuz işaretle bir ilgisi olabilir. Bence bu evrendeki biri üçüncü kitabı yazmaya başlamış olabilir.”

“Aman Tanrım. Kim?”

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum. Timothy başka yazarlarının da olduğunu söylemişti. Belki de onlardan biri, bir kitap taslağı falan oluşturmaya başlamıştır; belki birkaç kişi bu taslağı okumuş ve bir tür mini-hayran-kitlesi oluşturmuştur, bu yüzden de yazılan değişiklikler *Darağacı Dansı* dünyasına sirayet etmeye başlamıştır.”

Gözlerimi kapadım ve eğer bu yaptığımız işe yararsa bizi beklemekte olacak ürkütücü şeyleri düşünmemeye çalıştım. Gaddarlığı, nefreti, çürümüş kuş kokusunu. Bunun yerine tavuk tüylerine, hayatta gördüğüm en açık mavi renkteki gözlere ve elbette, kardeşimin yüzüne odaklandım.

Darağacı Dansı'nın müziği çalmaya başladı. Kemanlar, çellolar ve bas davulların sesi salonu doldurdu. Bariz sebeplerden ötürü, komadan uyandığımdan beri filmi izlememiştim, bu yüzden müziği duymak bir eski sevgilinin sesini duymaya benziyordu; tabii bunu ben nereden bileceksem. İçimde bir nostalji ve öfke karışımı kabardı.

Müzik yükseldikçe kalabalık alkış tutmaya başladı. Katie ve ben bir sıranın tam ortasında oturuyorduk. Kendimi biraz kapana kısılmış hissettim ve duyduğum paniğin üzerine yeni panik katmanları eklenerek midemi doldurmaya başladı. Timothy, zümrüt yeşili sahne ışıklarının altında parıldayan mavi takım elbisesiyle platforma çıktı. Üzerinde kendisini bir bardak suyun beklemekte olduğu küçük bir masanın kenarına oturdu. Ardından Russell Jones geldi. Onunla ilk tanıştığımızda olduğu kadar yakışıklı ve şık görünüyordu. Kalabalık haykırıp tezahürat yapmaya başladı ve Jones ön taraftaki sandalyesine yönelmeden önce hafifçe eğilerek insanları selamladı.

Müziğin sesi alçaldı ama tamamen kesilmedi. Timothy alkışların dinmesini bekledi – sırtışı bronzlaşmış yüzüne sabitlenmişti. “Merhabalar.” Sesi arkamızdan geliyor gibiydi. Yakasına bir mikrofon takmış olmalıydı. “Bugün geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Russell Jones, yani bilinen diğer adıyla Willow Harper’ı ağırlamak benim için büyük bir keyif.”

Russell el sallamaya başladı ve salonda yine bir alkış koptu. Birkaç kişi tezahürat yaparken arkamdaki Nate kopyası ıslık çaldı. Islık, kulağımı bir buharlı trenin ahenksiz düdüğü gibi tırmaladı.

Timothy yine alkışların dinmesini bekledi. “*Darağacı Dansı* serisinin hem film hem de kitaplar konusundaki geleceği hak-

kında konuşmak istiyoruz. Ne yazık ki yazarlarımız Alice Childs ve Violet Miller bugün bize katılamadı,” dedi.

Kalabalık sızlanmaya başlayınca hoş bir hisse kapıldım. Bir salon dolusu insan beni istiyordu. Belki de ayağa kalkıp, “Sürpriz!” diye bağırmalıydım. Ama topluluk önünde konuşmak konusunda hiçbir zaman başarılı olamamıştım ve Timothy’nin konuyu nereye vardiacağını merak ediyordum.

Timothy ciddi görünüyordu. “Comic-Con’dan köşe bucak kaçıyorlar ki bu gayet anlaşılabilir bir durum. Kişisel bir şey değil.”

Kafasının üzerinde duran ışık arızalanmış gibiydi; yanakları bronzla yeşil arasında gidip geliyordu. Ve uğursuz kemanlar bu sefer gerçekten gıcırdamaya başlamıştı – sanki uzun süredir akort edilmemiş gibilerdi.

Timothy bunu fark etmişe benzemiyordu. “Ama öncesinde, sizlere heyecan verici bir duyurum olacak...”

Kulağa hiç hoş gelmiyor.

Duraksama uzadıkça uzadı ve kalabalığı oluşturan insanlar hep birlikte nefeslerini tuttu. Timothy’nin güç sahibi olmaktan hoşlandığı belliydi. Ampullerin titreyişi arttı; sanki onlar da sarsırlanıyor gibiydiler.

Sandalyesinde öne eğildi. “Bir kitap daha olacak.”

Salon tezahürat yaparak alkış tutmaya başladı. Thornlardan birkaçı ayaklarını yere vurarak tezahüratlara bir izdiham izlenimi verdiler. Midem tekrar bulanmaya başlayacak gibiydi. Öfkeden, kafa karışıklığından, şu piç kurusunun bir türlü vazgeçemeyişinden.

Çılgına dönmüş bir sesle Katie’ye döndüm. “Alice’le bunu henüz kabul etmemiştik; kesinlikle başka bir yazarı daha olmalı.”

Ama Katie bana bakmıyordu bile. Gözlerinde dalgın bir bakışla tavanı inceliyordu. “Ters giden bir şeyler var,” dedi. “Başım dönüyor sanki.”

İşte o anda hatırladım. Titreyen ışıklar – diğer tarafa ilk geçişimizde de aynı şey olmuştu. Burun deliklerime ilaç ve yanmış kumaş kokusu doldu.

Katie'ye odaklanmaya çalıştım ama yüzü birdenbire sol tarafa kaydı.

"İşte oluyor," dedim.

Monoton keman sesleri, kalabalığın alkışları, botların güm-bürtüsü arasından Timothy'yi duydum. Onun açık, net ve kibirli sesini. "Bir kitap daha olacak, sevgili okurlar. Ve sizi temin ederim ki bu sefer istediğiniz kadar ihanet, ölüm... ve *çatışma* okuyacaksınız."

Kalabalıktan gürültülü bir alkış koptu. *Üçüncü kitap asla yazılmamalı*, diye haykırmak için ağzımı açtım. Ama sözcükler gırtlığımda bir yere takılıp kaldı.

Bir şekilde ayağa kalkıp önümde duran sandalyeye tutunarak dengemi sağlamayı başardım. Cosplayciler artık bana bakmaya başlıyordu ama umurumda değildi. Öte tarafa geçmeden önce Timothy'ye ulaşmalıyım. Üçüncü bir kitabın *asla* yazılmaması gerektiğini anlamasını sağlamalıyım. Asla.

Terden sıırıslam olmuş bir hâlde yavaşça koridora doğru ilerlemeye başladım. Salon dönüyordu ve sanırım güçlükle nefes alan kişi bendim ama yine de ilerlemeye devam ettim. Bir Thorn'un ayak parmaklarına bastım, birkaç özentî Gem'in üzerine doğru tökezledim ve sonunda bir diğer Nate'e bodoslama çarptım. Görünüşü karşısında yüreğim sızladı ve kafam o kadar karıştı ki belki de çoktan diğer tarafa geçmiş olduğumu ve karşımda duran kişinin *gerçekten* Nate olduğunu düşünmeye başladım. Fakat iyice heyecana kapılamadan önce, Timothy'nin kemanların gıcirtısına karışan sesini işittim.

"Violet? Violet? Sen misin, canım?"

İnsanların artık kendi aralarında mırıldanmaya başladığını ve alkış seslerinin azaldığını duyabiliyordum. Buna tam olarak nasıl tepki vereceklerini bildiklerini pek zannetmiyordum – tam bir seyirlik gibi görünüyordu olmalıydım.

Üçüncü kitap asla yazılmamalı. Sözcükler gırtlığımda yükseldi ama sanki dilime yapışmış gibilerdi ve ne yaptıysam da onları tüküremiyordum. *Darağacı Dansı* dünyasına girmek üzereydim,

Katie o dünyaya girmek üzereydi ve Timothy sanki bir kitap ya da filmde fazlası değilmiş gibi ölüm, ihanet ve çatışmadan bahsediyordu. *Mutlaka* anlamasını sağlamalıydım.

Ayaklarım birbirine dolaşırken koridora ulaştım. Sanki yoktan var olan bir güvenlik görevlisi ellerini uzatarak koltukaltlarımdan sıkıca tuttu. Sanırım biraz da beni engellemeye çalışıyor olmalıydı ama o ellere fazlasıyla minnettardım çünkü beni müthiş bir yüzüstü kapaklanma gösterisinden kurtarmışlardı.

Timothy kıkırdadı. Ses sistemi ve kendi beynimin pusları arasında Timothy'nin sesi gerçekten kötücül geliyordu ve birden aklıma izlediğim bir pantomimdeki kötü karakter geldi. "İyi misin?" diye sordu.

Gözlerimi zorlukla onun yüzüne doğrulttum. Yeşil, bronz, yeşil, bronz.

Ağzının dev bir esnemeyle açılmasını, beyaz dişlerinin zümrüt yeşili ışıpta parlamasını izledim. "*Darağacı Şarkısı*'nın eş-yazarı Violet Miller için kocaman bir alkış alalım."

Tek tük kalan alkışlar kuvvetlendi ve zemin ayakkabılarımda altında gümbürdemeye başladı. Güvenlik görevlisi beni sahnenin ön tarafına yönlendirdi ve keskin ilaç kokusu öğürmemeneden oldu. Artık Timothy'ye çok yaklaşmıştım. Belki de belli belirsiz bir şekilde fısıldayabilirdim. *Üçüncü kitap asla yazılmamalı*. Belki öte tarafa geçmeden önce ona söyleyebilirdim. Ama başım patlayacak gibiydi ve gözlerimin önünde bir dizi görüntü belirdi: hayatımda gördüğüm en açık mavi renkli gözler, havaya kaldırılmış ve güneşin altında parıldayan bir bıçak, kucağımda kan kaybeden Nate, boynumun etrafında sıkılan bir ilmek, havada çırpınarak sağlam bir zemin arayan ayaklarım.

Salon birden tavuk tüyleri, baloncuklar ve karahindiba ile doldu. Eğer aklım bu kadar karışık olmasaydı ve midem sanki deniz tutmuş gibi bulanmasaydı, bu güzel görüntünün tadını çıkarabilirdim – hava capcanlıydı ve sanki çok tuhaf bir kar fırtınasına yakalanmışım gibi girdaplar hâlinde dönüyordu. Fakat

kalbim gümbürdeyerek kemiklerime çarpıyor, ağzım safrayla doluyordu ve Başkan Stoneback'ın, önünden geçen bir baloncuk nedeniyle çarpık görünen yüzünün doğruca bana bakıyor olması da durumu pek iyileştirmiyordu. *Oldu mu? Geçtim mi?* Hayır. Bu yalnızca bir başka cosplayciydi. Film müziğini ve kalabalığın gürültüsünü hâlâ duyabiliyordum. Hâlâ gerçek dünyadaydım ve Timothy'ye hâlâ vaktinde ulaşabilirdim.

Tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordum –baharatlı bal kokuyordu– ve bir sürü tüy ve karahindibanın arasından parıldayan sırtışıyla sahneden öne eğilmiş bana bakıyordu. Ama sırtışının altında yatan bir çaresizlik vardı. Enselendiğinin farkındaydı. Timothy bana doğru uzanırken güvenlik görevlisi beni kaldırıp platforma yerleştirdi.

“Violet, canım, gelip okurlarınla tanış,” dedi.

Ve Katie'nin adımı haykırdığını duymadan hemen önce, öne doğru sendeleyip arkada asılı duran perdeye tutunmadan ve onu tutturulmuş olduğu yerden çekip çıkarmadan hemen önce, sözcükler nihayet dudaklarımdan döküldü ve açık ve net bir şekilde, Timothy'nin mikrofonuna ulaştı.

“Üçüncü kitap asla yazılmamalı.”

Ve her yer siyaha büründü.

ALICE

Danny beni birkaç merdivenden çıkarıp bir kapıya yönlendirdi. Duvarda *Darağacı Dansı* panelini duyuran bir poster ve Russell Jones'un peri masallarındaki, ejderhayı öldürüp henüz yanaklarındaki kan soğumadan prensesi öpen türden prenlere benzeyen devasa bir fotoğrafı vardı.

Tam kapı koluna uzandığım sırada zeminin sarsıldığını hissettim.

Danny, “Oha,” dedi, “sen de hissettin mi?”

Korku göğsümde yükselirken başımı salladım.

Gözlerimi açmayı başardım. Gözyuvarlarım dumandan kasınıyordu ve gördüğüm tek şey karanlıktı. Uğultulu bir gürültü duyuyordum; dönerek boşalan bir şeyin tekrarlayan tıkırtısı, metalin metale çarpma sesi: Doğruca kâbuslarımdan fırlamış bir ses. Yükseklerde bir ışık titredi –yeşil bir flaş– ve sandalyelerin karmakarışık bacaklarını, arka fondaki yere düşmüş perdeyi ve koyu renkli tahtaların üzerinde gece göğü gibi parıldayan kırık cam parçalarını fark etmeye başladım.

Sandalyeler, perde, camlar... Comic-Con'daydım. Oda biraz önce kostüm giymiş kişilerle, hayranlarla doluydu ama artık yalnızca Katie ile ben vardım. Bu durum kafamın tüm karışıklığına rağmen bana tuhaf geldi. Sanırım ilk kez diğer tarafa geçtiğimizde de aynı şey olmuştu. Russel Jones ve Julia Starling öylece ortadan kaybolmuştu... ya da daha doğrusu, *biz* ortadan kaybolmuştuk.

Birden şafağım attı. *Vay canına, başardık – yine diğer tarafa geçtik.* Heyecan ya da dehşetten, belki de her ikisinden dolayı, kalbimde delice çarpıntılar hissettim.

“Tanrı aşkına, Vi. Ne yiyorsun sen böyle?” Katie beni çekerek bir başka engelin üzerinden daha geçirdi. Sıçrama ve adrenalin patlaması birden bedenimi harekete geçirdi; ayaklarım aniden tepki vermeye başladı ve vücudumun altına yerleşerek ağırlığımı kaldırdı. Katie’nin bir kolunu belime dolayabilmesi için yana döndüm ve birlikte yangın çıkışına doğru öksürüp sendeleyerek ve düşmemeye gayret ederek bata çıka yürümeye başladık.

Katie kapı çerçevesine yaslandı ve bakışlarımı yakaladı. Ne düşündüğünü yoğun duman ve paniğin arasından bile anlayabiliyordum: *Buradan dönüş yok.*

Ve birlikte, kapıyı iterek açtık.

ALICE

Uyuşmuş hissediyordum. Sanki herkesin olduğumu zannettiği o cansız mankenlere dönüşmüştüm. İki dostuma bakarken düşünebildiğim tek bir şey vardı: *Ben de orada olmalıyım.*

Bir ses kalabalığın uğultusunu yarıdı. "Alice? Alice? Sen misin?"

Gözlerimi kısıp uzağa baktım; gözümdeki yaşlar nedeniyle görüşüm bulanıklaşmıştı. Timothy uzun adımlarla bana doğru geliyordu. Onu daha önce hiç bu kadar telaşlı görmemiştim. "Ah, Alice, şükürler olsun ki yara almamışsın. Neler olduğunu bilmiyorum, gerçekten, hiç anlamıyorum..." sesi alçalarak kesildi.

Russell yanı başımda belirdi. Sesini yükselterek içtenlikle konuşmaya başladı, sanki bir filmde rol alıyormuş gibi. "Ambulans yolda. Lütfen salonu boşaltın ve fotoğraf çekmeyin." Elini yanındaki Thorn'a uzattı; çocuk da mahcup bir gülümsemeye telefonunu ona verdi. Russell fotoğrafı silerek telefonu sahibine geri verdi.

Güvenlik görevlileri insanları dışarı çıkarmaya başladı ve kalabalık giderek seyreldi. Arkadaşlarımla arasında diz çökerek ikisinin de ellerine dokundum. Suçluluk hissinin altında eziliyordum. Güçlkle nefes alıyordum.

Çok geç kaldım.

Bir çift güçlü kol omzuma dolandı. İlk içgüdümlü kolların arasına gömülmekti ama mantıklı beynim çabucak devreye girdi. *Birisi bana dokunuyor ve ben onun kim olduğunu bilmiyorum.* Kolların sahibine bakmak üzere hızla arkama döndüm.

Russell'dı.

Anlayışlı bir ifadeyle gülümsedi. "Anime Alice, nasıl olur da aynı şey tekrarlanır? Demek istediğim, şu Comic-Con laneti olayının bir şakadan ibaret olduğunu sanıyordum."

Alt dudakım titremeye başladı.

Danny'nin, "Hassas," diye mırıldandığını duydum.

Russell birden hatasının farkına vardı. "Tanrım, çok üzgünüm, ben ve koca ağzım!"

"Sorun değil," dedim ve bir parça da olsa onurlu davranarak ayağa kalkmaya çalıştım. "Gerçekten de tesadüfün böylesi."

Yeşil renkler ve titiz hareketlerden oluşan bir karaltı halinde-ki sağlık görevlileri geldi.

Danny kolumu tutarak beni yakınlardaki bir sandalyeye yönlendirdi. "Bayılmadan gel de şöyle otur."

Beni aceleyle oturtmasına izin verdim ve titremelerini engellemek için dizlerimi kavradım. Danny bana güven verici bir şekilde gülümsedi. Aynı şekilde karşılık vermeye çalıştım ama şu anda yüzüm ondan istediğim şeyi yapacak durumda değildi. Sağlık görevlileri dostlarımla ilgilenmeye, onlara oksijen maskeleri takıp yaşam belirtilerini kontrol etmeye başladı. Dakikalar içinde sedyelere yatırılmış, salondan çıkarılıyorlardı. Düşünmem, çözmem gereken o kadar fazla şey vardı ki. Ama beynimin duraklat tuşuna bastım. Şu anda yalnızca onlarla birlikte hastaneye gitmem gerekiyordu.

Bir sağlık görevlisine, "Ambulansa binebilir miyim?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Üzgünüm, kendi imkânlarınızla gelmeniz gerekiyor."

Memelerimi öne çıkarıp sihrimi konuşturmayı bile düşüneyecek kadar afallamış hâldeydim. Danny'ye döndüm. "Ne yapmalıyım?" Bir çocuk gibi konuşmuştum.

"Taksi tutarız. Ben de seninle gelirim."

"Sağ ol."

Russell araya girdi. "Sorun değil. Şoförüne seni hastaneye götürmesini söylerim."

Danny, "Ben de geleceğim," dedi.

Rusell ona tembel bir gülümsemeyle baktı. "Üzgünüm, dostum. Timothy de geleceği için arabada yer yok."

Gandalf sakalını hâlâ sıkıca sol elinde tutmakta olan Danny kararlı bir şekilde bana baktı. "O zaman hastanede buluşuruz."

Fakat Russell beni kapıya doğru yönlendirmeye başlamıştı bile.

Omzumun üzerinden, "Sorun değil," diye seslendim. "Sana mesaj atarım."

Fakat, Danny'nin numarasını almadığımı ancak Russell'ın aracına vardığımızda fark ettim.

Hastane yolculuğu tamamen gerçekdiydi. Violet ile Katie'nin ailelerini arayarak olanları anlattım. Nasıl olduysa, sakın bir sesle konuşmayı başardım; Violet'ın annesi ağlamaya başladığında bile kendimi kaybetmedim.

Ambulansı takip ediyorduk, bu yüzden de yoğunlaşan trafiğe rağmen hızlı ilerliyorduk. Sirenler ve yanıp sönen mavi ışıklar, şu andaki hislerimi anlayabilen tek şeydi, diğer her şey ise çok huzurlu görünüyordu; sanki ağlamamaya çalışmaktan ağrıyan gözlerim ve alev alev yanan boğazıma rağmen sıradan bir günmüş ve bütün dünyam yıkılmamış gibi.

Timothy elinde tuttuğu, ekranının ışığı milyonuncu kez yanan telefonuna endişeyle bakıyor (basının ikinci koma dalgasını duymuş olduğunu tahmin ediyordum), Russell ise Hollywood hakkında bir şeyler geveliyordu. Bense yalnızca çenesini kapamasını diliyordum.

"Alice?" dedi. "Alice?"

Camdan dışarıya bakarken, "Pardon, ne?" dedim.

"Sence nasıl olur?"

"Konu neydi?"

"Üçüncü kitabı yazmanızdan bahsediyordum. Dediğim gibi, serinin üçüncü filminde oynamayı çok isterim."

Dallamaya bak ya! Bir zamanlar ondan hoşlanmış olduğuma inanmıyorum. "Şu anda gerçekten hiç zamanı değil," diye çıkıştım.

Gülümsedi. "Elbette, özür dilerim, çok bencilce davrandım. Bazen acınası biri olabiliyorum."

"Dert etme," dedim.

Timothy bakışlarını ekrandan kaldırdı. “Senin için birilerini aramamı ister misin?”

“Kimi?” Hayatımdaki en önemli üç kişi şu anda bilinçsiz yatıyordu.

“Aileni?”

“Hah!” dedim.

“Kardeşini...” Bocaladı. “...ablanı ya da abini?”

“Ben tek çocuğum.”

Kolunu etrafıma sararak beni şişkin erkek memelerine doğru bastırdı. “Bir kez uyandılar ve yine uyanacaklar, söz veriyorum.”

Timothy *sevecen* davranıyordu. Bu beni şaşırttı. Kötü biri olduğundan değildi elbette, sadece şimdiye dek onunla hep iş ilişkisi içinde olmuştuk. Birdenbire, belki de beni yatağa atma-ya çalışıyor olabileceğini düşündüm. Fakat daha önce bana hiç böyle bir şey hissettirmemişti. Hatta, her nedense onun eşcinsel olduğunu varsaymışım. Şimdiye kadar bir kez bile göğüs dekolteme bakmamıştı. Bir kez bile.

Araba, ambulansın arkasında durdu.

Timothy, “O hâlde ben de seninle içeriye geleyim,” dedi. Biraz şey gibi konuşuyordu... baba gibi... *benim* babam gibi değil, tabii. Normal bir baba gibi. Bu sözleri gözlerimin dolmasına neden oldu ve her yere sümük saçmaktan korktuğum için cevap vermeye çekindim.

“Hayır... hayır... sağ ol. Ben idare ederim,” demeyi başardım.

Russell, “Ama birinin seninle gelmesi gerek,” dedi.

Tanrı aşkına, hayır. Şu anda ihtiyaç duyacağım en son şey Russell’in tüm öğle vakti boyunca yanımda saçma sapan konuşup durmasıydı. “Teşekkürler ama Violet’ın ailesi gelecek zaten, buraya çok yakınlar. Tek başıma hallederim.”

Russell arabadan inmeme yardım etti ve Timothy gözlerime bakabilmek için koltuğun üzerinden öne eğildi. “Beni habersiz bırakma, Alice. İstedğin zaman arayabilirsin, ciddi söylüyorum. Ne zaman istersen.”

Araba uzaklaşırken hastanenin önünde öylece tek başıma dikildim.
Sonunda, gözyaşlarına boğuldum.

B Ö L Ü M

10

ALICE

Violet ile Katie yan yana yatıyordu. Aralarında yalnızca bir ayırma perdesi ve bir dizi izleme cihazı vardı. Dışlanmış hissetmekten kendimi alamadım. Tanrım, kıskanç acuzenin tekiydim. Violet'ın yatağının kenarına oturdum ve yumuşaktan da öte saçlarından bir tutamın parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verdim. Bir parmağımı yarım kalp kolyesine dokundurdum ve sonra aynı parmağımı kalbin kendi boynumdaki diğer yarısına bastırdım. Gözlerime yaşlar hücum etti. En azından artık neden asla üçüncü kitabı yazmamamız gerektiği konusunda ısrar ettiğini anlayabiliyordum. Nate'in o mutlu sonda yaşamaya devam etmesini istiyordu. Kafedeyken ona kulak vermeliydim. Bu kadar korkakça davranmamalıydim.

Eğilip perdenin altından geçerek bir an için Katie'nin yanına oturdum. Comic-Con'a gitmeyi hemen kabul etmiş, hiçbir soru sormamıştı. Azize Katie. İşte bu yüzden onunla bazen ters düşünüyordum; benim kötü biri gibi görünmeme neden oluyordu. Ve en kötüsü de... bu kızıl saçlı gıcık Liverpool'lu seviyordum. Bazen sinirlerime dokunsa da, sürekli Violet'a yaranmaya çalışsa

da, onu seviyordum. Sadece, bazen Liverpool'a geri dönmesini diliyordum. Yanağını okşayarak iç geçirdim. "Ona iyi baksan iyi edersin, Weasley."

Onlarla gitmek için geç kalmış olabilirdim ama yine de yardım etmek için yapabileceğim bir şey vardı. Hiç kimsenin o üçüncü kitabı yazmamasını sağlayabilirdim. Violet'ın ihtiyaç duyacağı son şey, o dünyada sıkışıp kalmışken ütopyanın tekrar distopyaya dönmesiydi.

Başka bir yazarla anlaşması konusunda onu ikna edebileceğimden emin bir şekilde, Timothy'nin numarasını tuşladım. Aramam doğrudan sesli mesaja düştü. "Ne zaman istersen" dediği buraya kadardı herhalde. Yeni bir gözyaşı dalgasını zorlukla bastırdım çünkü az önce gerçekten de sevecen davrandığını düşünmüştüm; sonra da telefonumu öfkeyle kapattım.

Nate'in odasına da uğradım. Yatağında öylece uzanırken öylesine huzurlu görünüyordu ki. Yanına oturup elini tuttum. Gerçekten tıraş olmaya ihtiyacı vardı. Violet komadayken hemşirelerin onu benim tıraş etmeme izin verip vermeyeceklerini merak ettim. Violet yazdığı mesajda gidip Nate'i getireceğini söylemişti. Kafeden ayrılmadan önce bana söylediği son şeylerden biri buydu: *Yeni bir karakter yazdık*. Gerçekten de Nate'e başka bir evrende can vermiş miydik? Kulağa çok saçma geliyordu ama yine de Kolezyum'a gidişimizi çok net hatırlıyordum... Güçlkle yutkundum. Bunu düşünmem gerekiyordu; zihnimin oraya dönmesine izin vermem gerekiyordu. Kendim için değilse bile arkadaşlarım için. Çünkü hâlâ onlara yardım etmemin bir yolu olabilirdi.

Gözlerimi kapadım ve o tuhaf, ürkütücü, harika haftanın neredeyse bir film gibi zihnimde canlanmasına izin verdim. Willow'la yattığıma hâlâ inanamıyordum. Yani, öncelikle, *Willow'la yatmıştım*. Ama ikinci olarak, dostlarıma yapabileceğim en berbat bir şeydi bu. Violet haklıydı; bu bir ihanetti. Yaptığım şey kolaylıkla olay örgüsünü değiştirebilir ve eve dönmemize engel

olabilirdi. Fakat o noktada bunu umursadığımı sanmıyordum – uyum sağlamak, memelerimin boyutu ya da eteğimin boyu yüzünden birilerini gücendirmemek çok güzel bir duyguydu. Bir yere ait olmak çok güzel bir duyguydu.

Ayrıca Willow çok nazik ve sıcakkanlıydı.

Yüzümü ellerimle kapatıp ağlamaya başladım.

Henüz tam olarak hatırlamaya hazır olmadığım bazı şeyler vardı.

Bir ses yerimden sıçramama neden oldu. "Ah, değil mi, çok yazık." Kafamı kaldırıp baktığımda bir hemşire gördüm. Koğuşa geldiğini bile duymamıştım. Bir kez daha insanların içinde ağladığım için utanarak gözlerimi sildim ama hemşire aldırmissa benzemiyor ve beni şefkatli bakışlarla süzüyordu. "Onun yakını mıydın?" diye sordu.

Başımınla onayladım.

"Sen de olacak mısın?"

Neden bahsettiğini anlamamıştım ama yine de gidişatı bozmadım. "Evet, elbette."

"Ah, güzel. Ablası olamayacak çünkü."

"Violet da böyle isterdi," dedim.

Adamın dudaklarındaki gülümsemeye hüznünlü bir kabulleniş yerleşti. "Büyük çocukları tekrar komaya girdiği için bunu erteleyebileceklerini düşünmüştüm. Ama ısrarcı davrandılar."

Sanki neden bahsettiğini biliyormuş gibi başımı salladım.

Eğilip Nate'in elini okşadı. "Yüreğim sızlıyor, gerçekten. Ama en azından artık özgürce yas tutabileceksiniz."

Birden ne demek istediğini anlayınca, sanki soluk boruma bir tekme yemişim gibi oldum. Nate'in yaşam destek ünitesini kapatacaklardı.

"Şey, ne zamana planlanmıştı acaba?" diye sordum.

"Çarşamba gününe."

Violet'in ailesi geldi.

Babası Adam beni kucakladı. "Alice, tatlım, geldiğin için teşekkürler." Et sosu ve deodorant kokuyordu. Sanırım gerçek babalar böyle kokardı.

Sonrasında, Violet'in annesi bana neredeyse öfkeli denebilecek bir şekilde sarıldı. Muhtemelen sinirleri tepesindeydi. Ben sapasağlam bir hâlde etrafta gezinirken onun çocukları neden hastane yataklarında yatmak zorundaydı ki?

"Bayan Miller, çok üzgünüm," demeyi başardım.

Ona dört yaşından beri Bayan Miller dememiştim. Kendisine Jane dememden hoşlanırdı. Ama hoş görünümlü, yün kazaklı bir anne size sarılınca çocuk moduna geri dönmek çok kolaydı.

"Ah, Alice, canım, neler oldu?" diye sordu.

Suçluluk duygumu yutkunarak bastırdım. "Bilmiyorum, yanlarında değildim."

Gözyaşları yüzünden süzülürken Violet'in yatağının başında durdu.

"Bana mesaj yazıp Comic-Con'a gittiğini söyledi," diye devam ettim. "Ben de gittim ama vardığımda iş işten geçmişti."

Jane, "Neden Comic-Con'a gitsin ki?" diye sordu. "Geçen sefer olanlardan sonra aklımdan ne geçiyordu ki?"

Ona *Darağacı Dansı*'nın gerçek olduğunu, Nate'in orada hap-solduğunu söylemek ve Timothy'nin yazmamızı istediği üçüncü kitaptan bahsetmek istiyordum. Galiba az kalsın bahsedecektim de ama bir doktor içeriye girdi. Alçak bir sesle Jane ve Adam ile konuştu; benim duymamı istemediği belliydi, bu yüzden bekle-me odasına geçtim. Benden başka kimse yoktu. Su ısıtıcının düğ-mesine bastım ve masaya oturdum.

Saatin sert yüzeylerden yansıyıp yankılanan tik takları sonunda bir çekiç sesini andırmaya başladı. Kendi düşüncelerinizden korkarken yalnız kalmak tehlikeli bir durumdu. Gözlerimi kapadım ve yine *Darağacı Dansı*'nda geçirdiğim zamanın zihnimde akmasına izin verdim. Willow'la yatmıştık ve Violet bizi yakalamıştı. Tanrı bilir o ağaca nasıl tırmanmıştı; yedinci sınıfta

yalnızca sırt çantasını kaldırırken bile kaslarından birini incitmişti. Fakat bir şekilde bizi yakalamıştı işte, Tanrım, ne kadar da üzölmüştü.

Ve ertesi sabah –bu düşünce boğazımı acıttı– Willow beni karşısına almış ve beni sevmediğini söylemişti. Beni sevemezdi çünkü başka birine âşıktı. Elbette kimi kastettiğini biliyordum. Rose. Violet. En yakın dostum. Uyum sağlayabildiğim bir dünyada bile, dışı güzel ama içi boş bir kabuktan ibarettim.

Jane yüzü gözü şişmiş ve gözyaşlarından ıslanmış bir hâlde içeri girdi. “Katie’nin ailesi geldi,” dedi. “Akılları gayet başlarında; pek de şaşırtıcı değil, tabii. Onlara birer bardak çay getireceğimi söyledim.”

Gözlerimi sildim. “Ben yaparım.”

Ama beni eliyle savuşturdu. “Sen bugün yeterince hırpalandın. Ve ayrıca, şu anda gerçekten bir anne gibi davranmaya ihtiyacım var.”

Jane’in farkına varmadığı şey işte buydu; o her zaman bir anneydi. İstese bile anne olmaktan vazgeçemezdi; bu onun varlığının kumaşına dokunmuştu. Ara sıra güzel kıyafetlerinden biriyemişçesine anneliği üzerine geçirmeyi deneyen benim annemin aksine.

Jane ekmek kızartma makinesine iki parça ekmek koydu. “Şanslısın, hastanenin ambarı varmış.”

Bunun en sevdiğim şey olduğunu biliyordu. Makinenin vızıltısını, saatin tik taklarını dinledik ve bir kez daha ona *Darağacı Dansı*’ndan, Nate’in hayatta ve orada kapana kısılmış olduğundan bahsetmeyi düşündüm. Fakat mandalı atan makinenin sesi düşünce akışımı bozdu.

Jane kızarmış ekmeği alıp aklını kaçırmış birininkine benzeyen hareketlerle üzerine tereyağı sürmeye başladı. “Aynı şeyin tekrar yaşandığına bir türlü inanamıyorum,” demek için kısaca durakladı. Delirmiş gibi görünüyordu. “Saçma sapan bir şeyler dönüyor, Alice. Belki de gerçekten bir tür lanet vardır.”

Bana ekmeği uzattı ve sonra cebinden bir kâğıt parçası çıkar-

dı. Üzerinde Violet'ın el yazısı vardı ve bunun görüntüsü bile yeniden ağlama isteğine kapılmama neden oldu.

Anneciğim ve babacığım,

Ne olursa olsun, lütfen bana verdiğiniz sözü tutun. Pasta tarifi su ısıtıcının üzerindeki dolapta, gümüş renkli klasörün içinde.

Sevgilerimle, Violet

Jane masada tam karşıma oturdu ve öne doğru eğilip sesini alçaltarak fısıldadı, "Sanki komaya gireceğini *biliyor* gibi." Doğrudu ve delice bir kahkaha attı. "Ama bu çılgınlık olurdu, değil mi?"

Duraksadım, nasıl cevap vermem gerektiğinden emin değildim. Sonunda, "Ne sözünden bahsediyor?" diye sordum.

"Ah, Alice. Sana bunu söylemeye dilim varmıyor. Korkunç biri olduğumu düşünürsün."

Masada ona doğru uzandım ve elini tuttum. "Nate'i kastediyorsun. Biraz önce söylediler."

Yüzü utançla kıvrılırken bana baktı. "Bana kızmadın mı?"

Ekmeği yemeye başladım. Çünkü aslında kızmıştım. Öfkeden kuduruyordum. Nate'in yaşam destek ünitesini kapatmayı nasıl düşünebilirlerdi? Fakat Jane çok üzgün görünüyordu ve böyle düşmüşken ona bir tekme de ben vuramazdım.

Diyebildiğim tek şey, "Neden şimdi?" oldu.

"Onu özgür bırakıyoruz."

Ne diyeceğimi bilmediğim için ekmeği yemeye devam ettim. Birdenbire, ağzımdaki acı tadı bastırması için üzerinde reçel ya da çikolata olmasını diledim.

"Kızmadın mı?" diye tekrarladı.

Kafamı iki yana salladığımda, biraz olsun rahatlamış gibi göründü.

"Violet çok öfkeleni," dedi. "Mahvoldu. Belki de bunun şoku yüzünden tekrar komaya girdiğini düşünüp duruyorum."

Sesi çatallandı. "Ama sanırım bu Katie'nin durumunu açıklamaya yetmiyor."

"Violet ne dedi?" diye sordum.

"Nate'i geri getirebileceğini söylemeye başladı. Ona biraz daha zaman tanımamız için bize yalvardı. Ona birkaç gün daha vermeyi kabul ettik çünkü Nate'in doğum günü çok yakın. Onun en sevdiği pastadan yapmak istiyordu. Notta bahsettiği söz buydu."

"Şimdi ona zaman tanıyacak mısınız? Violet uyanana kadar bekleyemez misiniz?"

"Yapamam," dedi. "Yapamam, imkânsız. Anlamamı beklemiyorum ama bunu yapmaya ihtiyacımız var. Onu her gün böyle görmek beni öldürüyor."

Robotik bir sesle, "Özür dilerim," dedim.

Özrüme karşılık vermedi çünkü muhtemelen çok ruhsuz gelmişti. Bunun yerine, kendini yanımdaki sandalyeye bıraktı. "Onu geri getirebilirim derken neden bahsediyordu?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladım.

Cebinden Violet'ın cep telefonunu çıkardı. "Doktorlar bana bunu verdi. Kilidin şifresini biliyor musun?" diye sordu. "Belki mesajlarını okuyabilirsem..."

"Üzgünüm, bilmiyorum."

Uzun ve yavaşça soludu. "Katie'nin ailesine kızarmış ekmek ve çayların hazır olduğunu haber vereyim."

Mutfak bölümünden çıktı. Daha da önemlisi, telefonu masanın üzerinde bıraktı.

Violet'ın şifresini bilmediğim yalandı. Dediğim gibi, bazen yalanlar iyi olabiliyordu. O benim en yakın dostumdu. Elbette şifresini biliyordum. Çabucak numarayı tuşladım: 050710. Bu, Nate'in ilk bilim ödülünü kazandığı tarihti. Başka herkese rasgele gelebilirdi ama Violet için en gurur verici anlardan biriydi. Küçük kardeşinin bir dâhi olduğunu ilk kez o gün fark ettiğini söylemişti. Ona yardımcı olmayı önermiş ve bütün gece ona sırtak tutkal tabancasını uzatmaktan başka bir şey yapamamıştı.

Kalbimde bir sızı hissettim. Pişmanlık mıydı? Suçluluk? Kıs-kançlık? Ne olduğunu bilmiyordum, çok feci acıtıyordu.

Eski mesajlarını gözden geçirdim. Sıkıcı. Telefonu diğer tüm şifrelerini hatırlıyordu, bu yüzden hızlıca e-postalarına göz gezdirdim. Sıkıcı. Arama geçmişine baktım. Tanrım, *gerçekten* sıkıcı biriydi. Şüpheli bir tane internet sitesi bile yoktu. Koridorda yaklaşmakta olan ayak seslerini duydum. Fotoğraf albümlerini açtım. Çektiği son fotoğraf çok tuhaftı... Gözlerimi kısıtım... Bir tür halkaya benziyordu. Mürekkebin altındaki kum sarısı kılları ve cilt dokusunu görebiliyordum, bu yüzden yakından çekilmiş bir dövme olabileceğini tahmin ettim. Ekranı yüzüme biraz daha yaklaştırdım. Kendi kuyruğunu yiyen bir sıçan. *O kadar da sıkıcı değil.*

Jane ile Adam kapıda belirmeden hemen önce telefonu tekrar masaya bıraktım.

Adam önümde bir bardak çay bıraktı. Biraz soğumuştur ama yine de içtim. Neredeyse aynı konuşmayı tekrarladık. Comic-Con'dan, Nate'ten ve yaşam destek ünitesini neden kapatmak zorunda olduklarından bahsettik. Bir kez daha kendimi uyuşmuş gibi hissetmeye başlamıştım.

Ama tam kapıdan çıkmaya hazırlanıyordum ki Adam ilginç bir şey söyledi.

"Violet, Nate'in bileğindeki bir işaretten bahsetmişti. Hızlıca bir göz attık ama olağandışı bir şey göremedik. Neden bahsettiğini biliyor musun? Bence biraz fazla üzüldüğü için öyle söyledi."

Başımı iki yana salladım. Ve bu sefer yalan söylemiyordum. Ama öğrenecektim.

B Ö L Ü M

11

VIOLET

Yangın kapısı savrularak ardımızdan kapandı. İlk olarak, bazı şeylerin yokluğunun farkına vardım: gürültü, ilaç kokusu, o ezici his. Sonra ansızın, çürümüş kuş kokusu burnuma ulaştı, soğuk hava tenime çarptı ve tepemizdeki ucu bucağı olmayan renksiz gökyüzünün, ufuktaki gri taşlar ve betonla birleştiğini gördüm.

Imp Londra'sına gelmiştik.

"İşe yaradı," diye fısıldadım.

Arka planda, Katie'nin tiz ve şaşkın bir sesle, sanki cevapları biliyormuşum gibi birbiri ardına sorular sorduğunu duyabiliyordum. Onu duymazdan gelerek öne doğru sendeledim ve gördüklerimi sindirmeye çalıştım. Sivri uçlu damların oluşturduğu hat, devedikenlerinin arasından görünen parçalanmış tuğlalar, ayakkabılarımın tabanlarına batan beton parçaları. Ama ters giden bir şeyler vardı. Kendi nabzımın ve çınlayan kulaklarımın sesi arasında, tezahürat ve haykırma sesleri duyuyordum – öfkeli bir kalabalığın sesleri.

Bu durum iç organlarımın birbirine girmesine neden oldu.

Katie'ye, "Şunu duyuyor musun?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Ama nehrin kokusunu alabiliyorum. Kolezyum'dan kilometrelerce uzakta olduğumuza şüphe yok." Kendi etrafında bir daire çizdi, sonra ansızın içini çekerek kolumu yakalayıp acıtırmasına sıktı. "Bak."

Bakışlarını takip ettim. Kilise tüm ihtişamıyla dikiliyor, sanki taştan yapılmış tuhaf bir Anka kuşu gibi küllerinin arasından yükseliyordu.

Katie'nin eli biraz daha sıkıldı. "Onun yanıp kül oluşunu seyretmiştim. Nasıl oluyor da hâlâ ayakta duruyor?"

Kilise yalnızca ayakta durmakla kalmıyordu; tıpkı Alice'le birlikte *Darağacı Şarkısı*'nda yazdığımız gibi restore edilmişti. Pencerelerdeki polietilen kaplamaların yerine camlar takılmış ve çatıdaki delikler kiremitlerle kaplanmıştı; kule ise hâlâ göğe uzanıyor, nihayet güneşi delip renklerinin birazını yeryüzüne serpmeye can atıyordu. Ağzım açık kalmış, bu tarafa geçmiş olmanın sağladığı adrenalinin yerini bir an için huşu almıştı. *Darağacı Şarkısı*'nın bu dünyayı değişikliğe uğratacağını biliyordum ama olanları ilk elden görmek akıl almazdı.

"Violet?" dedi Katie.

Sonunda, "Sonsuz döngü," diye yanıtladım.

"Ne döngüsü?"

Uyuşmuş olmalarına rağmen, dudaklarımı hareket etmeye zorladım. "İmpler ile Gemler bir zaman döngüsüne kısıp kalmışlardı; *Darağacı Dansı*'nın hikâyesi sonsuza dek baştan sona tekrarlanıp duruyordu. Yalnızca birkaç Gem bu döngüleri hatırlıyordu: Başkan ile Baba. Zaten ilk başta bizi bu yüzden buraya getirmişlerdi; kendi dünyamıza dönüp devam kitabını yazabilmemiz için."

"Ve sonsuz döngüyü kırabilmeniz için," dedi Katie.

Başımınla onayladım. "Eve döndüğümüzde döngü sıfırlandı. Buradaki insanlara göre biz hiç var olmadık, Rose ise olması gerektiği şekilde darağacında öldü. Ve kilise, *şu* kilise..." titrek elimle kiliseyi işaret ettim, "asla yanıp kül olmadı."

“Peki ya *Darağacı Şarkısı*? Orada yazarlar gerçekleşti mi?”

“Baba’nın söylediklerine göre gerçekleşmiş olmalı. Yani bu... kitabın sonrası. Yeni bir hikâye.”

Katie, “Bilinmeyen bölge,” dedi ve gergince birbirimize baktık.

Katie, odaklanmaya çalışırken yaptığı şekilde gözlerini kıstı. “Sonsuz bir döngü... Tıpkı Nate’in kolundaki sıçan gibi. Daha önce bunu pek düşünmemiştim; fazlasıyla tırsmıştım ama bu işaret sanki bir çeşit ouroborosun – kendi kuyruğunu yiyen bir yılan. Geçtiğimiz yıl derste işlemiştik. Sonsuzluk anlamına geliyor, daimî bir döngü.” Bana döndü. “Aralarında bir bağlantı var mı dersin?”

Gerginliğim göğsümde gittikçe büyürken cevap vermek üzereydim ki, uzaktaki kalabalığın karmaşık sesleri birleşerek net bir şekilde duyulabilen iki kelime hâline geldi. Gittikçe büyüyen ve ruhumun derinliklerine dehşet salan bir slogan. “*HAINLERE ÖLÜM... HAINLERE ÖLÜM... HAINLERE ÖLÜM...*”

Katie’nin gözleri korkuyla büyüdü. “Seslere bakılırsa bir idamın ortasındayız.”

Cevap veremedim, düşünmeye bile fırsat bulamadan, bacaklarım hareketlenmeye ve olabildiğince hızlı bir şekilde betonu dövüp beni o berbat slogana doğru götürmeye başladılar.

Ayak sesleri arkamda yankılanan Katie, “Violet, bekle,” diye ciyakladı. “Ölümden *kaçmamız* gerekiyordu!”

Ama onu duymazdan geldim ve serin nehir havası ciğerlerimde pıhtılaşırken önüme çıkan taşları ve moloz parçalarını aşarak asfaltın üzerinde koşmaya başladım. *Sonsuz döngü*. Birdenbire o işareti, Nate’in kolundakini daha önce nerede gördüğümü hatırlayıverdim. Başkan Stoneback’in genizden gelen sesini anımsadım: “*Bitmek bilmeyen bir devridaim. Sonsuz bir döngü.*” Aynı işaret başkanın kolunda da vardı.

“Violet, lütfen,” dedi Katie soluk soluğa. “Neler oluyor?”

Gırtlığımın yanmasına ve gittikçe artan o sloganın kafamın içinde yankılanmasına rağmen, “Nate,” dedim. “Hain, Nate.”

ALICE

Sarı renkli boruya yaslanıyordum. Bu sefer ona gerçekten ihtiyacım vardı. Başka türlü ayakta durabileceğimi sanmıyordum. Yaşlı bir kadın bana iyi olup olmadığını sordu. Gülümsedim ve "Evet, teşekkür ederim. İyiyim," dedim. Üzerimde Gucci marka bir elbise olduğu ve cilt bakımımı ihmal etmediğim her hâlimden anlaşıldığı için, kadın bana inandı.

Eve vardığımda annem beni bekliyordu. Spor salonundaki arkadaşlarından haberleri almış olmalıydı. Sırf benim için *spinning* dersini ekmiş olması beni gülümsetti. Babam görünürlerde yoktu. O da haberleri duymuş olmalıydı.

"İyi misin?" diye sordu.

Başım la onayladım.

"Seni aramaya çalıştım ama telefonun kapalıydı."

"Basınla konuşmayı pek canım istemedi," dedim.

Soğuk parmağını gözlerimin altında gezdirdi. "Rimelin akmış. Gidip yüzünü yıka da öğle yemeği yiyelim."

"Kızarmış ekmek yedim."

"Karbonhidrat!" dedi sanki bu pis bir kelimemiş gibi. "Kuşkonmazlı somon yapıyorum."

Canım pek bir şey yemek istemiyordu ama annem o kadar seyrek yemek yapardı ki biraz meraklandım. "Tamam. Sağ ol."

Üzerimi değiştirip yüzümü yıkadım. Tenime çarpan suyun soğukluğu beni biraz uyandırdı ve birdenbire, telefonumu açıp annemin gerçekten arayıp aramadığını kontrol etmek için bir dürtüye kapıldım (annem beni asla aramazdı). Meğer gerçekten aramıştı, bu da beni sevindirdi. *Gerçekten* sevindirdi. Warbuck Baba tarafından seçilen küçük yetim Annie gibi sevindirdi. Annemi, üzerime yazlık bir elbise geçirerek ödüllendirdim. Giyimime özen göstermem onu mutlu ediyordu.

Sosyal medyada Danny'nin izine rastlamayı umarak telefonuma geri döndüm. Ona teşekkür etmek ve sahiden de onun-

la yeniden konuşabilmek istiyordum. Onda bana tanıdık gelen, beni sakinleştiren bir şeyler vardı. Ama kaç tane bildirim geldiğini görünce Danny'ye dair tüm düşüncelerim uçup gitti. Bir sürü tweet ve Facebook mesajı vardı. Instagram çılgına dönmüştü. Tüm dünyanın Comic-Con lanetinden haberdar olduğu açıktı. Yazılanları muhtemelen kendimi biraz daha güçlü hissettiğim zaman okumam gerektiğinin farkındaydım ama merakıma yenik düştüm. Yatağımın kenarına ilişip sosyal medya dünyasına daldım. Bu bazen dipsiz bir nehre atlamak gibi geliyordu, sanki dikkatli davranmazsam asla yüzeye çıkamazdım.

Çoğu geçmiş olsun mesajlarıydı. *Darağacı Şarkısı* hayranlarından Violet'a iletilmek istenen sevgiler ve iyi dilekler. Mesajlardan bazıları benim nasıl olduğumu soruyordu. Twitter'a çabucak (evet, doğru tahmin ettiniz) iyi olduğumu yazmayı düşündüm. Ama tam o anda @eternalrose adlı birinin *tweeti* gözüme ilişti.

Esaslı bir rakibin var, @animealice ☺

#barbarhayran #bayhayran #Gemisyanı

Gem isyanı. Bir araya geldiklerinde kalbimin duracak gibi olduğu iki sözcük.

Bayhayran etiketine tıkladım. Kendine kısaca "Bay Hayran" adını veren bir *Darağacı Dansı* hayran kurgusu yazarıydı. Barbarhayran adlı bir kurgu sitesi vardı. Kelime oyunlarına gelin. Ve görünüşe göre, @eternalrose her kimse, haklıydı. Gerçekten esaslı bir rakibim vardı. Çocuğun yeni sitesi hakkındaki tweetler bitmek bilmiyordu. Ve hayran kitlesine göre, Bay Hayran gerçek bir distopya yazmaktan çekinmiyordu.

Kalbimi durduran o bağlantıya tıkladım. Barbarhayran. Bağlantı beni hayatımda gördüğüm en iyi görselleri barındıran bir hayran kurgusu sitesine yönlendirdi. Nate, Ash ve Thorn'un her biri iri gözlü ve sivri çeneli olan karikatürleri. Yazının etrafında ise, hikâyelere bir tehlike hissi veren, dikenli tellerden oluşmuş köşeli bir çerçeve vardı. Bir süredir hayran hikâyesi yazmamıştım ama yazdığım dönemlerde hikâyelerimin görünüşü asla bu-

nun gibi olmamıştı. Yazılanları okumak konusunda biraz kaygılandım. Eğer yazarlar da görsellere benziyorsa, Anime Alice bu adamın yanında koca bir bok çuvalı gibi görünmek üzereydi. Yutkundum ve kendime, uluslararası bir çoksatan yazarın ben olduğumu hatırlattım. Bay Hayran değil.

Siteyi taradım. İki haftadır yazı paylaşıyordu. Her gün yeni bir gönderi oluşturmuşa benziyordu, yani *Darağacı Dansı* dünyasındaki zamanının akışına ayak uyduruyordu. Zekice. Son gönderiyi gözden geçirdim. Çok iyi yazılmıştı, bunu inkâr edemezdim ama hikâyenin kendisi görseller kadar etkileyici değildi. Yine de, dakikalar içinde kendimi kaptırdım. Gerilimi nasıl yüksek tutacağını iyi biliyordu.

Olaylar *Darağacı Şarkısı*'ndan sonra gerçekleşiyordu. Günlük parçalarla anlatılan bir devam kitabı gibiydi.

Annem aşağıdan, "Alice, yemek hazır," diye seslendi.

"Sorun değil, anne. Sonra ısıtırım," diye seslenerek cevap verdim. Bunu baştan sona okumam gerekiyordu çünkü yazarların Violet ile Katie'nin komada olmasıyla bir ilgisi olduğuna dair korkunç bir hisse kapılmışım.

İlk gönderiye tıkladım.

Nate, isyancı grubunun yanında durakladı. Adamlar ona bakıp güldüler.

İçlerinden biri, "Ne o? Thorn'u etkilemek için kafandan hesaplar yapmak yok mu?" diyerek dudak büktü.

Nate yürüyüp gitti.

Onlara göstereceğim, dedi kendi kendine. Günün birinde, hepsine gösterecekti.

Sonraki birkaç haftaya göz gezdirdim. Bay Hayran'ın, Nate'in istikrarlı düşüşünü pürüzsüzce tasvir edişi karşısında donakal-

mıştım. Hikâyeye bizim Nate'imiz olarak, *Darağacı Şarkısı*'nda yazdığımız, tanıdığımız ve sevdiğimiz Nate olarak başlıyordu ama gitgide kinci ve yapayalnız birine dönüşüyordu. Bay Hayran'ın, Nate'in soyutlanmışlığını, diğerlerinden farklı oluşunu hünerli bir biçimde kullanması ve onu en sonunda Howard Stoneback'le –eski Başkan'ın yeğeniyle– iletişime geçip kendi insanlarına ihanet etmeye zorlaması takdire şayandı. Okuduklarım karşısında ürperdim çünkü hikâyeyi gerçekten içselleştirebiliyordum.

Bir gönderiden diğerine geçtiğim sırada, beğeni ve paylaşımların çarpıcı şekilde artış gösterdiğini fark ettim. Onlarla ölçülen etkileşimler çok geçmeden yüzlere ulaşıyor ve sonunda on binlere varıyordu. Anlaşılan şu Bay Hayran gerçekten de canını dişine takmıştı.

Sonra, birkaç gün önceki bir gönderi –daha doğrusu, görsel– nefesimin kesilmesine neden oldu. Violet'ın telefonundaki sıçanın aynısıydı bu.

Görselin yanındaki yazıyı okudum:

Howard, damgayı Nate'in kolundan çekti. Teninde minicik bir nokta vardı.

Howard ona bir büyüteç uzatarak, "Bu Taleter sembolüdür, Nate," dedi. "Kendi kuyruğunu yutan bir sıçan."

"Neden sıçan?" diye sordu Nate. "Yılan daha mantıklı olurdu. Ouroboros sembolü sonsuzluk ve büyümeyi ifade eder."

Howard gülümsedi. "Başkan, yani amcam, bunu kendisi tasarladı. Küçük bir çocukken, işkence edebilmek için haşareleri yakalamaktan hoşlanırdı. Temel biyoloji ve acı mekanizması hep ilgisini çekerdi."

Nate, Başkan'a sadist deme dürtüsünü güçlükle bastırdı.

"Neyse," diye devam etti Howard, "onların canlı kalmasını istiyordu çünkü cesetlere işkence etmek pek keyifli değildi. Bu yüzden, sıçan içeri girdiğinde hızla kapanıp onu sağ salım hapseden bir kapan tasarladı. Bir keresinde, birkaç haftalığına tatile gitti ve geri döndüğünde tüm kapanların sıçanlarla dolduğunu gördü." Duraksadı. "Hepsi ölmüştü, tabii."

Nate, "Ve kendi kuyruklarını yemişlerdi," dedi. Herkesin anlattıklarını tamamlamak gibi sinir bozucu bir huyu vardı ama Howard aldırışa benzemiyordu. Nate, Gemlerin zekâ göstergelerinden Impler kadar ürkmediklerini fark etmişti.

"Çok iyi, Nate," dedi Howard. "Açlıktan ya da acıdan; neden olduğunu kim bilir. Ama her biri, kuyruklarını dişlerinin arasına sıkıştırmış ya da tamamını çiğnemiş bir hâlde ölmüştü."

"Dur tahmin edeyim, Impler de tıpkı o sıçanlar gibi."

"Kesinlikle. Eğer bir sıçanı hayatta tutarsan, zaten kendi kuyruğunu kemirip ölür. Hızlı bir ölüm çok daha merhametlidir. Ve bizim nihai amacımız da bu, Nate. Haşerelerin hızlıca yok edilmesi. Sonsuza dek."

"Ama yalnızca kapana kısıldıklarında kendi kuyruklarını yiyorlar," dedi Nate.

Howard pis pis sırıttı. "Bana kalırsa, Implerin Gemler ya da surlar tarafından hapsedilmediklerini, aksine kendi doğaları tarafından hapsedildiklerini sen de benim kadar iyi biliyorsun." Nate'e uzun uzadıya baktı. "Alınmak yok."

Nate gülümsedi. Bir nebze olsun alınmamıştı. "Artık bir Taler olduğuma göre, sizden biri mi sayılıyorum?"

Howard başıyla onayladı. "Genlerinin el verdiği ölçüde."

Adam'ın bahsettiği işaret. Violet'ın telefonundaki işaret. Bu işaretin hastanedeki Nate'in kolunda bulunduğundan emindim. Siktir. Siktir. Siktir. Üçüncü kitap hakkında endişelenmemize gerek yoktu. Asıl sorun hayran kurgularıydı.

Bay Hayran bilmeden *Darağacı Dansı* evrenini değiştiriyordu.

B Ö L Ü M

12

VIOLET

Öğle güneşinin altında binlerce metal bıçak gibi parıltıyan nehir görüş alanımıza girdi. Bir tepeden aşağıya yöneldik ve alüvyonlu nehir kıyısındaki bir kaya çıkıntısına vardık. Altımızda Implerin oluşturduğu kalabalık bir çember, o nefret dolu iki kelimeyi tükürürcesine tekrarlıyordu.

HAINLERE ÖLÜM.

İşte o anda, bu hastalıklı gösterinin merkezindeki şeyi gördüm: Göğe yükselen üç direk. Bedenimdeki her bir kas lifi kasıktı kesildi ve taşa döndüm – ağır, soğuk ve çatlamaya hazır. Darağacını görmeyi bekliyordum, elbette bekliyordum. Bir asma köprüye ya da lamba direğine bağlanmış, bir dolaplı saatin sarı kacı gibi sallanan ve ölümden önceki saniyeleri sayan bir halat göreceğimi hayal etmiştim. Ama gözlerimin önündeki şey çok daha korkutucuydu. Direkler devasa bir odun yığınının üzerine yükleniyordu; üzerine çalı çırpı, odun ve kırık mobilya parçaları serpiştirilmiş bir çıra örtüsü.

Sanırım kusacaktım.

Çünkü o direklere insanlar bağlanmıştı.

Önce ayaklarını gördüm – kirli ve tamamen çıplak, etlerine odun kıymıkları batan, tenlerini delip kanatan üç çift ayak. *İlk olarak ayakları yanacak*, diye düşündüm. Gözlerim, alevlerin izleyeceğini bildiğim yolu takip etti ve bedenlerinden geçip yüzlerine odaklandı.

Nate orada değil.

Tüm bedensel işlevlerim, hissettiğim rahatlamayla birlikte devre dışı kalmış gibiydi. Yüce Tanrım, kardeşim yakılmak üzere değildi.

Ama bu rahatlama kısa ömürlü oldu.

Bu yüzleri tanıyordum. Saskia ile Matthew. Buradayken bize yardımcı olan asiler.

Ve diğerlerinden biraz daha yüksekte duran, bir ödül gibi tam ortada sergilenen... Baba.

ALICE

Elimde telefonumla tekrar yatağıma uzandım. Annemin ısrarla şu lanet olası somondan bahsederek merdivenden yukarı çıkan sesinin belli belirsiz farkındaydım.

Onu duymazdan gelerek dünün gönderisini okumaya başladım.

Nate aniden kalakaldı. Bir duvarın ardından gelen yumuşak, metalik vızıltıyı duyabiliyordu. Bir kedinin tırnakları ya da aç bir fare olabilirdi ama beyni alarm vermişti. Kıszen, el değmemiş topraklardan, yani Implerele yok oluş arasındaki hinterlandtan henüz dönmüş olduğu için, kıszen de biraz önce Howard Stoneback'le tanışmış olduğu için. Eğer Thorn bunu öğrenirse, onu gözünü bile kırpmadan öldürürdü. Nate tuğla duvarın diğer tarafına göz atmaya karar verdi.

Kontrol etmekle iyi yapmıştı çünkü sesin kaynağı bir kedi ya da fare değildi. Uçan sandalyesine çökmüş, yüzü hiç olmadığı kadar katı görünen Baba'ydı. "Ah, Nate, nasıl yaparsın?" diye fısıldadı Baba.

Nate, "Nereden bildin?" diye sordu. "Howard, güçlerinin son zamanlarda köhnediğini söylemişti."

Baba gülümsedi. "Artık geleceği göremiyorum, bu doğru. Ama seni hâlâ duyabiliyorum, Nate. Aramızda kopmaz bir bağ var."

Eğer kalbim göğsümde cayır cayır yanıyor olmasaydı bir kahkaha patlatırdım. *Hinterlant mı? Köhnemek mi?* Şu Bay Hayran her kimse, epey antika biri olmalıydı. Kendine saygısı olan hiçbir genç böyle bir üslupta konuşmazdı.

Barbarhayran'da, bu sabah oluşturulan son gönderiye ulaştım. Nefesim boğazımda düğümlendi. Eğer teorim doğruysa, eğer Bay Hayran gerçekten *Darağacı Dansı* dünyasını etkiliyorsa, o hâlde Violet ile Katie bunun tam ortasına düşmüş demektir. Dram kısımlarını atlayarak okudum. Gerçi dram da dramdı hani.

"Ocağımızda bir hain var ve ben onu bulacağım." Thorn'un sesi kalın ve derindendi. Belki de bir uyarı niteliğindeydi.

Nate, Thorn'un Ash ile Willow'u belirli bir sebepten ötürü oradan göndermiş olduğundan endişelenmeye başlamıştı. Belki de tüm dizginlerin kendi elinde olmasını istiyordu.

Nate derin nefesler aldı. *Olanlarla benim aramda bağlantı kurmasına imkân yok, dedi kendi kendine. Soğukkanlılığını koru, yeter.*

Ama Thorn gözlerindeki tüm iblisleri ona dikmişti. "Su boruları kendi kendilerini patlatmazlar. Kim biliyordu? Bu sabah şehre yeni su sisteminin döşeneceğini kim biliyordu? Bu bilgiyi kim sızdırmış olabilir?"

"Karşı taraftan gelmiş olabilir mi?" diye yanıtladı Baba. "Gem tarafından."

Thorn yaşlı kadını duymazdan gelerek Nate'e gülümsedi. "Bir Gem'in ne kadar keskin bir burnu olduğunu unutmuş gibisin, Nate. Giysilerini güzelce kurutmuşsun ama nehrin pis kokusu üzerine ölüm gibi yapışmış. Merak ediyorum da, neden nehri geçesin? El değmemiş topraklarda ne gibi bir işin olabilir?"

Nate'in ağzı açık kaldı; kalbi mümkün olduğunu tahmin etmediği kadar hızlı atıyordu.

Baba, "Beni takip ediyordu," dedi.

Thorn güldü. "Sandalyenle nehri geçtiğine inanmamı mı bekliyorsun, ihtiyar?"

"Elbette beklemiyorum," dedi Baba. "Beni tekneyle karşıya geçirmeleri için birkaç Imp'e para ödedim."

Thorn, "Peki, bunu bana neden söylüyorsun?" diye sordu.

"Çünkü Nate'in ölmesini istemiyorum," diye yanıtladı. Onun suçlu olduğunu biliyordu. Ve onun uğruna yalan söylüyordu. "Onun ölmesini istemiyorum." Tüm söyledikleri arasında doğru olan tek şey buydu ve idam edileceği anlamına gelse bile, tek bir an bile tereddüt etmeden, tek bir an bile şüpheyeye düşmeden konuşmuştu.

VIOLET

Bakışlarım, kaldıramayacağım kadar uzun süre boyunca Baba'nın yüzünde dolandı. Tam olarak hatırladığım gibi görünüyordu. Cildi yumuşak ve hamursu, dudakları ise kibardı. Ama bir şeyler fena hâlde ters gidiyordu. Gözlerini görebiliyordum. Elma yeşiliydi. Göz kapakları yoktu.

Gözkapaklarını kesip çıkarmışlardı. Ellerim dehşetle yüzüme gitti. "Baba," diye fısıldadım.

Saskia haykırmaya başladı. Sözcükleri kalabalığın sesini güçlükle bastırıyordu. "Lütfen, biz yanlış bir şey yapmadık." Rüzgâr yön değiştirerek gri tellerle dolu saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Yüzündeki şarap rengi leke, sanki ateşler çoktan yakılmış gibi, bir is lekesini andırıyordu.

Narin yüz hatları kana bulanmış olan Matthew, "Bize inanmalısınız," diye bağırdı.

En son burada bulunduğumuz sırada bizleri nasıl kurtardıklarını anımsadığımda, içimde onlara karşı derin bir sevgi hissettim. Harekete geçmek, aşağıdaki kıyıya inmek üzereydim ki gözlerimde batmalar hissettim. Sanırım dizlerimin üzerine düşmüştüm; Katie'nin endişeli elleri titreyerek yüzümde dolanıyordu. Gözlerimi kırptım. Parmaklarımı gözkapaklarıma bastırdım. Işık on katına çıkmış gibiydi ve gözlerimi tamamen kör etti.

Duyduğum ıstıraba rağmen bunun Baba olduğunu biliyordum. Kafamın içinde onun sesini duydum.

Minik Çiçek, geldin. Teşekkür ederim.

Sesi beni neredeyse dağıtacaktı. Ama kupkuru dilimle yutkunup gözlerimi silerken, hissettiğim keskin acı hafifleyip sönük bir sızıya dönüştü. Titrek bir şekilde ayağa kalktım. Katie'nin bana iyi olup olmadığını sorduğunu duyabiliyordum ama dikkatimi ona yöneltmedim. Zihin bağlantısına odaklanmam gerekiyordu. Bakışlarımı Baba'ya sabitledim, nefeslerimi düzene soktum ve sessiz sözcükler söylemeye yoğunlaştım. *Neler oluyor, Baba?*

Sesimi duyduğunda, dudaklarının minicik bir gülümsemeye yukarı doğru kıvrıldığına yemin edebilirdim. *Korkarım benim hikâyem burada sona eriyor, dedi. Oysa görünen o ki, seninki henüz başlıyor.*

Gözyaşlarım yanaklarımı ıslattı. *Impler neden seni öldürmek istiyor?*

Thorn yüzünden. Artık hiç kimseye güvenmiyor, özellikle de teknik olarak Gem sayılacak ihtiyar bir kâhine.

Gözlerimle kalabalığı tarayarak Londra Imp-Gem ittifakının diğer üyelerini aradım. *Ash nerede? Willow nerede? Onlar bunun olmasına asla izin vermezlerdi.*

Thorn, yolundan çekilmelerini sağladı. Duyduğum paniği o da hissetmiş olmalıydı ki çabucak, Endişelenme, çocuğum. Güvendeler, diye ekledi.

Katie'nin dudaklarından yükselen gürültülü bir iç çekiş kon-santrasyonumu bozdu ve Baba ile olan bağlantımın kesilmesine neden oldu. Thorn, bir dizi Imp'in arkasından görünmüştü. Tam olarak hatırladığım gibi görünüyordu: koyu ve ipeksi teni, siyahtan daha siyah saçları. Gerçi göz bandının yerinde yeller esiyordu. Bunu Alice'le birlikte yazmıştık – *Darağacı Şarkısı*'nda-ki Imp-Gem ittifakı imzalandıktan sonra, genetik olarak geliştirilmiş olduğunu gizlemesi için ortada hiçbir sebep kalmamıştı.

Kalabalık onu görünce sessizliğe büründü.

Thorn sesini öyle bir yükseltti ki tek bir adam yerine on kişi aynı anda konuşuyor gibiydi. *"Kâhin Baba, emsallerinden oluşan bir jüri tarafından yargılandı ve ihanet suçundan hüküm giydi."*

"Zırvalık!" diye bağırdı Saskia. "Baba Implere asla ihanet etmez, bunu sen de çok iyi biliyorsun."

Thorn ağırdan alarak, uzun uzadıya gülümsedi. *"Baba, Imp sırlarını Gemlere sattı. Elimde bir itiraf... ve de bir tanık var."*

Baba'ya baktım. Gözlerinin yeşili gırtlığımın düğümlenmesine neden oldu. Ona, *İtiraf mı?* diye sordum.

Ya ben ölecektim ya da Nate, diye yanıtladı.

Hiçbir uyarı ya da girizgâh olmaksızın, diğer Implerin arkasından Nate görüldü. Midemin içinde dev bir boşluk oluştu. Aynen küçük kardeşime benziyordu. Buraya son gelişimizdeki kardeşime değil. Şimdiki Nate'e. On altısına basmanın eşiğindeki genç adama. Nate'in zihnimdeki görüntüsünün aslında zamanda donup kalmış bir oğlana ait olduğunu fark ettim. Büyümüş hâlini görmek çok tuhaftı. Keskin elmacık kemiklerinin, dağınık koyu-sarı saçlarının ve gözlerinin etrafındaki, sanki az önce kahkahalara boğulmuş ya da birazdan boğulmak üzereymiş gibi görünen ifadenin aynısına sahipti. Ama artık boyu daha uzundu, hatta beni bile geçmişti ve eskisi kadar çocuksu değil, daha erkeksi görünüyordu. Gırtlığımdan yukarıya bir sevinç dalgası yükseldi ve yüzümü ele geçirerek dudaklarımı aptal bir sırıtışla çarpılmaya zorladı.

"Nate!" diye çığlık attım. Sesim, kendimi zapt edemediğim dudaklarımdan kaçıp gitmişti ve yalnızca küçük kardeşime ulaşmayı düşünerek, bir idamın tam ortasında, bir sosyopatın yanı başında duruyor olduğunu biraz olsun umursamadan kıyıya doğru kaymaya başladım. Bir kez daha, "Nate!" diye haykırdım.

Baba kafamın içinden, *Violet, DUR!* diye bağırdı.

Sözcükleri beni kendime getirdi. Tam kalabalığın yanına vardığım sırada kayarak durdum.

Ama Nate beni duymuş olmalıydı. Bir an için bana baktı. Hiçbir şey yapmadı. Kılını bile kıpırdatmadı. Onun için bir yabancıydım. Sevincim bir anlığına da olsa sarsıldı. En azından güvendedi, en azından onu eve geri götürmek için bir şansım vardı. Koluna bakmadan edemedim. Bedenine yapıştırmıştı, bu yüzden işaretin orada olup olmadığını göremedim.

Baba, Thorn'a baktı. "Yaptıklarımın sorumluluğunu üstleniyorum, Thorn, gerçekten. Ama Saskia ile Matthew'un bu işle hiçbir ilgisi yok. Onları serbest bırak, sana yalvarıyorum."

Thorn sırtı ve pembe dili kısa bir an için dudaklarında gezindi. "Senin herhangi bir sözüne neden inanayım, ihtiyar?"

Hissettiğim bulantı bir araya toplanarak mideme bir kaya gibi oturdu. Zorlukla nefes alıyordum. Zihnimden, *Nate'i koruyorsun, dedim. Nate'i koruyorsun ve ölen kişi sen olacaksın.*

Baba bana bakmadı ama sesini işittim. *Evet.*

Thorn yandaki varile uzandı ve ucunda sıvıya batırılmış bir bez parçası bulunan uzun bir değnek çıkardı. Değnek çamurun üzerinde, güneş ışığında yanardöner renklerle parıldayan bir iz bıraktı. Yanıcı sıvının kokusu burun deliklerime ulaştı ve midemdeki kaya biraz daha genişledi. *O masum, diye haykırmak istiyordum.*

O masum. Ama ya Baba ölecekti ya da Nate, bu yüzden dudaklarım bir türlü hareket etmedi.

Sonra, onun ısrarcı ve berrak sesini tekrar duydum. *Çabuk, Minik Çiçek, zamanımız yok. Yalan değildi, güçlerim köreldi, gelecek artık bana görünmüyor. Ama yine de hissedebiliyorum. Bu evrende yaşanacak değişimleri hissedebiliyorum. Karanlık bir varlık iş başında; zihinlerimizi bulandırıyor, kaderlerimizi yeniden şekillendiriyor. Bu-
raya kardeşini kurtarmak için geldiğini biliyorum, Violet. Fakat bana sorarsan, kendi dünyanda uyumakta olan çocuğu kurtarabilmek için belki de önce bu dünyadakini kurtarman gerekiyordur.*

Yüzünü, kâğıdı andıran cildini, kapanamayan ve kendilerini yaklaşan alevlerden, dehşetten koruyamayacak olan şişmiş, yeşil gözlerini inceledim. *Ama onu eve nasıl götüreceğim, Baba? diye sordum. Onu nasıl eve götürüp bizim dünyamızda uyandıracağım?*

Baba'nın yanıtını bekledim ama artık onu duyamıyordum. Kendimi o kadar çaresiz hissediyordum ki. keşke daha güçlü, cesur... becerikli biri olabilseydim. Keşke gözlerimin önünde yaşanan dehşete bir son verebilseydim. Fakat bu evrende keşkele-
rin anlamsız olduğunu uzun zaman önce öğrenmiştim.

Thorn, cebinden bir çakmak çıkardı.

Yemin ederim ki çakmak taşına sürtünen metalin sesini, henüz söndürülen kibritlerin topraksı kokusunu duyabiliyordum. Küçük alev, rüzgâra rağmen çakmağın üzerinde yanmaya devam ediyordu. Bu kadar küçük bir şeyin, saniyeler içinde nasıl

da dehşet verici, her şeyi yakıp kül edebilen bir güç hâline gelebildiğini düşündüm. Thorn sanki düşüncelerimi onaylarmış gibi çakmağı eğdi ve alevi sopanın ucuna değdirdi. Göz açıp kapayana kadar geçen sürede, elinde Ortaçağ tarzı bir meşale tutuyordu.

Kalabalık korkuyla iç çekti. Birkaç Imp ağlamaya başladı.

Birileri, "Bu doğru bir şey değil," diye bağırdı. "Doğru değil."

Thorn, devasa odun yığınınına yaklaştı. Alevler ve tehditkârlık, gözlerini aydınlattı. Meşaleyi bir elinden diğerine geçirdi; o kadar hızlı ve hassas hareket ediyordu ki alev havada turuncu renkli süreğen bir iz bırakıyordu. Sırıttı. "Hainlerin başına işte bunlar gelir, Baba."

Bir an için, çığlık atmaya başladığımı zannettim. Sonra hursuz ve tiz bir sesle çığlık atanın Saskia olduğunu fark ettim. "Hayır, hayır. Lütfen, Tanrım, hayır."

O durumda çok bencilce gelebilirdi ama yine de, midemde biriken suçluluk duygusuna rağmen o soruyu sordum. *Eve nasıl döneceğim? Kanon yok, tamamlayacağım bir hikâye yok.*

Ah, çocuğum. Her zaman bir hikâye vardır. Ve bizim dünyamızda, tek gerçek kurtarıcı sensin. Hep yaptığın şeyi yapmalısın – Impleri kurtarmalısın.

Impleri neyden kurtarmalıyım? diye sordum.

Thorn yığının yanında durdu; eli Baba'nın ayaklarına denk geliyordu. Meşaleyi, belki daha çarpıcı görünmesi için, belki de Baba'nın alevleri görmesini sağlamak için, kafasının üzerine kaldırdı.

Artık bağlantımızı kesmek zorundayım, dedi. Yoksa benim hissettiklerimi sen de hissedeceksin.

Ama sözlerini güçlkle işitebildim. *Hayır, Baba. Buna katlanmam. Gözyaşlarım yüzümden aşağıya süzülüyordu ve tam göğsümün üzerinde birisi oturuyormuş gibi hissediyordum.*

Baba gülümsedi. Benim için endişelenme. Bildiğim en güzel hikâyeye fedakârlığın değil, yeniden doğuşun hikâyesidir. Bunu sakın unutma, çocuğum.

Yeniden mi doğacaksın? diye sordum. Ama gözlerimdeki acı tamamen yok olunca, artık beni duyamayacağını anladım.

Herkes nefesini tutmuş gibiydi.

Duyulan tek ses çatırdayan ve aç bir köpek sürüsü gibi hırıldayan meşalenin sesiydi.

Alevlerin odunlara düşmesini bekledim.

Ama bunun yerine Thorn, Nate'e dönüp, "Senin sözün gerekli," dedi.

Nate elini saçlarından geçirip terden sıırılsıklam olmuş kaşlarını kaldırdı. İşte o anda gördüm. Bileğinin iç tarafında minik bir ben. Gem Başkanı'ndaki işaretin aynısı. Tek bir kelime zihnimde defalarca yankılanmaya başladı: *Hain*. Kalbim öfkeyle karardı.

Yüzü dehşet ve kabulleniş arasında gidip gelen Nate duraksadı. Ardından, yüz ifadesi nihayet bir uzlaşmaya vardı. "Yansınlar," dedi.

Ani bir hareket, gaddarca bir hamle bekledim. Ama Thorn bunun aksine meşaleyi odun yığınının yavaşça, neredeyse sevecenlikle dokundurdu.

Çıra bir kez tutuştuğunda geri dönüş yoktu. Alevler yığının etrafını sarar ve odunları birden kırmızı ve sarılardan oluşan bir okyanusa dönüştürürken, havayı ürkütücü bir uğultu kapladı. Alevler gittikçe daha da yükseklerle ulaşıyordu.

Ve sonunda, Baba çığlık atmaya başladı.

Dumanın kendisi kadar yoğun ve kara bir haykırış.

B Ö L Ü M

13

ALICE

Bay Hayran'ın son gönderisini okurken kendimi tamamen kaptırmış durumdaydım. Baba, Nate'in suçunu üstlenmişti. Onu korumuştı. Onun için ölmüştü. Thorn onu ateşe vermişti. Ve Nate buna göz yummuştu. *Yanmasına ciddi ciddi göz yumdu.* Ezici bir suçluluk duygusu hissediyordu ama bir şekilde, hislerini zihninde çarpıtmayı başarmıştı. Baba'yı özgür bırakmış olduğunu düşünüyordu. Yaşlı ve sakat bedeninin hapishanesinden kurtarmıştı onu. Bunu daha önce nerede duymuştum? *Onu özgür bırakıyoruz.* Violet'ın ailesinin Nate hakkında kullandığı kelimelerin birebir aynısıydı bu. Çok tuhaftı.

Titreyen parmaklarımla gözlerimi sildim. Violet ile Katie şu anda... oradalardı... ve Nate de oradaydı... ve şu Bay Hayran denen adamın onu koca bir dalyarağa çevirmiş olması Nate'in suçu değildi. Hayatımdaki en önemli üç insan şu anda hayal edebileceğim en tehlikeli yerdeydi. Thorn'un kendi arkadaşlarını ateşe vermesi ve Howard Stoneback'in ise Impleri yok etmeyi planlaması yüzünden tehlike ona katlanmış durumdaydı.

Nefeslerimi kontrol altına almaya çalıştım. Belki erken yargıya varıyordum. Belki de tüm bunlar gerçekten deliceydi... Gerçek olduğundan emin olabilmek için dövmeyle kendi gözlerimle görmem gerekecekti.

Haberciler çoktan hastaneye doluşmuştu. Belli ki binaya girmeleri yasaktı, bu yüzden ana girişin etrafında akbabalar gibi dolanıyorlardı. Yanlarından geçerken bana sorular sormak için bağırtıyorlar ve yüzüme flaşlarını doğrultuyorlar. Gözlerimi yere çevirdim ama ünlülerin yaptığı gibi yüzümü ellerimle örtmedim. Profilden güzel görünüyordum... Fotoğrafımı ücretsiz olarak çekebilirlerdi.

Danışmadaki görevli beni hemen tanıdı. Violet'ın hep Paspas Saçlı Deli Millie dediği kadındı bu. Gerçek adının ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama niyeysen Millie olduğunu zannetmiyordum. Violet'ın insanlara kabalaşmadan takılabilmek gibi bir yeteneği vardı. Eğer bunu ben yapmış olsaydım, kimseyi beğenmeyen cadalozun teki olarak algılanırdım.

Millie, "Yoğun bakım ünitesindeler," dedi. Gözleri anlayışla büyümüştü. Peruk takmış bir böceği andırıyordu.

"Teşekkürler," diye yanıtladım.

"Birinin seninle gelmesini ister misin? Kolay değil, biliyorsun..." Sesi alçalarak kesildi.

Zorlukla gülümsedim. "Sorun değil."

Katie ile Violet'ın yatmakta olduğu yoğun bakım bölümüne giderken herkes gözlerini bana dikti. Dediğim gibi, insanların bana bakmasına alıştım ama fısıltılara asla alışamıyordum. Her zamanki şeyleri söylediklerini tahmin edebiliyordum. *Tanrı'nın bir lütfu olduğunu sanıyor baksana; Kucaktan kucağa atladığına bahse girerim; Kesinlikle doğal sarışın değildir. Ve tüm zamanların en iyisi: Birileri şuna Sahil Güvenlik elemelerinin geçen yüzyılda kaldığını söylemeli. Ama bugün, hiç kimse fısıldaşmıyordu. Kim olduğumu biliyorlardı: Comic-Con dördlüsünün komada olmayan tek üyesi.*

Kızların yanında çok uzun kalmadım çünkü buraya gelmenin asıl sebebi onlar değildi, en azından bugünlük. Nate'in koğuşuna girerken derin bir nefes aldım.

Birkaç dakika boyunca onun yanında oturdum; yüreğim ağzımdaydı. Eğer bileğinde gerçekten bir dövme varsa, bu iki şeyi kanıtlamış olacaktı:

1. Nate *Darağacı Dansı* dünyasında yaşıyordu.
2. Bay Hayran her gönderisiyle birlikte *Darağacı Dansı* dünyasını değişikliğe uğratiyordu.

Derin bir nefes alarak, bileğinin iç tarafını görebilmek için Nate'in kolunu çevirdim. Küçük siyah bir halka vardı gerçekten. Çantamdan telefonumu çıkarıp tam da Violet'ın dün yapmış olması gereken şeyin aynısını yapmaya, görüntüyü büyütebilmek için işaretin fotoğrafını çekmeye hazırlandığım sırada zaman yavaşlamış gibiydi.

Kendi kuyruğunu yiyen bir sıçandı bu. İyy! İşte bu her şeyi kanıtlıyordu.

Dünya bulanıklaştı ve kafam zonklamaya başladı. Kendimi olanların ağırlığı altında tamamen ezilmiş gibi hissettim ve hemen oracıkta koşup hastaneden kaçmayı düşündüm. Eve dönüp bir şişe gazozu kafaya dikerek hiçliğin tatlı pusu içinde uykuya dalmayı. Ama arkadaşlarıma yardım etmem gerekiyordu. Güçlü olmam gerekiyordu. Birkaç derin nefes alarak düzgünce düşünmeye çalıştım.

Nate hayattaydı. Tamam. Bu harika bir haberd.

Bay Hayran ortalığı darmaduman ediyordu. Bu hiç de harika değildi.

Şu Bay Hayran denen çocukla iletişime geçip, gönderileri durdurması için onu ikna etmeliydim. Ayrıca Alice Childs'tım ben, *Darağacı Şarkısı*'nın yazarıydım. Bunun bir ağırlığı olmalıydı ve eğer yoksa, eğer durmazsa, o zaman onun peşine düşer ve o uğursuz klavyesini Jimmy Choo ayakkabılarımla un ufak ederdim.

Telefonumdan doğruca Barbarhayran sitesine gittim. Dikenli tel motifi birdenbire çok daha sivri, çok daha tehlikeli görünmeye başlamıştı. Aceleci parmaklarımla sitede dolaşmaya başladım. Bir iletişim sayfası yoktu. Siteyi biraz daha karıştırdım ama sosyal medyada ya da genel olarak internette hiç izine rastlayamadım. Adam tam bir sanal hayaletti. Nasıl olmuştu da bu kadar popüler hâle gelebilmişti?

Bu işleri iyice karıştıyordu.

Derin nefesler. Yeni plan.

Birilerinin yardımına ihtiyacım vardı. Bilgisayarlardan hiç anlamazdım. Boş zamanlarının çoğunu bilgisayara zamklanmış hâlde geçiren bir kız için bu kulağa biraz saf geliyor olabilirdi. Ama o bambaşka bir şeydi sonuçta – yazarlıktı. Başka bir kullanıcının izini sürme konusunda zerre kadar bilgim yoktu.

İhtiyacım olan şey, kafası bilişime basan biriydi.

Facebook'u açıp arkadaşlarımla arkadaşları arasında bir yol izleyerek mükemmel adayı buldum. Gerçekten bir içki borcum olan, hatta tarihimiz göz önüne alındığında, *bana* bir iyilik borcu olan ineğin ta kendisi.

O akşam Danny'yle yemekli bir barda buluştum. Üzerinde Gandalf kostümü yokken çok daha genç görünüyor, vücudunun inceliği daha bir belli oluyordu. Beni görünce gülümsedi.

Tam karşısındaki sandalyeye oturdum ve öpmesi için ona yanağımı uzattım. Belli ki editörler ve kitapseverlerle biraz fazla vakit geçirmiş olmalıydım çünkü yanağımı uzattığımda ne yapacağını kesinlikle bilemedi ve biraz hantalca kendi yanağını benimkine bastırdı. Kâğıt ve nane gibi kokuyordu.

Ona bakıp sıırıttım. "Benimle buluştuğun için çok teşekkür ederim."

"Hiç sorun değil." Biraz huzursuz bir sessizlik oldu. "Ee, Violet ile Katie nasıl?" diye sordu.

“Hâlâ bilinçleri kapalı ama durumları stabil... artık her ne anlama geliyorsa.”

“Güzel,” dedi. “Stabil olmaları yani, komada olmaları değil.”

Bir sessizlik daha. Ona, tüm yaptıklarının, arkadaşlarımı bilinçsiz yatarken bulduğum sırada yanımda olmasının benim için ne kadar önemli olduğunu söylemek istiyordum. Akıntıya kapılıp sürüklenecekmiş gibi hissettiğim bir anda tanıdık ve güvenli bir liman olmuştu. Doğru sözcükleri bulamadım, bu yüzden, “Comic-Con’daki yardımın için teşekkür ederim. Russell biraz götlük yaptığı için kusura bakma,” demekle karar kıldım.

Sırıttı. “Biraz mı?”

“Arabada daha da beter oldu, hastane yolu boyunca filmlerden bahsedip durdu. Başka bir gezegende yaşadığına yemin edebilirim.”

Danny gülerek, “Evet, biraz benmerkezci birine benziyordu,” dedi. Sevimli bir gülüşü vardı, neredeyse melodikti. Sonra yavaşça yüzü düştü. “Arkadaşların için gerçekten çok üzgünüm. Aklın başından gitmiş olmalı.”

Gözlerim hiç vakit kaybetmeden dolarken başımı salladım. Elime bir menü alarak okurmuş gibi yaptım; konuyu değiştirmeye ihtiyacım vardı. “Ee... Bugünlerde neler yapıyorsun?” diye sordum.

Dikkatimi başka şeylere vermeye ne kadar ihtiyaç duyduğumu fark etmiş olacaktı ki bana ayak uydurdu. “Bir teknoloji firmasında çalışıyorum – mezun olduktan sonra oraya dönmem koşuluyla üniversite masraflarımı karşılayacaklar.”

“Süpermiş.”

“Evet.”

Kafamı menüden kaldırdım. Şaşkın bakışlarla yüzümü inceliyordu. Sonunda, “Mesajında yine yardımına ihtiyacın olduğunu söylemiştin?” dedi.

“Evet. Üzgünüm, dünü saymazsak seni bir yıldır görmediğimi ve okulda da benimle pek konuşmadığını düşünürsek, bunun oldukça büyük bir şey olduğunu biliyorum.”

Kaşlarını çattı. "Okulda benimle konuşmayan sendin."

"Konuşuyordum ama. Senden hesap makineni ödünç istemiştim. Hem de üç kez."

Gülümseyerek, "Bence bu pek sayılmaz," dedi. "Sorun değil. Sanırım o yıllarda benimle konuşmaya çalışsaydın tırsabilirdim – eskiden aşırı korkutucu biriydin."

"Korkutucu değildim."

"Herkesin sevdiği o harika hayran hikâyelerini yazıyordun, on iki yaşındayken bile akranların arasında en uzun boylusu sendin, aşırı güzeldin..." Bakışları, bir şeker poşetiyle çılgınca oynamakta olduğu fark ettiğim ellerine yöneldi.

"Bunlar beni korkutucu biri yapmaz," dedim.

Güldü. "Belki senin gözünde. Vampirler diğer vampirlerden korkmaz. Zombiler diğer zombilerden korkmaz."

"Ne yani, zombi mi oldum şimdi?"

"Mecazi anlamda zombi, evet."

Gülümsedim. "Hayran hikâyelerimi okuyor muydun?"

"Tabii ki, aşırı merak ediyordum. Gizemli Alice Childs'ın zihnine bir bakış. Gerçekten çok iyilerdi, şaşırmıştım." Konuşmasında, herhangi bir kabalığını kolayca mazur görmenizi sağlayan bir canlılık ve şevk vardı.

Kahkahalara boğuldum. "Şaşırmış mıydın?"

"Evet, şey, görünüşün biraz..." elindeki ezilmiş şeker poşetiyle beni işaret etti, "aynen şöyle." Sandalyesinde kıpırdandı. "Özür dilerim, söylediğim hoş bir şey değildi. Sadece, gerçekten çok heyecanlıyım."

Dürüstlüğü ilgimi çekmişti. Ben heyecanlı olduğumu birine itiraf ettiğimi hayal bile edemezdim – bu zayıf olduğunuzu itiraf etmek gibi bir şeydi ve zayıf insanlar kendilerini saldırılara açık hâle getirirlerdi. Ama Danny bunu söylerken biraz olsun zayıf görünmemişi. Sanki duyguya isim vermek, gücünün bir kısmını azaltıyor gibiydi.

Garson, elinde not defteri ve kalemiyle masamıza geldi. Mi-

dem gurulduyordu, bu yüzden bir sebzeburger ile patates kızarması söyledim. Danny de aynı şeyleri istedi.

Garson yanımdan ayrıldığında Danny bir kaşını kaldırdı. "Dur tahmin edeyim, istediğin yardım tam olarak yasal bir iş sayılmaz."

"Neden öyle düşündün?"

"Uluslararası bir çoksatan yazdın; kitap çok iyiydi bu arada."

"Şaşırtıcı derecede iyiydi," dedim.

Yüzünde bir sırıtış belirdi. "Neyse, sanıyorum ki bir profesyonelin yardımına verecek paran vardır. Ama bunun yerine bana geldin, yani kayıt dışı kalmasını istiyorsun..." Şeker poşetini yanlışlıkla yırttı ve masayı şeker kristalleriyle yıkadı. "Sekizinci sınıfta benim için yaptıklarından ötürü teşekkür ederim bu arada."

Biraz hazırlıksız yakalanmıştım. Bundan ciddi olarak *bahse-deceğimizi* düşünmemiştim. Bunun, karşılığını sessizce ödeyeceği, dile getirilmemiş bir borç olarak kalacağını varsaymıştım. Demek istediğim, Comic-Con'da küçük bir parçasını geri ödemişti zaten ama benim aynı zamanda da yedek hesap makinesi bankam olan Comic-Con kurtarıcım, her şey hesaba katıldığında, muhtemelen bana *hâlâ* borçlu durumdaydı. Şekerleri eliyle süpürür ve göz temasından kaçınırken pek de rahat görünmüyordu ama yine de konuyu tam ortaya, şu şekerle kaplı masaya yatırmaktan çekinmiyordu.

"Hiç önemli değildi," dedim.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Kafasını kaldırıp bana baktı. Dudaklarının kavisi mükemmel değildi, İskandinav tarzı elmacık kemiklerine ya da Hemsworth gen havuzundan çıkmış bir çeneye sahip değildi ama kirpikleri muazzamdı.

Omuz silktim. "Evet, hoş bir deneyimdi."

Oyleydi gerçekten. Sekizinci sınıfta Sara Cummings'in doğum günü partisindeydik. Sara kötü kızlardan biriydi – güzeldi, zekiydi ve diğer herkesten üstün olduğunu düşündüğünü belli etmekten hiç ama hiç çekinmiyordu. Onunla birkaç haftalığına

arkadaşlık etmiş, bir seferliğine “popüler” kız rolünü denemek istemiştim ama Sara *korkunç* biriydi. Prensese benzeyen zorbalar, karşılaşabileceğiniz en kötü tiplerdendi çünkü Leydi Diana’nın içkinize tükürmesini beklemezsiniz. Ayrıca, partileri berbat geçirdi ve *Harry Potter*’ı sevmezdi. Çok geçmeden kendimi tekrar Violet’ın yamacında buldum.

Her neyse, Danny’nin o partiye nasıl davet edildiğini Tanrı bilir –yakışıklı çocukların biriyle arkadaştı herhalde– ama bir şekilde oradaydı ve yerde şişe çevirmece oynarken tam karşımda oturuyordu. Çevirme sırası Sara’ya geldiğinde şişenin ucu Danny’yi gösterdi. Sara gülmeye başlayarak, “*Şununla dolaba falan girmem ben,*” dedi. Sonra da, herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle fısıldayarak, “Dolabın içini iğrenç baharatlı tavuk kokutur,” diye ekledi.

Danny’nin ailesi, baharatlı tavuğun meşhur olduğu Jamaika’dan gelmişti, o yüzden bu yorum fazlasıyla yersiz kaçmıştı. Birdenbire, bana yardımcı olmak zorunda hissetmesi için Danny’ye bunu hatırlatmış olmam sebebiyle büyük bir suçluluk duydum ve “Sara kötü kalpli bir cadıydı,” dedim.

Ama Danny’nin gözleri capcanlıydı ve neşeyle doluydu. “Eli-mi tutup beni dolaba götürmüş ve omzunun üzerinden” –tız bir sesle kız taklidi yaptı– “Burada iğrenç olan tek bir kişi var,” diye bağırmıştın.”

Yüzümü ellerimle örttüm. “Tanrım, Danny, çok özür dilerim. Bunu hâlâ hatırlıyor olacağını ve bu nedenle de bana yardım edeceğini umuyordum ama şimdi böyle yüksek sesle söyleyin-ce...”

Lafımı kesti. “Özür dileme. Lisenin geri kalanı boyunca diğer inekler arasında bir kral gibi dolaştım.”

Tam yedi dakika boyunca o dolapta kalmıştık. Öpüşmedik, birbirimize dokunmadık bile. Yalnızca birbirimize arsızca sırtıp güçlükle solurken öylece durduk ve korkunç Sara Cummings’e karşı kazandığımız zaferin tadını çıkardık.

Sanırım *bu yüzden* Danny'nin yardımını diğer herkesten daha fazla istiyordum. Bana borçlu olduğu için değil, Comic-Con'da bana yardımcı olduğu için değil, o dolapta durumdan faydalanmaya kalkışmadığı için. Bir partideki güzel kızdan çok daha fazlası olduğumu hatırlamama yardımcı olduğu için. Şimdi terazinin nasıl görüldüğünü fark etmeye başlamıştım... Danny'ye borçluydum.

Ellerini masaya koyarak bana doğru eğildi. Havaya hafif bir nane kokusu yayıldı. "Harikaydın." Çok güzel elleri vardı, cilt rengi eklemleriyle tırnak yataklarının etrafında koyulaşıyordu.

O tanıdık suçluluk duygusu yine midemin kasılmasına neden oldu. "Bilemiyorum, ben pek harika hissetmiyordum, sırf kötü kızlarla takılabilmek için o partiye giderken Violet'ı ekmiştim."

"Ama konu tam da bu zaten; kötü kızlardan biri olabiliirdin ama sen ineklerle takılmayı seçtin."

"Harry'nin seçmen şapka tarafından yerleştirilmesi gibi," dedim hiç düşünmeden.

Yüzünü buruşturdu ve şimdiye kadar gördüğüm en iyi –ve muhtemelen ilk– seçmen şapka taklidini yaptı. "Demek Slytherin olmasın, hımm? Emin misin? Harika bir büyücü olabilirsiniz, biliyorsunuz değil mi?"

Durun bir saniye. *Harry Potter* jargonuna da oldukça hâkimdi.

Kahkahalara boğuldum ve sonra, "Ama ben Slytherin'im, bunu biliyorsunuz, değil mi?" diye söylendim.

Sesini alçaltarak fısıldadı. "Sırrın benimle güvende."

Yiyeceklerimiz geldi. Patateslerin tadı müthişti. Danny de aynı şeyi düşünüyor olmalıydı ki başını beğeniyle sallayıp ağzına aynı anda birkaç kızartma birden tıktırdı. Yutkundu. "Pekâlâ, hangi konuda yardımımı istiyorsun?"

"Birini bulmam gerekiyor."

"Bir harita daha yararlı olmaz mıydı?"

Kızartmalarımdan birini ona doğru salladım. "Hayır, hayır. İnternetteki birini bulmam lazım. Kim olduğunu ve nerede yaşadığını öğrenmem gerek."

“Kim olduğunu bulmak biraz zor olabilir. İnternette istediğin herhangi biri olabilirsin. Yaşadığı yeri bulmak çok daha kolay olacaktır.”

Ağzımda biraz önce burgerimden aldığım bir lokma olduğunu umursamadan sııttım. “En önemli kısmı da bu zaten. Gidip bu kişiyi bulabilmem gerekiyor.”

“Bahsettiğimiz iş ne derecede yasadışı?”

“Sadece onunla konuşmak istiyorum, hepsi bu,” dedim.

Gözleri irileşti. “Kimmiş bu kişi?”

“Bay Hayran adındaki bir blog yazarı. Aldığım değerlendirmelerin ortalamasını bozuyor, daha da önemlisi karakterlerime burnunu sokuyor. *Darağacı Şarkısı* için amatör bir devam kitabı yazıyor.”

“Adama gidip arıza çıkarmayacaksın, değil mi?”

Göz kırparak, sohbeti bildiğim tek yöntemle kapatmaya çalıştım: Flört etmek. “İkimiz de gayet iyi biliyoruz ki arızalı hiçbir yerim yok, öyle değil mi?”

Biraz huzursuz olmuş gibiydi; elindeki kızartmayı gereğinden fazla uzun bir süre boyunca ketçaba batırdı. “Üzgünüm, Alice, o anlamda dememiştim...”

“Rahat ol, takılıyorum sadece.”

Rahat olamadığı her hâlimden belliydi, en azından ilk başta. Görünüşe göre ufak bir sorunumuz vardı: Süper güçlerim, Danny’ye işlemiyordu. Ayrıca, ondan eşcinsellik sinyalleri de almıyordum. Galiba, belki de, Danny bir centilmen olabilirdi. Prensesi öpmeden önce yanağındaki ejderha kanını silen türden bir prens. Dolap deneyimimize dayanarak bunu zaten biliyor olmam gerekirdi ama yine de şaşırmıştım. Çünkü Danny bana kendimi güçsüz hissettirmiyordu, hatta tam tersiydi: Bana iyi bir insan olabileceğimi hissettiriyordu. Sanki bu Bay Hayran karmaşasını düzene sokabilecekmişim gibi.

Danny nihayet, “Sana Bay Hayran’ın IP adresini bulabilirim,” dedi. “Ama neden ateşe ateşle karşılık vermiyorsun?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Onu kendi oyunuyla yen. Yeniden hayran hikâyeleri yazmaya başla.”

Neredeyse, ağızımdaki patates kızartmasıyla boğuluyordum. Bunu neden daha önce düşünememiştim? Eğer Bay Hayran hikâyeleriyle *Darağacı Dansı* dünyasını etkileyebiliyorsa, ben de aynısını yapabilirdim.

Danny Bradshaw gerçek bir dâhiydi.

B Ö L Ü M

14

VIOLET

Cevremizde bir isyan baş gösterdi – Implerin bazıları alevlerin arasında çığlıklar atan Baba, Saskia ve Matthew’a ulaşmaya çalışıyor ama diğerleri onlara engel oluyordu. Katie’nin elini yakaladım ve birlikte kıyı boyunca koşarak kargaşadan uzaklaşmaya başladık. Nereye gittiğimizi bilmiyordum; bildiğim tek şey dumanlar, çığlıklar ve nemli odunların çatırtısından uzaklaşmamız gerektiği idi.

Tepeye ulaştığımız sırada toprağı döverek peşimizden gelen ayakların seslerini işittik.

“Katie, dur,” demeyi başardım. “Burada kalmamız gerekiyor. Kaçmayı ne kadar istesek de Nate’e yardım etmemiz lazım.”

Thorn, arkasına sıralanmış birkaç Imple birlikte fırtına gibi yanımıza ulaştı. Katie ile beni çevreleyerek, kaba saba hareketlerle kollarımızı çektişirdiler. Omuzlarıma acı saplanırken göğsüm panikle doldu.

Thorn bana bakıp gülümsedi. “Sen Violet olmalısın.”

Afallayarak gözlerimi kırıştırdım. Kafamda oluşan binlerce soru, kapılmış olduğum dehşetin yerini aldı. Adımı nereden

biliyordu? Daha önceki gelişimden mi hatırlıyordu? Döngünün farkında mıydı? Thorn da mı hafızası geliştirilmiş Gemlerden biriydi?

Yüzümü inceledi. "Baba bizi ziyaret edeceğini söylemişti."

Sözcüklerinden bir anlam çıkarmaya çalıştım. Baba ona ne söylemişti? Yanlış bir şey söylemekten çok korkuyordum, bu yüzden cevap vermek yerine tumturaklı bir şekilde başımı salladım.

Dikkatini Katie'ye yöneltti. Yüz hatları bir anlığına donakaldı, sonra da hasret ve kayıpla dolu bir ifadeye büründü. Öldürülen sevgilisini ve doğmamış çocuğunu hatırlamıştı – Katie'nin, çocuğuna olan potansiyel benzerliği, bir önceki sefer de Thorn'u duraksatmıştı. Yüzü tekrar sertleşerek zalim ve soğuk bir şeye dönüşürken bile, acısını paylaşmamak elde değildi.

Birden dönerek bana baktı; yüzündeki tüm savunmasızlık belirtileri yok olmuştu. "Söyle bakalım, Violet, neden kaçıyordunuz? Yalnızca suçlular kaçır."

Kalbim, gömleğimin altında çılgınca dövünmeye başladı. Thorn da gerginliğimi sezmiş olacaktı çünkü fazlasıyla eğleniyor gibiydi.

"Korkan insanlar da kaçır," diye yanıtlarken, titredikleri için sözcüklerime lanet okudum. "Ve geleneksel kızartma töreninizi izlemek korkutucudan da öte."

"Baba, senin Impleri kurtarmak üzere geldiğini söylemişti?" Sesini lekeleyen belli belirsiz bir tehlike tınısı vardı.

Cevap vermediğimde gülmeye başladı. Impler de ona katıldı, hatta Katie bile gergin bir kıkırtıyla onlara eşlik etti. Ama benim yüzümde en ufak bir tebessüm bile yoktu.

"Rahat ol," dedi. "Eğer senden gerçekten şüphelenmiş olsaydım çoktan ölmüştün. Senin çok yakında buraya geleceğini söylediğinde Baba'yı sorgulama fırsatını kaçırmadım elbette. Zararsız olduğunu, ihanetin bir parçası olmadığını söyledi. Buraya Londra Imp-Gem ittifakını öğrenmek üzere geleceğini söyledi. Ve bana kalırsa o noktada yalan söyleme eşiğini çoktan geçmiş

durumdaydı. Vücut parçalarını kesip almanın, zırvalıkları eleme gibi bir yan etkisi oluyor, sence de öyle değil mi?”

Katie ile kendimi Thorn’ın öldürülecekler listesinden uzak tutabilmek adına yutkundum ve ağızımdaki öfke, endişe ve dehşeti temizledim. “Doğruyu söylüyordu,” dedim. “İttifakınızdan öğrenebileceğimiz çok şey var. Sonuçta Londra, Imp-Gem anlaşmalarının merkezi.” Ona bunları söylediği için Baba’ya sessizce teşekkür ettim. Burada kalmamız ve Nate’le vakit geçirmemiz için bir bahanemiz olmuştu.

Thorn başını salladı. “Eh, Ash ile Willow Çayırılık’tan döndüklerine size etrafı gösterirler. Çevrede dolaşmakta özgürsünüz ama işlerime asla burnunuzu sokmamalısınız.” Elini bana doğru uzattı.

Varlığımın her bir zerresi durmam için haykırıyordu ama yine de o eli kendi elimin içine aldım. Sıcak ve tekinsiz bir şey gibi avucuma yerleşti. Parmakları, neredeyse ezercesine benimkilerin etrafına sarıldı. Yüzümü sabit kalmaya zorladım; ona yüzümün buruştuğunu görme zevkini tattırmayacaktım.

“Ve tabii ki benimle kalacaksınız,” dedi. Karşı çıkmak üzere ağızımı açtım ama daha başlamadan sözümü kesti. “İtiraz istemem.”

Bu yüzden ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. Başımı salladım.

Bu yerden nefret ediyordum.

ALICE

Danny odamın zemininde uzanmıştı ve yüzü dizüstü bilgisayarımdan ışığını yansıtıyordu. Yukarıya çıkmadan önce spor ayakkabılarını çıkarmıştı ve birbiriyle uyumsuz, deliklerle dolu çorapları açığa çıkmıştı. Büyük bir ilgiyle, Bay Hayran’ın sitesinde geziniyordu. “Görseller efsane.”

İç geçirdim. “Değil mi?”

"Üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değil. Eğer istersen yeni bir site kurmana yardım edebilirim ya da seninkinin görüntüsünü biraz değiştirebiliriz, ne dersin?"

Duyduğum minnettarlıktan ötürü yanaklarım kızardı. "Teşekkür ederim." Site kurmak benim için çocuk oyuncağıydı ama birisinin benim tarafımda yer alıyor olması çok güzel bir histi.

"Ne demek." Kendi bilgisayarında bir şeyler yazmaya başladı. "Ee, adı ne olsun?"

Omuz silktim. "Şık bir şey. Kelime oyunu yasak. Karşı koyuyor olduğumuzu göstermeli, biz derken, hayran kitlesi yani. Bay Hayran'ın ütopyamızı mahvetmesine izin vermeyeceğiz. Ayaklanıyoruz, başkaldırıyoruz."

"Belki de başkaldırı kısmını atlasak daha iyi olur."

Güldüm; aklımda bir fikir oluşmaya başlıyordu. "Hayranların Yükselişi," dedim. Sesli söylerken, tınısı hoşuma gitmişti. "Hayranların Yükselişi, sanki havalanan bir kuş sürüsüyümüz gibi. Mükemmel."

Danny başıyla onayladı. "Evet, hoş bir isim... Peki ya görsel?"

"Kuşlar; kuş temasına sadık kalalım. Birçok sebepten ötürü, bize çok uygun bir tema. Yalnızca hayranların ayaklanması değil, Implerin özgürlüğüyle de ilgili. Ayrıca *Darağacı Şarkısı*'na da atıfta bulunuyor. Bunun son kitap, yani kuğunun ölmeden önceki son ötüşü olmasını planlamıştık."

"Görselde kuğu mu kullanmak istiyorsun?"

Başımı iki yana salladım; duyduğum heyecan bedenimi titreştiriyordu. "Hayır, kuğu değil, kırlangıç. Harika bir silüetleri var; çok çarpıcı görünürler."

"Gizli bir kuş gözlemcisi falan mısın yoksa?"

"Belki." Kaşlarımı oynattım, sonra da bir kahkaha attım. "Yok he. 2015 kış sezonunda tüm kıyafetlerde kırlangıç baskısı vardı."

Danny yatakta yanıma oturdu. Ekranda birkaç kırlangıç görüntüsü açtı ve sonraki birkaç dakikayı en beğendiklerimizi seçerek geçirdik. Bana dönüp gözlerimin içine bakarak, "Sana sormam gereken bir şey var," dedi. "Neden şu Bay Hayran bir-

denbire ilgini çekti? Violet ile Katie komada ama sen birdenbire gizemli bir hayran kurgusu yazarının izini bulma isteğine kapılıyorsun."

Ne diyebilirdim ki? Ona doğruları söylemek istiyordum. Ama bana asla inanmazdı. Tanrım, zavallı Violet bana *Darağacı Dansı*'ndan bahsetmeye çalışırken aynen böyle hissetmiş olmalıydı. Ona bütün hikâyeyi karmakarışık bir şekilde anlatmak üzere ağzımı açmışım ki bana bakan o muhteşem koyu renkli gözleri gördüm. Durdum. Danny'nin çıldırmış olduğumu düşünmesini istemiyordum. Elimi yüzümün önünde salladım. "Hayranların kafasını karıştırıyor, hepsi bu. Bu Violet'ın hiç hoşuna gitmezdi, Nate'in de öyle. Demek istediğim, Nate'i kötü karaktere dönüştürüyor, düşünebiliyor musun? Nate benim tanıdığım en iyi insan." Sesim, boğazımda oluşan yumruya takıldı.

"Violet'ın kardeşini hatırlıyorum. Sağlam bir çocuktü, bilgisayarlarla arası çok iyiydi, hatta benden bile daha iyi."

Artık kendimi tutamayacaktım. Gözyaşlarım akmaya başladı. Ne onları durdurmaya çalıştım ne de silmeye. Öylece süzülmelerine izin verdim. "Harika biridir. Birkaç gün içinde yaşam destek ünitesini kapatacaklar." Burnumu çekerek hıçkırığımı bastırdım. "Ölecek." Yüzümü ellerime gömerek bir çocuk gibi ağlamaya başladım.

Danny bir elini sırtıma koydu; dokunuşunun hafifliği beni şaşırtmıştı. "Alice, bu çok... korkunçmuş. Çok üzüldüm."

Bir süre ağladım ve Danny elini sırtımdan çekmedi, konuşmadı, kıpırdamadı bile. Avucunun sıcaklığı beni rahatlatıyordu. Sonunda, içimi tamamen döktükten sonra kafamı kaldırıp ona baktım. Gerçekten çok güzel görünüyordu; Willow'a ya da diğer herhangi bir Gem'e hiç benzemiyordu ama yine de çok güzeldi. "Sevdiğim herkes o uğursuz hastanede bilinçsiz yatıyor, bense hâlâ buradayım. Bütün bunlar nasıl oldu? Neden hâlâ uyanığım?"

Uzun ve derin bir nefes aldı. Rahatlatıcı ve dokunuşunun hafifliğiyle uyumlu sözcükler duymayı bekledim. Ama Danny'nin

gözyaşları içindeki bir küçükhanımın yanındayken bile kullanmaktan hiç çekinmediği pervasız bir yanı olduğunu öğrenmek üzereydim. "Asıl soru – sevdiğin herkes neden komada?" Yüzümü inceledi. "Ne saklıyorsun, korkunç Alice?"

Yeni bir hıçkırığı daha bastırdım. "Çok karmaşık. Kendim bile anladığımdan emin değilim ama Bay Hayran'ın arkadaşlarımın komada olmasıyla bir ilgisi var. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum... Onu bulup yazmayı bırakmasını sağlamalıyım."

Dağınık siyah buklelerinin altındaki alnı kırıştı. "Tamam. Eğer durum buysa, kimliğini bulsak iyi olacak."

B Ö L Ü M

15

ALICE

Danny'yi iş başında bırakarak aşağıya içecek almaya gittim. Tam kahve makinesini çalıştırmıştım ki annem tepeden tırnağa likralara bürünmüş hâlde mutfığa girdi. Ya gece sporuna ya da seksenler partisine gidiyor olmalıydı.

Dolaptan birkaç şişe maden suyu alırken, "Birlikte geldiğin o çocuk kim?" diye sordu.

"Bir arkadaşım."

Boyalı kaşlarından birini kaldırdı. "Pek senin tipin değil."

"Benim tipim falan yok."

Güldü. "Evet, var. Normalde senden en az yedi sekiz santim uzun olurlar."

"Şimdiye kadarkilerin hepsi on numara çıktı, öyle değil mi?" Banal bir hareketle başparmağımı havaya kaldırdım.

İç geçirdi. "Artık bir yetişkinsin, Alice. Sana ne yapman gerektiğini söyleyemem. Sadece korunun yeter."

"Öf, anne. Bize lazım olacak tek koruma Norton antivirüs."

Kaşlarını çatı ve gözlerinin arasındaki fondöten çatladı. "Ne virüs?"

Tanrım, bazen gerçekten sinirlerime dokunuyordu. Bana kimden hoşlanıp hoşlanmadığımı söylemesi, cinsel hayatıma burnunu sokması. Yanaklarımın öfkeden kızardığını hissedebiliyordum. "Şu anda hayatımda kimse olmadığını biliyorsun. Violet muhtemelen benden daha aktiftir, hem de komada olmasına rağmen."

"Alice, nasıl konuşuyorsun sen öyle?"

Öfkem utanca dönüştü; gerçekten berbat bir şey söylemişim, haklıydı. Fincanı kahve makinesinin altına yerleştirip düğmesine bastım ve höpürtülerin hissettiğim utancı bastırmasına izin verdim.

Annem mutfaktan çıkarken omzunun üzerinden, "Görüşürüz," diye seslendi.

Kahvenin sesi kesilince ayaklarımı sürüyerek odama döndüm ve yolda krem rengi halının üzerine kahve sıçratmış olmamı zerre kadar umursamadım. *Annem beni neden böyle acınası birine dönüştürüyor?*

Danny'ye kahve uzattığımda bana minnettarlıkla gülümsedi. Annemin biraz önce bozduğu moralim biraz düzelir gibi oldu.

Danny, ekranı görebilmem için bilgisayarı çevirerek, "Bir baksana," dedi.

Yatakta yanına oturdum ve yepyeni siteme göz gezdirdim. Daha şimdiden harika bir iş çıkarmıştı. "Danny, sen iyyinin dibisin."

"Hâlâ biraz düzenlenmesi gerek. Sen yaratıcı faaliyetlerine odaklanırken benim siteyi bitirmeme ne dersin?"

"Ne?"

"Hikâyeyi diyorum. İkimiz de bitirdiğimizde yazıyı kopyalayıp siteye yapıştırabiliriz."

"Harika, teşekkürler." Biraz toz bağlamış olan bilgisayarımı kucağıma çektim ve masamda kendime bir yer ayarladım. Danny'nin klavyesinde bir şeyler yazdığını dinlerken gevşemeye başladım.

Tamam. Şimdi Bay Hayran'ın yarattığı hasarı düzeltmem gerekiyordu.

Ama nasıl?

Danny'nin ritmik tıkırtılarını dinlerken hissettiğim sakinlik tümüyle yok olmuştu. Durumun devasa sorumluluğunu hissederken parmaklarım titremeye başladı. Bunu kolayca berbat edebilirdim. Ve etkilerini hissedenler arkadaşlarım olurdu. Ağzım kurudu ve alnımda ter damlaları birikti.

Büyük resmi düşünmekten vazgeçmeliydim. Önümdeki ekrana odaklanmalıydım... Bir yazar gibi düşünmeliydim, kurtarıcı gibi değil. Yazma işi bende idi.

Derin nefes.

Tamam. Haydi Nate'i dalyaraklıktan kurtaralım.

Nate'i yeniden iyi adama dönüştürmek konusunda çok fevri davranamazdım; hiç inandırıcı olmazdı ve okurların hoşuna gitmezdi. Öncelikle empati duygusu oluşturmaya başlamalıydım; dünyanın en iyi dönüşüm hikâyeleri böyle başlardı. Empati duygusu oluşturmak içinse okurların, Nate'in *neden* bir haine dönüştüğünü anlamalarını sağlamaktan daha iyi bir yol var mıydı? Bay Hayran da bu konuya değinmişti ama ben iyice dallandırıp budaklandırabilirdim çünkü uyum sağlayamama duygusunu bilen biri varsa, o da bendim. Parmaklarımdan ekrana dökülen sözcüklere odaklandım.

Nate'in hikâyesini anlatma vakti gelmişti.

NATE

Çoğu kişi, çoğu eşya bir yerlere aittir. Kitaplar raflara, çiçekler tarhlara, kahkahalar çocuklara. Hepimiz aileye, dostlara, bize kabullenilmiş ve kendimizden daha büyük bir şeylerin parçasıymışız gibi hissettiren insan gruplarına ihtiyaç duyarız.

Ama ben değil. Ben gerçek anlamda hiçbir yere ait olamadım.

Benim adım Nate ve ben bir Kusurlu'yum. Bedenim, vücudum ve bağışıklık sistemimin gerçekten de kusurlu olduğunu söylemek yanlış olmaz. Ama beynim –benim büyük, güzel beynim– görebileceğiniz en mükemmel örneklerden biridir. Hep zeki biri oldum. Bazıları bana dâhi der. Ama bir Kusurlu olduğum gerçeği bâki. Ve Imp-Gem ittifakına rağmen, Imp ve dâhi sözcükleri hâlâ bir paradoks yaratıyor.

Ve bu sorun, bir an bile yakamı bırakmıyor.

En baştan başlayayım. Şöyle ki, benim hiç ailem olmadı; çok küçükken yetim kaldım ve Londra'nın sokakları tarafından büyütüldüm. Ortalama bir Imp'ten daha parlak olan zekâm, çok geçmeden kendini göstermeye başladı. Bu da birkaç arkadaş edinmemi sağladı. Sonuçta, eğer isteseydim açlıktan ölmekte olan bir adamın bile ekmeğini seve seve bana vermesini sağlayabilirdim. Ama bu sözde arkadaşlar beni olduğum gibi sevmiyordu; beni, onlara verebileceklerim yüzünden seviyorlardı. Bu gerçek bir aidiyet değildi. Bu rüşvetti. Belki asilere katılırsam içimdeki bu boşluğun dolabileceğini düşündüm. Tek bir hedefin bir araya getirdiği, dört dörtlük bir aile. Davalarına katılacak yaşa geleceğim günün hayaliyle yıllarımı geçirdim. Yoldaşlık, dostluk. Aidiyet. Ama o gün nihayet gelip çatığında, beni gerçekten sahiplenmiş olan, o büyük, güzel beynimden korkmayan tek asi Thorn oldu.

Thorn. Bir Gem.

Ve bu beni düşüncelere gark etti.

Londra sokaklarının ötesinde birçok Gem vardı.

Belki de sonunda ait olacağım yeri bulabilirdim.

Çok uzun zamandır ilk defa kendimi mutlu hissederek arkama yaslandım. Hayran kurgusu yazmayı ne kadar sevdiğimi unutmuştum.

Danny bir an için beni izledi. "Vay canına, çok huzurlu görünüyorsun, tıpkı zen rahipleri gibi."

"Bana Gandhi diyebilirsin."

"Okuyabilir miyim, Gandhi?"

Başımı salladım, ne düşündüğünü duymaya can atıyordum. Yanıma gelip çömeldi ve sessizliğe gömüldü. Gözleri ritmik olarak sayfada dolaşmaya başladı. Bitirdiğinde o sevimli gülümsemesini takındı. "Gerçekten çok iyi. Nate'in zihnine tamamen girmeyi başarmışsın. Ama hâlâ karanlık tarafı seçecekmiş gibi geliyor – bunu istemediğini sanıyordum."

"Evet ama bu büyük planın yalnızca ilk basamağı. Yani, hayranların neden Nate'in kötü tarafa geçtiğini anlamasına yardımcı olmam ve biraz empati kurmalarını sağlamam gerekiyor. Onun için üzölmeye başladıklarında bu değişim hikâyesine kapılmış olmakla kalmayacaklar; devamını okumak için yalvaracaklar."

Gölümsedi. "İşini iyi biliyorsun, Al. Bu gece siteyi bitirip sana giriş bilgilerini gönderirim. Ondan sonra istediğin zaman yayınlamla butonuna basabilirsin."

Bana Al demişti. Hayatımda daha önce bana böyle hitap eden hiç olmamıştı. Hoşuma gitmişti. "Teşekkür ederim. Sana borcumu nasıl ödeyebilirim bilmiyorum." Yanağından öpmek istiyordum ama bir şeyler beni durdurdu. Kolunu sıkmakla yetindim.

Yanakları kızardı. "Ne olacak canım."

Danny sözüne sadık kalarak, gecenin devamında bana giriş bilgilerini gönderdi.

Site inanılmaz görünüyordu. Gerçekten çok yetenekliydi. Siyah bir arka planın önünde, yukarıya doğru havalanan bir kırlangıç bulutu, onların yukarısında da altın renkli harflerle *Hayranların Yükselişi* yazısı vardı. Danny başlığın altında bir şeyler

yazabileceğim bir boşluk bırakmıştı. Dudağımı ısırdım. Violet'ın hoşuna gidebilecek, kendini yakın hissedebileceği bir şeyler yazmak istiyordum. Kırlangıç sürüsüne baktım ve birdenbire ne yazmam gerektiğini anladım. Violet'ın çocukken en sevdiği şarkı kırlangıçlarla ilgiliydi. Bunun aslında en başından beri aklımın bir köşesinde olup olmadığını merak ettim. Jane, orada yatıya kaldığımızda, yüksek doz Haribo ve Stephen King filmlerinin ardından bize bu şarkıyı söylerdi. İzçilerin muhtemelen hâlâ kamp ateşinin etrafında söylemeye devam ettikleri, sıkıcı halk şarkılarından biriydi. Şarkı sözlerinden aklımda kalan bölümleri hızlıca Google'da arattım.

Sözlerin tamamını kolaylıkla buldum. Gırtlığım bir kez daha yanmaya başladı. Hatırladığımdan çok daha güzel sözleri vardı – Violet'ın hoşuna gitmesine şaşırmamalıydım.

Bir kıtasını başlığın altına yazdım:

Bırak da sarayım kırık kanadını,
Kırlangıçlar özgür uçmalı, sevgilim
Sen dans etmek için doğdun şarkılarda,
Ve benimle süzüleceksin semalarda, sevgilim.

Sonra hayranlara bir mesaj yazdım:

Hepiniz Barbarhayran'ı okudunuz.

Haine dönüşen yitik bir Imp'in öyküsünü. İçten çürüyen bir ütopyanın öyküsünü.

Şimdiyse Nate'in hikâyesine kulak verme vakti.

İşte. Bakalım hikâyeler arası bir savaş başlatabilecek miydim? Hiçbir şey olmasa bile, en azından değerlendirmelerimin ortalamasını yükseltecekti.

İlk bölümü kopyalayıp yapıştırdım, birkaç kez okuyarak kontrol ettim ve sonra yayınlama butonuna bastım.

lamadım. Bunun yerine sesimi alçalttım. "Odada dinleme cihazı olabilir." Çabucak duvarlara göz gezdirirken, gömleğimi öylece çıkarıp attığıma pişman oldum. Sefil durumdaki mobilyalar, elektriğin olmayışı ve genel yoksulluk bir araya gelince, herhangi bir yere gizlenmiş olabilecek Gem teknolojisini unutturuyordu.

Katie, fısıltı bile sayılamayacak kadar alçak bir sesle, "Nasıl olabilir?" diye sordu. "Bunu nasıl yapabilir?"

"Nate'i mi diyorsun?" dedim. Hain kelimesini kullanmaktan korkuyordum; dinleme cihazı şüphesi aklıma düşmüştü bir kere.

Katie başını salladı.

"Biri üçüncü kitabı yazıyor olmalı," dedim.

Uzun bir duraksama oldu. O kadar uzundu ki Katie'nin uyu-
yakaldığını düşünmeye başladım. En sonunda fısıltıyla, "Sence Alice olabilir mi?" dedi.

"Hayır. Geçen sefer buradayken ondan şüphelenmiştik ama o bizi haksız çıkardı, hatırlıyor musun? Bizim dünyamızda kaçık bir yazar, hikâyeyi devam ettirip Nate'i..." Konuşmayı keserek paranoyak bakışlarımı karanlığa çevirdim.

Katie yorganın altından elimi tuttu. "O hâlde, Alice'in olup bitenleri çözeceğini umalım. En azından ikimiz de komaya girdikten sonra, senin aklını kaçırmış olmadığını anlamıştır. Belki de şu kaçık yazarın izini sürüp onu durdurabilir."

İçgüdüsel olarak yarım kalp şeklindeki kolyeme dokundum ve parmağımı pürüzlü kenarında gezdirdim.

"Umut etmekten başka çaremiz yok."

ALICE

Uyanır uyanmaz yaptığım ilk şey sitenin görüntülenme sayısını kontrol etmek oldu. Hayranların Yükselişi gerçekten alıp yürümüştü. Russell çok hoş bir davranışla, tüm sosyal medya kanallarından benim bağlantılarımı paylaşıp haberin yayılmasını sağlamıştı. Beni yatağa atmak mı yoksa üçüncü kitabı mı yaz-

mamı istiyor anlayamıyordum. Eh, iki durumda da, bolca şansa ihtiyacı olacaktı.

Artan popülerliğimin verdiği gazla siteye bir bölüm daha koymaya karar verdim. *Violet ile Katie'ye başka nasıl yardım edebilirim? Bay Hayran, Nate'i karanlık tarafa geçirmenin dışında o evrene ne gibi zararlar vermiş olabilir?* Hızlıca Barbarhayran sitesini doluştım; kaşlarımı o kadar sert biçimde çatmıştım ki yemin ederim daha yirmi yaşına gelmeden botoks yaptırmam gerekecekti. Bakışlarım onun adına kaydı. Baba. Tabii ya. Violet yaşlı kadının onu rüyalarında ziyaret ettiğini söylememiş miydi? Ona yardımcı olabilecek tek kişi, ona geleceği söyleyebilecek tek kişi ölmüştü. Çatık kaşlarım dünyanın en kibirli sırtışına evirildi çünkü bir sonraki bölümü tanımlayabilecek tek kelime "dâhice" idi. Nate'in hikâyesini anlatabilirdim ama bunu yaparken bir yandan Violet'a yeni bir kâhin de gönderebilirdim.

NATE

Gözyaşlarım yüzünden yanan gözlerimi alevlere diktim. Baba'nın ölmesini istemiyordum. Bana hep iyi davranmıştı. Zaman içinde onu manevi büyükannem gibi görmeye başlamıştım. Fakat ikimizden birinin ölmesi gerekiyordu. Ve itiraf etmeliyim ki ölümden ödüm kopuyordu. Birçok şey olabilirdim ama ölmeye hazır değildim.

Kalabalık uzun, upuzun saatler önce dağılmıştı ama içimdeki suçluluk duygusu ve keder, oradan ayrılmama engel olmuştu. Geriye kalan tek kişi bendim ve karanlıkta titriyordum. Yan tarafa dönüp kıvrılarak cenin pozisyonu aldım. Belki de yeterince büzülebilirim yok olabilirdim. Tüm bunlar sona ererdi. Acı, suçluluk, ihanet.

Dumanların ve gözyaşlarımın arasından, gözüme bir silüet ilişti.

Bana doğru hareket etkiye, bedenime açıklanamaz bir duyguluk yayılmaya başladı.

Bu silüet bir kâhine görülmeliydi.

Zihnimde, dudaksız ve gözkapakları mühürlenmiş bir yajın kadın canlandırmaya başladım. Belki de bu kişi, Baba'nın uzun zaman önce yitirdiği ikizi falan olabilirdi. Ama sonra, yeni kâhinimi nasıl istersem öyle yazabileceğimi anımsadım. Yeni Baba'nın güneşten daha ateşli, Dwayne Johnson'ı bile kıskandıracak karın kaslarına sahip bir erkek olmaması için hiçbir neden yoktu. "Kâhinimi baştan yarat" misali. Yazmaya başlarken ekrana bakıp, hiç abartısız, kahkahalara boğuldum. Violet bunun için bana teşekkür edecekti.

O kadar güzel bir adamdı ki bana ruhumun derinliklerindeki çirkinliği unutturmuştu. Uzun boylu, Uzak Doğulu, siyah saçlı, kahverengi gözlü ve delici bakışlı. Duman bulutları, gri katmanlar hâlinde geniş omuzlarının etrafını sarıyordu.

"Merhaba Nate," dedi. "Benim adım Yan."

"Merhaba Yan," diye fısıldadım. Tabanları yağlamam gerektiğini biliyordum ama kendimi öylesine dingin, öylesine huzurlu hissediyordum ki. Bu baş döndürücü adamın bana zarar vermesine imkân yoktu.

"Neden bu kadar üzgünsün?" diye sordu.

Duraksadım. "Çünkü ben... korkunç bir şey yaptım."

"Biliyorum."

Griilikler ve gözyaşlarını nederiyle kör olmuş gözlerimi ovuşturdum. "Sen kimsin?"

Yan gülümseedi. "Beni bir dostun gönderdi."

Doğrulmak istiyordum... Doğrulmak ve ona doğru yürümek istiyordum ama bedenim kıpırdamıyordu. "Neder?"

Kısaca, "Yardım için," diye yanıtladı.

"İmpleri yok etmeme yardım etmek için mi?"

Gözlerini kırptı. "Hayır. Hastılamana yardım etmek için."

"Neyi?" diye sordum.

"Gerçekte kim olduğunu."

Yanmasını durdurabilmek için gözlerimi sıkıca kapadım. Onları tekrar açtığımda, Yan gitmişti.

Hálá kendi kendime gülümseyerek bilgisayarımı kapattım. Baba'ya güncelleme gelmişti.

Bir şey değil, Violet.

B Ö L Ü M

17

VIOLET

Thorn, seyreltilmiş şafak-sonrası güneşinde bize kiliseyi gezdiriyordu. Şehrin pis kokusunun varlığınızın her noktasına nasıl da işlediğini, soğuk havanın teninizin altına sızıp kemiklerinizi sızlattığını unutmuştum. Görünen her şeyin ruh emici griliğini de unutmuştum. Çift katlı bir otobüsün kırmızılığı, bir dükkânın canlı, rengârenk çizgilerle dolu tentesi, bir kız çocuğunun parlak turkuaz önlüğünü görebilmek için neler vermezdim. Siyah beyaz filmler, yalnızca onların içine hap solmadığınız zamanlarda hoş görünüyordu.

Kiliseye yaklaştık ve Thorn başparmaklarından birini tahta kapının yanına takılmış bir cihaza bastırdı. Cihaz bipleyince kapı savrulurak açıldı. İçeriye girdik. Taşların tütsülü kokusu beni aynı anda dehşet ve özlemle doldurdu. Hızlıca etrafa göz gezdirdim. Tavandaki spot lambaların yapay, mavimsi ışığına bulanmış olan karargâh eskisinden daha şık görünüyordu. Sıralar yenilenmiş, ileri-teknolojik bilgisayarlar ve aygıtlarla bezenmişti; oturaklar ise dolgulu ve rahat görünüyordular. Alice'le birlik-

te bu yeri Imp-Gem ittifakının genel merkezine dönüştürürken yazdığımız yenilikler böyle değildi.

Gözlerim içgüdüsel olarak, Nate'in balmumuna benzeyen durgun bedenini yatırdığım sıraya kayd1. Ama sıra gitmişti. Midemde şişkin ve çirkin bir şey kabarmaya başladı; öfke ve intikam duygusunun zehirli bir karışımı. Kardeşimi vuran adam bu evrenin bir yerlerinde yaşıyordu... Howard Stoneback. Ve olur da karşılaşırsak onu öldürebilirdim.

Thorn civardaki bir sandalyeye oturdu ve bize gülümsedi. "Ash ile Willow birazdan dönerler. Sonra da size şehri gezdirirler." Sonra yanda duran proje şablonuyla meşgul olmaya başladı.

Katie ile ikimiz huzursuz bir şekilde yan yana durmuş kıpırdanıyoruz. Ash'in geri dönüp Baba, Saskia ve Matthew'un öldüğünü fark edeceği ânın düşüncesi beni dehşete düşürse de, kendimi elini çabuk tutmasını dilerken buldum. Tam o sırada, sanki bunu bekliyormuş gibi, kilisenin dışından gelen ayak seslerini duydum. Tenim karıncalandı. Bu ayak seslerinde tanıdık gelen, özgüvenli ama nazik bir şeyler vardı. Kapıdaki tuş takımı bipledi. Ciğerlerimi buruk kilise havasıyla doldurarak nefesimi tuttum... *O mu geliyor acaba?*

Kapıdan içeri girdi. Şeftali rengi cildinin yanında keskin ve camsı görünen kış rengi gözleri midemin düğümlenmesine neden oldu.

Adının ağzımda oluşturduğu şeklin tadını çıkararak, "Ash," diye fısıldadım.

Birkaç metrelik havadan başka, bizi ayıran hiçbir şey yoktu. Bu âna dek, havanın ne kadar önemsiz olduğunu hiç fark etmemiştim. Esasında, bizi ayıran hiçbir şey yoktu. Koşup onu kollarıma almak, çarpıcı is, sabun ve ter kokusunu içime çekmek istiyordum. Sanki bir şeyler içime uzanıp beni ona doğru çekiyordu. Bu hisse bedenimin her bir zerresiyle karşı koymam gerekti.

Gözleri, onu kısa ve öz bir şekilde başını sallayarak selamlayan Thorn'a çevrildi.

Bakışlarının beni bulmasını, iki ruhun arasında bir bağ kurulurken neredeyse kulakla duyulabilen o güçlü çıtlama sesini duymayı bekledim. Açık renkli yamuk yüzüne bakarak yalnızca bana bakmasını diledim. Ve birdenbire, aynen öyle yaptı. Çok basit, ufacık bir göz hareketiydi sadece ama her şey bambaşkaydı. Ona gülümsedim, hem de gerçek anlamda gülümsedim. Elimde değildi. Bakışlarının odağında olmak ve yüzümün zihnini dolduruyor olduğunu bilmek, içinde bulunduğum karmaşayı bir anlığına da olsa unutmamı sağladı.

Yüzünün bir tarafına doğru kayan tembel gülümsemesini görmeyi, omurgamdaki o ürpertiği hissetmeyi bekledim. Hayal mi görüyordum yoksa gözlerinde beni tanıdığına dair küçücük bir parıltı mı vardı?

Katie, "Ash bu mu?" diye fısıldadı.

"Evet," diye yanıtladım.

"Biraz... gelişmiş."

Ne demek istediğini görebiliyordum. Renkleri hâlâ aynıydı, bunu inkâr edemezdim; gözlerimi kısıp yüzünün kenarlarını empresyonist bir tablo gibi bulanıklaştırırsam, âşık olduğum çocuğu görebilirdim. Fakat belli ki *Darağacı Şarkısı* ona iyi gelmişti. Biraz kilo almıştı -yağ değil, kas olarak- ve omuzları daha geniş görünüyordu. Gözlerinin etrafındaki hafif çöküntü kaybolmuştu. Ensem ve uyluklarımda biriken sıcaklığa rağmen, keyfimin kaçmasına engel olamadım: Bensiz çok daha iyi görünüyordu.

"Selam," dedi.

İlk başta, yarım yamalak da olsa, olan biteni kavramasını ve kim olduğumu fark edince yüzünün neşeli bir ifadeye bürünmesini bekledim. Ama elbette, hiçbir fikri yoktu ve gözlerindeki tanıma pırıltısı hızla yok oldu. Beni seven, benim yerime ölmeyi öneren çocuk beni tanı mıyordu bile. Gülümsemeye devam edebilmek için tüm irademi kullanmam gerekti.

"Selam," diye yanıtladım.

Thorn sandalyesinden kalktı. "Ash, bunlar Violet ile Katie.

Baba'nın dostları. Londra ittifakı hakkında bilgi edinmeye geldiler."

Ash nazik ve sağlam bir hareketle elimi sıktı. Dudakları hafifçe titreşti ve kaşları kısacık bir an için çatıldı. Hisleri hakkında binlerce kelimeden daha fazlasını açığa çıkaran şu mikro-ifadelerinden biriymiş bu. Bütünüyle afallamıştı. Sonra yüz ifadesine hâkim olarak, "Üzgünüm," diye mırıldadı. "Bana... birini hatırlattın da."

Beni hatırlıyor mu yani?

Thorn güldü. "Evet, Rose'a olan benzerliği çok çarpıcı ama Baba bunun yalnızca bir tesadüf olduğu konusunda bana güvence verdi."

Katie kolumu yakaladı. "Şu kim?"

Willow kapıdan içeri girdi. Kilisenin yapay ışıkları altında bile etrafa günışığı yayıyor gibiydi. Ne kadar çekici biri olduğunu unutmuştum. Karnımda tuhaf, kısırtılı bir şeyler hissettim. Lanet olsun. Süper güçleri falan var gibiydi ve nasıl bir ödleğ olduğunu, ben asılmak üzere sahnede beklerken öne çıkıp repliğini söyleyemediğini kendime hatırlatmak zorunda kaldım.

Katie bir yutkunma ile küfür arasında, garip bir ses çıkardı. Daha önce hiçbir adamın karşısında dilinin tutulduğunu görmemiştim. Gülme ihtimalime karşı dudaklarımı birbirine bastırdım.

Gülümsemesi nihayet yüzünün bir yanına doğru genişleyen Ash onu süzdü. "Evet, insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardır. Gerçekten çok sinir bozucu."

Willow bize doğru ilerledi ve sonra adımının tam ortasında, ağzı beş karış açık bir hâlde duraksadı. Gözlerini bana dikti. Hisleri onu ele geçirmiş olacaktı ki kendini unutup kararlı adımlarla bana yöneldi. Aceleyle yüzümü ellerinin arasına aldı ve gözleriyle tüm yüz hatlarımı sindirdi. "Tıpkı ona benziyorsun," diye fısıldadı.

Ash onun ellerini nazikçe yüzümden çekti. "Benzerlikleri var, katılıyorum ama tuhaf şeyler yapmaya kalkışma, tamam mı? Bu Violet."

Willow'un elleri yanaklarımdan aşağıya kaydı. Önce gözle-
rinden ufak bir utanç ifadesi geçti ama sonrasında yüzüne mü-
kemmeli bir gülümseme yayıldı. "Bağışla beni, Violet. Çıldırılmış
olduğumu düşünüyor olmalısın."

Omuz silktim. "Sıkıntı yok."

Ash, Thorn'a döndü. "Şimdi, katılmamızı istediğin şu toplan-
tıda bir karışıklık olmuş; meğer tarihi yanlış hatırlıyormuşsun."
Etrafına bakındı. "Baba nerede?"

Kalbim sızladı. Birkaç saniye içinde, o sevimli yarım gülüm-
seme tamamen yok olacaktı.

Thorn pis pis sırıttı. "Baba... gitmek zorunda kaldı."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Ash. "Buradan yalnızca
bir geceliğine ayrıldık, gitmesi gerektiğinden bize bahsetmemiş-
ti."

"Belki de size her şeyden bahsetmiyordur," diye yanıtladı
Thorn.

Ash şaşkınca gözlerini kırıştırdı. "Ne zaman dönecek?"

"Dönmeyecek," dedi Thorn. Güçlü konumda olmaktan hoş-
landığı belliydi.

Sessizlik havada asılı kaldı. Midem bulanmaya başladı. Hem
de fena hâlde. Sonrasında olacakları bildiğim için, Ash'in şaşkın
ifadesine daha fazla dayanamadan, olanları yumurtlamayı dü-
şündüm. Ama Thorn ödümü koparıyordu. İriliği, azameti. Ayırı-
ca, eğer ölürsem Nate'i eve götüremezdim.

Bakır rengi gözleri kuşkuyla kararan Willow öne çıktı. "Dön-
meyecek de ne demek? Bize bilerek mi yanlış tarih verdin?"

Ash, panikle yükselen bir sesle, "Ah, Thorn, ne yaptın sen?"
diye sordu.

Thorn omuz silkti ve neredeyse umursamaz bir ses tonuyla,
"Bize ihanet etti, ben de onu öldürdüm," dedi.

Zaman durmuş gibiydi. Kilisenin taşları bile nefeslerini tut-
muştu.

Ash ile Willow'un birden çılgına dönmesini, fevri hareket-
ler ve küfürler eşliğinde ortalığı birbirine katmalarını bekledim.

Kendimi yaklaşan patlamaya hazırladım ama bunun yerine, Ash sadece küçücük, yitik bir sözcük mırıldandı: "Nasıl?"

"Ateşle," diye yanıtladı Thorn. "Nehir kenarında. Oldukça görkemli bir gösteri oldu."

Ash, "Piç kurusu," diye fısıldadı. Hiddetle fırlayıp kiliseden çıktı. Willow da peşi sıra gitti.

Katie ve ben de, Thorn'un martı feryatlarına dönüşmeye başlayan kahkahasından kaçabildiğimiz için minnettar bir hâlde, onların ardından koştuk. Dakikalar içinde idam yerine ulaştık. Kalabalık ve alevler çoktan ortadan kaybolmuş, ardında kavrulup simsiyah olduğu için bir karakalem resmini andıran alüvyonlu kıyıyı bırakmıştı. Direklerin dün dimdik durduğu yerde üç tane yanmış ve yamulmuş kök duruyordu ve kurbanlardan –dostlarımdan– eser yoktu. Bir an için, belki de kaçmış olabileceklerini düşündüm ama sonra kalıntılarının –kemikleri, tendonları, dişleri ve yanmamış diğer parçalarının– muhtemelen alttaki kömürleşmiş yığının içine düşmüş olduğunu fark ettim. Gırtlığım safrayla dolarken ürperdim.

Ash ile Willow, manzaraya bakan çıkıntının üzerinde, tam olarak dün Katie ile durmakta olduğumuz noktada dikiliyorlardı. Konuşmuyorlar, hatta ağlamıyorlardı; yalnızca gözlerini dikmiş bakıyorlardı. Hiç düşünmeden, kollarımı öne doğru uzatıp Ash'e doğru hareket etmeye başladım; onu sakinleştirip acısını paylaşmak istiyordum. Bir an için bana döndüğünde, hayallerimin gerçekleşeceğini sandım – kollarını boynuma dolayacaktı. Ama ansızın gelen bir ses, sükûneti böldü. "Ash, Ash."

Bronz bir teni ve siyah, ipeksi saçları olan genç bir kadın, şehirden bize doğru hızla koşuyordu. Yüzü panik dolu bir ifadenin pençesindeydi ama yine de güzelliği açıkça görülebiliyordu. Gür kirpiklerle sarılı ve sevecenlikle dolu olan iri, oval gözleri vardı.

"Ah, Ash," dedi. "Neler olduğunu söylediler." Ash, yanına gelen kıza eskiden bana baktığı şekilde baktı. Kollarını uzatıp ona sarılmadan önce bile, bedenlerinin birbirine tam oturacağını biliyordum. Ama yine de sarılmalarını izlemek kalbimi kırdı.

Ash, kızın saçlarının arasından, "Daisy," diye fısıldadı.

Kıza baktım. Sanki biri bana sihirli bir değnek vermiş ve kendimde hoşuma gitmeyen her şeyi düzeltmemi söylemişti. Ben de Sindirella gibi, o değneği kafamın üzerinde sallamış ve parıltılardan oluşan bir şelale eşliğinde bacaklarımı düzeltmiş, kirpiklerimi uzatmış ve saçlarımı yatıştırmıştım.

Ama bir değneğim yoktu; yalnızca kalemim vardı.

Damarlarımda patlayan kıskançlık duygusu beni şaşırttı. Sertti, köşeliydi ve Baba'nın kaybı yüzünden duyduğum hüznü boğacak, Thorn'a duyduğum öfkeyi ise yutacak kadar güçlüydü. Ash için bir sevgili yaratmış ve onu MÜKEMMEL biri olarak kurgulamıştım. Tanrı aşkına, kızın bir Gem olmasını istemiştım. Eğer bacaklarım gövdeme erişemeyecek kadar kısa olmasaydı kendimi tekmelerdim.

Katie yüzümü inceledi ve "Ağır ol bakalım, Othello," diye fısıldadı.

Hakkı vardı ama Daisy'nin yüzündeki saçları kenara çeken Ash'i izlerken, ağına düştüğüm kıskançlık canavarını bir türlü sakinleştiremiyordum.

"Benim hatam," dedi Ash. "Geceyi Çayırılık'ta geçireceğimizi söylediğinde Thorn'un bir şeyler planlıyor olduğunu anlamalıydım."

Kıskançlık beni tamamen tüketmekle tehdit ederken, kendimi başka yöne bakmaya zorladım.

İşte tam o anda, onu gördüm: Nate. Sahilin en ucunda oturuyordu; arkasındaki birkaç kaya tarafından neredeyse tamamen gizlenmiş durumdaydı. Ateşin isli kalıntılarına bakıyor, kum sarısı saçları rüzgârda salınıyordu. Yüzü gözyaşlarıyla lekelenmişti. Kurumuş olanları ve arkalarında tuzlu parıltılar bırakan yeni damlaları görebiliyordum. Kıskançlık, öfke, hepsi kavlayıp dököldü ve geriye yalnızca ona –bu tuhaf neredeyse-Nate'e– doğru koşup ona her şeyin yoluna gireceğini söyleme ihtiyacı kaldı. Fakat Nate bana bir yabancıymışım gibi baktı. Onun için gerçekten de bir yabancıydım.

Birdenbire, ona bu kadar cılız bir özgeçmiş yazdığım için kendimi çok suçlu hissettim. Ailesi yoktu ve yaşamının çoğunu bir sokak Imp'i olarak geçirmişti. Asiler onu aralarına almış ve onun ailesi olmuşlardı. Ama şimdi, bu dünyada herkesten çok bir anne-babaya ihtiyaç duyuyormuş gibi görünüyordu.

Yüzünü gömleğinin koluna sildi ve gitmek üzere ayağa kalktı. Hareketlilik, diğerlerinin dikkatini çekti.

Daisy, "Tabii, kaç bakalım," diye bağırdı.

"Nate ne yaptı ki?" diye sordu Willow.

Daisy hıçkırdı. "Dile getirilmeyecek kadar korkunç."

Ash, bir kolunu onun narin boynuna doladı ve kafasını göğsüne çekti. O kadar yakın duruyorlardı ki neredeyse tek bir kişi olduklarını söyleyebilirdiniz. Kızın saçlarının arasından, "Şş hepsi geçti," diye fısıldadı.

Daisy, Nate'e bakarken, koyu gözlerinde sabahın erken ışıklarında bile olağandışı görünen bir katılık olduğunu fark ettim. "Ödle." Bu sözcüğü söylerken, zehrini tüküren bir yılanı andırıyordu.

Midem düğümlendi. *Hainin Nate olduğunu biliyor mu yoksa?*

Nate hızla koşarak yanımdan geçerken omzuma çarptı. Eli mi bedeninin dokunduğu yere koydum. Peşinden koşmak istiyordum ama ona ne söyleyeceğimi ya da olanları nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

Daisy onun gidişini seyretti. "Geçtiğimiz birkaç haftadır çok tuhaf davranıyordu zaten, şimdiyse yaptığına bak." Kolunu savurarak, aşağıdaki ateş kalıntılarını işaret etti.

Ash onun sırtını okşadı. "Di, Nate'ten bahsediyoruz. *Nate*. En iyilerimizden biridir."

Beni hangisinin daha fazla üzdüğünden emin değildim: Ash'in ona sevimli bir lakapla seslendiğini duymak mı yoksa Ash'in Nate'i savunduğunu duymak mı? Bedenim, tüm o korkunç duyguları içinde tutmayı başaramayınca hafif bir inilti çıkarmış olmalıydım çünkü Daisy doğrudan bana baktı. Kendisinin kısa boylu, solgun, çirkin kız kardeşine benzediğini fark

etmiş miydi? Ondan nefret etmeyi çok istiyordum ama onu imrendiğim tüm niteliklerle donatmış olmam onun suçu değildi. Benim dışımda hiç kimsenin suçu değildi.

Bakışlarımı yakaladı ve gülümsedi. Yorgun ve kırgın bir gülümsemeydi – sadece nazik davranmaya çalışıyordu. “Burayı ziyaret etmek için gerçekten berbat bir zamanı seçmişsiniz.”

Katie, “Berbat kelimesi yetersiz kalır,” diye yanıtladı.

Daisy’nin dudaklarından küçük bir kahkaha kaçtı. “Thorn’un yanında kaldığınızı biliyorum ama isterseniz Ash’le bizim yanımızda da kalabilirsiniz. Yerimiz var.”

“Teşekkürler,” diye ciyaklamayı başardım.

Üst koluma dokunarak nazikçe sıktı ve sonra Katie’ye de aynı şeyi yaptı. Küçük ama şaşırtıcı ölçüde içten bir jest, bir güvence verme girişimi, kalbi acıyla dolu olmasına rağmen oldukça samimi bir şefkat gösterisiydi. Binalara doğru yönelmeden önce, “Her neyse, sonra görüşürüz,” dedi.

Ash’in de onun peşinden gitmesini bekledim ama o benim yüzümü incelemekle meşguldü. Gözlerinin renginin böylesine solgun olduğunu unutmuştum. Birdenbire, bakışlarının ne kadar soğuk olduğunu fark ettim; ensemdeki kısa tüyler ürperip dikilmeye başladı.

“Kimsiniz siz?” diye sordu. Nefesinin sıcaklığını neredeyse yanağımda hissedebiliyordum.

Ona zamanda yolculuk yapan bir suikastçı olduğumu söylemek istiyordum. Kopyaları gösterdiği kız olduğumu. Yerine ölmeyi önerdiği kız olduğumu. Ama elimden gelen tek şey, ona aynı şekilde bakarak karşılık vermek oldu.

Daisy, “Ash,” diye seslendi.

Yüzünde, ne yaptıysam da anlamını okuyamadığım bir gülümsemenin gölgesi belirdi. Ve sonra çekip gitti.

Katie, “Kılıbık,” diye şakıdı.

“İyi birine benziyor,” dedim.

Katie, “Ama Nate’ten şüpheleniyor,” diye yanıtladı.

“Dikkatli olmamız gerek.”

“Bence de.”

Çünkü Baba’ya yaptıklarına rağmen, kolunda irin toplama-ya devam eden o sıçan dövmesine rağmen, kendi dünyamızdaki küçük kardeşimi kurtarabilmem için tek umudum oydu.

Katie parmağını nehre doğru kaldırarak, “Şu kim?” diye sordu. Neredeyse tam karşımızda, bu kıyıyla el değmemiş toprakların tam arasında bir tekne dalgalanıyordu. Bir saniye önce orada olmadığına yemin edebilirdim. Daha da tuhaf olanı, teknenin üzerinde uzun boylu, siyah saçlı bir adamın duruyor olmasıydı. Hareket etmiyormuş gibiydi; sanki suyun dalgalanmalarına karşı bağışıklığı varmış gibi. Yüzünü zorlukla seçebiliyordum. Düzgün hatlı, güzel, Uzak Doğulu. Simetrik yüz hatları ve üzerindeki terzi elinden çıkma pahalı kıyafetiyle, Bir Gem olduğu şüphe götürmezdi. Bana bakıp yavaşça, hatta belki de kasıtlı olarak, gözlerini kırptı.

Katie, “O nereden çıktı öyle?” diye fısıldadı. “Tuhaf ve ürkütücü.”

Adam el sallamaya başladı. Hayır, el sallamıyordu... Bizi çağırıyordu.

“O bizi mi?..” diye sormaya çalıştım.

Katie başını salladı. “Sanırım onu takip etmemizi istiyor.”

Eğer kalbim böylesine hızlı çarpıyor olmasaydı gülerdim. “Ne? Öylece Thames’in içine yürüyüp tekneye mi binelim yani?”

Ani bir gürültü dikkatimizi çekti: ötüşen kuşların şakıması ve kanatlarının uğultusu. Kafamızı kaldırdığımızda, yarımay şeklinde dizilmiş bir kırlangıç sürüsünün üstümüzden geçmekte olduğunu gördük. Tek bir vücut olarak hareket ediyor, şehre ve ötesine doğru ilerliyorlardı.

Tekrar nehre baktığımızda ise hem tekne hem de bizi çağırان adam yok olmuştu.

B Ö L Ü M

18

VIOLET

Süzülüüyordum. Vücudumla tam olarak aynı sıcaklıktaki bir havuzdaydım ve bu nedenle tenimin nerede bitip suyun nerede başladığını anlayamıyordum. Bir an için, biçimini koruyamayan bir su olup olmadığını merak ettim. *Rüya mı görüyorum?* Gözlerim kapalıydı ve onları açtığımda, benimkinin üzerinde duran yüz, nefesimi keserek bana etrafımı çevreleyen sudan çok daha fazlası olduğumu hatırlattı. Bu yüz bizi çağıran adama aitti. Hayretler içinde, üzerime eğilmiş olmasına rağmen saçlarının öne doğru düşmüyor oluşunu düşünmeye başladım. Sonra ikimizin de dik durduğumuzu fark ettim ve dünya biraz daha anlam kazandı. Havuz yoktu. Yalnızca sonsuz bir siyahlık vardı. Ayaklarıma bakınca altımda bir zemin olmadığını fark ettim. Kafamı kaldırdığımda ise adam bana gülümsüyordu.

“Sen kimsin?” diye sordum.

Ellerimi avucunun içine alarak, “Yan,” diye yanıtladı.

“Yan,” diye tekrarladım usulca. Sonra, biraz daha güçlü bir sesle, tekrar söyledim. “Yan.”

“Bana güvenmelisin, Violet. Bunu yapabilir misin?”

“Ben... seni tanımıyorum bile.”

Güldü. “Henüz tanımıyorsun ama tanıyacaksın. Bir dostun tarafından gönderildim.”

“Baba mı?”

“Olabilir.”

Yan etrafına bakınırken, renkler ortaya çıkmaya, suya damlamış boyalar gibi birbirleri etrafında dönmeye ve yavaşça bazı şekiller oluşturmaya başladı. Bostanda, Baba’nın en sevdiği yerde duruyorduk. Yan’ın varlığı yalnızca Baba’nın yokluğuna dikkat çekiyor ve yüreğimin kayıp hissiyle yanmasına neden oluyordu.

Gözlerim yaşlarla doldu. “Nate’i niçin kurtardı?”

“Senin onu kurtarmaya çalışıyor olmanla aynı sebepten. Sevgiden.”

Duygularım birden ağır gelmeye başladı ve nefesim kesildi. Soluklanmaya çalışırken bostan havası dilime değdi – aynı anda hem temiz hem tatlı hem de buruk. “Onu eve götürebilir miyim?”

“Öyle zannediyorum.”

Damarlarıma bir sıcaklık yayılır gibi oldu. *Demek hâlâ umut var.*

Yan gülümsedi. “Aktarma sürecinin işe yaraması gerekiyor. Gerçi şu anda ikisi çok farklı insanlar: hastane yatağında uyuyan çocuk ile Baba’ya ihanet eden çocuk.”

“Baba, bu dünyadaki Nate’i kurtarmam gerektiğini söylerken bunu mu kastetmişti?”

“Sanırım,” diye yanıtladı Yan.

Umudum hızlıca hüsrana dönüşürken gözlerimi ovuşturdum. “Bana hikâyenin nasıl sonlanacağını söyleyebilir misin? Bilirsek eve dönebiliriz.”

Başını iki yana salladı. “Sana Baba’nın söylediklerinden fazlasını söyleyemem.” Yüzümdeki hayal kırıklığını görünce bir elini omzuma koydu – parmaklarından ılık bir nektar gibi yayılan dinginlik tüm vücudumu ele geçirdi. “Üzgünüm, Violet. Şu anda geleceği görmek çok zor, kendilerine yer bulabilmek için

savaşan çok farklı akıbetler var, belirgin bir yol çizmem imkânsız. Fakat senin için önemli bir mesajım var.”

“Baba’dan mı?”

Gülümsedi ve sesini esintinin arasında güçlkle duyabileceğim kadar alçalttı. “Kırmızı gerdanlı kuşun kalkışını seyret. Üçe kadar say, sağa doğru hareket et.”

Yan’ın birkaç ayrıntı daha vereceğini ya da hiç değilse bir açıklama yapacağını umarak sözcüklerin aramızda asılı kalmasına izin verdim. Ama sadece o muhteşem kahverengi gözleriyle bana bakmakla yetindi.

Sonunda, “Bunun anlamı nedir?” niye sordum.

“Bilmiyorum.” Kafasını yukarı kaldırdı. Bir kuş sürüsü, galiba kırlangıçlar, üzerimizden geçiyordu ve Yan dalgın bir sesle onlara, “Dünyanda uyuyan çocuğu kurtarmadan önce bu dünyadakini kurtarmalısın,” dedi.

“Baba da öyle demişti.”

Güçlü ve hassas parmaklarıyla kolumu kavradı. “Acele et, Minik Çiçek. Kaybedecek bir saniyen bile yok.”

Ve birden, kıyıda durmuş nehre bakıyordum. Gecenin karanlığı etrafımı sarmıştı ama ay ışığının altında Yan’ı seçebildim. El değmemiş topraklarla bu yakanın tam ortasındaki bir teknenin içinde duruyordu ve çok ama çok yavaşça, eliyle beni çağırmaya başladı.

İrkilerek uyandığımda, Thorn’un misafir odasının duvarları, uyku sersemliğimin ve sönmekte olan tek mumun ışığında zorlukla seçiliyordu. Yan’ın sözleri zihnimde tekrar tekrar yankılanıyordu. *Acele et, Minik Çiçek. Kaybedecek bir saniyen bile yok.* El yordamıyla Katie’yi buldum ve onu sarsarak uyandırdım.

“Ne... ne? Violet?” diye geveledi.

“Haydi ama, seni uykucu. Yepyeni ve ürkütücü derecede seksi bir kâhin tarafından ziyaret edildim. Teknede durup bizi çağıran şu adam. Uzun lafın kısası, Nate’i bulmamız gerekiyor.”

Gözlerim yavaşça karanlığa alıştığında Katie'nin gözlerini kır-pıştırmakta olduğunu fark ettim.

"Ne, şimdi mi yani?" dedi. "Gecenin bir yarısı."

Bizi Thorn'dan ayıran tek şeyin ince bir tuğla duvar olduğunu bildiğim için parmağımı dudaklarıma bastırdım. "Aynen öyle."

"Bekle... yeni bir kâhin mi var?"

"Evet."

"Ve de... seksi biri?"

"Devamını yolda anlatırım." Soğuk hava dalgasının uyku-muzun açılmasına yardım edeceğini umarak yorganı yataktan aşağıya savurdum.

"Yolda derken?"

Ayakkabılarımı giymeye başlamıştım bile. "Hadi bana ye-tiş... Nate'i bulmaya gidiyoruz."

"Ama uyuyordur." Bunu söylerken, sanki tartışmayı kaybet-tiğini çoktan kabullenmiş gibi ayakkabılarını giymeye koyul-muştu.

"Öyle midir sence? Eğer hain oysa, bir şekilde Gemlerle ileti-şim kuruyor demektir ama teknoloji kullanmayı göze alamaz – Thorn'da böyle bir iletişimi saptayacak tonlarca cihaz vardır. Bu yüzden muhtemelen eski yöntemlere başvuruyordur."

"Posta güvercini mi?"

"Hayır, seni salak." Katie'nin beni her durumda güldürebili-yor olmasını seviyordum. "Yüz yüze."

"Ama hiçbir şey bilmiyoruz... Mesela nerede ve ne zaman ko-nuştuklarını."

Gömleğimi kafamdan geçirirken sesim kumaş katmanları-nın arasında boğuldu. "Nate, Baba'yı el değmemiş topraklarda gördüğünü söylemiş. Bu yüzden idam alanında Thorn'a tanıklık etmiş – gündüz vakti bazı Implerin bundan bahsettiklerini duy-dum."

Katie noktaları birleştirirken gülümsedi. "Sence durum tam tersi miydi? Baba, Nate'i el değmemiş topraklarda mı gördü?"

“Denemeye değer ve eğer gerçekten buluşacaklarsa, kesinlikle karanlığın örtüsü altında buluşurlar.”

“Yataktan çıkmamıza yetmeyecek kadar fazla eğer kullandın.”

Pencereye giderek, elimden geldiğince yavaş hareketlerle açtım. “Sanırım Yan bu yüzden bizi nehre çağırıyordu. Bizi Nate’e götürüyordu.” Pencereden eğilerek geceye çıktım. Etrafta lağım ve soğuk hava tadı olmasına rağmen, yine de temiz geliyordu. “Evin alt katına alarmlar kurulmuş; pencerelere ve diğer her şeye. Aşağıya inmenin tek bir yolu var.”

Katie, “Dalga geçiyorsun, değil mi?” diye homurdandı.

O yıpranmış atık su borusundan aşağıya inmek, neredeyse bu-
raya ilk geldiğimde o uğursuz ağaca tırmanmak kadar zordu. Ağırlığımı ne zaman boruya versem duvardan ayrılacak gibi oluyordu ve sonunda, basacak yer olarak sıvadaki çukurları kullanmak zorunda kaldım. Bina yalnızca iki katlıydı ve bu biraz da olsa sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı olmuştu; aşağıya düşmek muhtemelen hızlı bir ölümle değil, ancak birkaç kırık kemikle sonuçlanırdı ama yere sağ salım inmeyi başardığımızda yine de gülünç derecede rahatladım. Kafamı kaldırıp, pencereden kararsız bir şekilde aşağıyı seyreden Katie’ye baktım. Bana çarpık bir şekilde gülümseyince, birkaç kırık kemiğin ancak ve ancak bu evrende iki seçenek arasından en iyisi olabileceği gerçeğinin değerini anlayıp anlamadığını merak ettim.

Katie’nin en fazla benim kadar atletikti ve pencereden çıkmak konusunda bile fazlasıyla zorlanmışa benziyordu. Bir noktada, ayağını dayadığı yer vücudunun ağırlığını taşıyamayınca yüzüme tuğla tozu yağmasına neden oldu. Bir an için elleriyle asılı kaldı ve düşme ihtimaline karşı onun tam altına geçtim ama bir şekilde kendini doğrultmayı başardı.

Yere tek parça hâlinde ulaştı. “Aman Tanrım, başardık,” diye fısıldadı.

“Çok havalanma, daha yolumuz uzun.”

Usulca sokakları arşınlamaya başladık. Neyse ki bulutlar seyrekti, bu sayede etraf yolumuzu bulmamızı sağlayacak kadar aydınlıktı.

Katie, "Onu nasıl bulacağız?" diye fısıldadı.

"Bir tekneye ihtiyacı olacaktır."

Sırıttı. "Ve teknelerin nereye bağlandığını biliyoruz çünkü buraya ilk gelişimizde nehri geçerek tüymek için onları kullandık."

Nehrin kenarına doğru ilerlerken ona Yan'ın bana söylediği tuhaf bilmecedan bahsettim. Katie kaşlarını çatarak cümleleri birkaç kez tekrarladı. Sonunda, "Sanırım kırmızı gerdanlı kuş dediği bir kızılgerdan oluyor," dedi.

"Galiba."

"Eh, şimdiye dek şu kırlangıç sürüsü dışında yalnızca kötü bakışlı martılar ve birkaç cılız güvercin gördük."

Dev bir karanlık çukuruna benzeyen nehrin, yüzeyinden yansıyan yıldızları çok da güzel şekillere çeviren suları görüş alanımıza girdi. Aceleyle ve sessizce dolaşarak teknelerin bağlandığı küçük koya yanaştık. Sokak araları ve kemerlerin hepsi birbirine benziyordu, özellikle de geceleyin. Bir an için kaybolacağımızdan endişelendim ama çok geçmeden, şehrin bombalanmamış bölümlerine yaklaştıkça manzara değişmeye ve binalar âdeta yoktan var olmaya başladı.

Kalbim kaburga kemiklerimi dövmeye ve bacaklarım titremeye başladı. Ya bu keşif gezisine boşu boşuna çıktysak? Ya Thorn ortadan kaybolduğumuzu fark eder de biz Nate'i yine de bulamazsak? Teknelerin bağlandığı kıyı bölümüne ulaştığımızda, kendimi bunun bir zaman kaybı olduğuna ve Thorn'un çoktan peşimizden öfkeli bir arama ekibi gönderdiğine ikna etmiştim. Tereddütle bir kaya çıkıntısının üzerinden baktım ve tentelerden oluşan engebeli bir hat gördüm – tekneler. Nate ortalarda görünmüyordu ve yorgunluk ile hayal kırıklığı beni ele geçirmek üzereydi. Muşamba ve balık kokusu beni bir anlığına da olsa sakinleştirdi; Fransa'daki kamp alanımız da aynen böyle kokuyordu.

Katie'ye dönerek, "Gitmeliyiz," diye fısıldadım.

Elimi sıkıca tuttu. "Katiyen olmaz. Sıcak yatağımdan sırf bu boku yemek için çıktım, o yüzden sonuna kadar bekleyecek ve Nate ortaya çıkacak mı göreceğiz."

Birkaç çalının arkasında geçip yüzükoyun uzandık – dalların oluşturduğu ağ buradan bakınca nehir kıyısını gri ve siyahlardan oluşan bir yama işine dönüştürüyordu. Toprak, sağlam ve güven verici bir şekilde göğsüme baskı yaparken kalp ritmim yavaşladı ve nefesim sakinleşti. Bana bir asır gibi gelen bir süre boyunca bekledik. Gece havası soğudu; ışığa ihtiyacımız varken bulut örtüsünün zayıflığına minnettar kalmış olsam da, berrak gökyüzü gün içinde biriken sıcaklığın kaçıp evrene yayılmasına izin verdiği için şimdi lanet okuyordum. Katie'yle üzerimizde hâlâ Comic-Con'a giderken giymiş olduğumuz yazlık giysiler vardı. Yanımda titremekte olduğunu hissedebiliyordum.

Katie sonunda, "Belki de onu kaçırdık," dedi.

Kalbim sıkıştı. "Belki de hiç gelmemiştir. Asla seksi bir kâhine güvenme."

Bozguna uğramış bir hâlde, kendimi yerden kaldırmaya başlamıştım ki uzaklarda bir ses duydum; tanıdık ve hareketli bir şarkı mırıldanıyordu. Bir erkek sesiydi ve içinde tek bir sesin taşınması gerekenden çok daha ağır bir hüznü taşıyordu. Gece karanlığında gözlerimi kıstığımda bir silüet gördüm – karanlığın içinde koyu bir leke. Biraz daha yaklaştığında, hüznü ağıtının sözlerini seçebilmeye başladım. Kalbim sanki patlayacak gibi oldu ama bunun sebebi dizelerin her birinden taşan ıstırap değil, bu şarkıyı tanıdığım olmamdı. Annem eskiden bu şarkıyı bana söylerdi.

Annem eskiden bu şarkıyı Nate'e de söylerdi.

*"Bırak da sarayım kırık kanadını,
Kırlangıçlar özgür uçmalı, sevgilim."*

Nate dik yamaçtan kıyıya indi. Siyah giymiş olmalıydı çünkü bize doğru döndüğünde yüzü ay ışığında tabak gibi parladı. Bu kesinlikle Nate'ti. Sarımsı kahverengi gözleri yaşlarla parlı-

dıyordu. Birden, içimde ona karşı kocaman bir acıma duygusu kabardı. Ya ben haklıysam ve bizim dünyamızdaki kaçık bir yazar onun Implere ihanet etmesine ve suçu Baba'ya atmasına neden olduysa, şimdi de bir kukla olduğunu bilmeden bu suçluluğun ağırlığını yüklenmek zorunda kaldıysa? O kadar korkunç bir düşünceydi ki neredeyse kaldıramayacaktım. Birden, soğuğa minnettar kaldım, bedenimdeki amansız acı kendimi ona daha yakın hissetmemi sağlıyordu.

Nate yakınlardaki bir teknenin üzerindeki muşambayı katlamaya başlarken annemin şarkısını söylemeye devam ediyordu.

*"Sen dans etmek için doğdun şarkılarda,
Ve benimle süzüleceksin semalarda, sevgilim."*

Diğer yaşamından bazı şeyleri hatırlıyor muydu? Küçük kardeşim içeride bir yerlerde miydi? Heyecan, kemiklerimdeki soğuğu kovaladı. Nate yere çömelerek, ipi çekmek için bedeninin ağırlığını kullandı ve tekneyi nehre doğru itirmeye başladı. Tek başına yapması zor bir işti ve içimdeki abla koşup ona yardım etmek istiyordu. Bu dürtüm geçene dek kaslarımı sıkmak zorunda kaldım. Kıyıya ulaştı ve sonra gerçekten tuhaf bir şey yaptı. Tekneyi suya itip serbest bırakmak yerine, sadece yarısını nehre saldı. Sonra içine girip kıyıdaki çamurun üzerinde kürek çekmeye ve yolun geri kalanı boyunca ağır aksak ilerlemeye başladı.

Katie, "Cidden pantolonunun ıslanmasından mı çekiniyor?" diye tısladı.

Şaşkın bir şekilde başımı iki yana salladım. Nihayet suya inmesini bekledik. Muhtemelen nefeslenmek için bir an durakladı ve sonra tekrar kürek çekmeye koyuldu. Küreklerinin çıkardığı ritmik su sesleri, bizden uzaklaştığı sırada yavaşça azaldı.

Sessizce kıyıya indik ve başka bir teknenin üzerini açmaya giriştik. Başka tekne yoktu. Diğer brandalar odun yığınları ve nehirден kurtarılmış döküntüleri örtüyordu. Bu kısım planda yoktu.

Katie, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Ona bakıp omuz silktim. Bunun tek bir cevabı vardı.

“Öldürseler yapmam,” dedi.

“Hadi ama, bundan bir kez sağ salim kurtulmayı başarmıştık.”

“Zor bela,” dedi. “Ve yanlış hatırlamıyorsam, sudan bir hava aracı tarafından kurtarılmıştım.”

“İkimiz de iyi yüzücüleriz, gece durgun ve akıntı zayıf.”

Nehre baktık. Bir saniye öncekinden daha geniş görünüyordu... daha geniş ve daha dalgalı.

Katie, “Bu dünyada boğulabiliriz, değil mi?” diye sordu.

“Yalnızca batarsak.” Giysilerimi çıkarmaya başladım.

Katie de aynısını yaptı ve iç çamaşırlarımıza kadar soyunduk. İkimiz de ayakkabılarımızı yeniden giydik – bizi yavaşlatacaklardı ama bir cam parçası ya da pürüzlü bir taş kadar değil. İhtiyacımız olan son şey bu suda açık bir yaraydı; lağım gibi kokuyor, lağım gibi görünüyordu. Ufak, titrek adımlarla nehre girdik. O kadar soğuktu ki soluğum kesildi. Bileklerimin arasından bir şey kayıp geçti. Muhtemelen bir polietilen parçasıydı; yılanbalığı ya da su faresi gibi daha iğrenç bir şey de olabilirdi gerçi. Arkamı dönüp koşa koşa Thorn’un evine dönmek istiyordum ama sonra ince borularla çevrelenmiş kardeşimi düşündüm ve midemde cesaret benzeri bir şeyler birikti. Bunu yapmak zorundaydık.

Su bel hizasına gelene kadar ilerledik. Her yanım titriyordu ve güçlkle nefes alıyordum. Dişlerim birbirine çarpıyordu – bunun gerçekten olabileceğini şimdiye dek fark etmemiştim.

Katie, kesik kesik, “Hareket etmemiz gerek yoksa donarak öleceğiz,” demeyi başardı.

“Nate için,” dedim.

Başını salladı. “Nate için.”

Birlikte suya daldık.

Buz parçacıkları çıplak tenime batıyordu. Hissettiğim acı nefesimi kesti ve ağzım anında suyla doldu. Birazını tükürüp birazını yuttum. Suyun tadı, kokusundan daha kötüydü. Oksürme mi durdurmayı başardım ve soğuk su her bir zerreme batıyor olsa da kollarımla bacaklarımı hareket ettirdim.

İyi bir ilerleme kaydettik. Bu şekilde kafamızı suyun dışında tutmamız çok daha kolay olduğu için ikimiz de kendiliğinden kurbağalama yüzmeye başlamıştık. Yüzmek hep hoşuma gitmişti; bu ritmik hareketler üzerimde neredeyse yatıştırıcı bir etki yapıyordu, tıpkı beşikte sallanmak gibi. Fakat suyun vücut sıcaklığına yakın olduğu, klor koktuğu ve katran rengine olmadığı havuzlarda yüzmeye alıştım. Çocukların kahkahalarının fayans duvarlarda yankılandığı ve atlama tahtasının tıngırdadığı yerlerde. Şu anda ise duyabildiğim tek şey, ağzımdan çıkar çıkmaz gece göğü tarafından emilen hırıltılı nefesimdi. Ama yine de gökyüzünde tuhaf şekilde güzel görünen bir şeyler vardı. Işık kirliliği ya da bulut yoktu ve yıldızlar gerçek ve capcanlı şekilde parlıyorlardı.

Çok uzaklaşmamıştık ama her ne kadar zayıf da olsa akıntıya karşı yüzmek kaslarımın tüm gücünü çalmıştı. Nehrin aşağısına doğru sürüklendiğimizi hissedebiliyordum. Omzumun üzerinden bakma riskini göze aldım ve Nate'in teknesini sakladığı sahilin gözden kaybolduğunu gördüm. Bunu Katie'ye söylemek üzereydim ki bir şey yanımızdan süzülerek geçti. Bazıları bedene çarpan ya da bacaklarıma dolanan birçok şeyin bulunduğu listeye eklenecek bir diğer nesneydi bu. Genel olarak bunlara aldırış etmemeye çalışıyor, bakışlarımı kaçırıyor ve beynimin bunun bir suyosunu, plastik, moloz ya da insan dışkısı olduğu sonucunu çıkarmasına izin veriyordum. Fakat bu şey cidden dikkatimi çekti. Bir insan koluydu bu. Gri renkliydi ve kopan et parçalarının oluşturduğu lekelerle çevriliydi; parmaklar ve uçlarındaki tırnakların her birini görebiliyordum. Bir ağız dolusu su yuttum. Gırtlığımı yaktı, burnuma kaçarak sinüslerimi ve gözlerimi kavurdu. Yine öksürdüm.

Katie, "Ne oldu?" diye sordu.

Bir şekilde yutkunmayı başardım. "Sadece bir dal parçası," diye yalan söyledim.

Ayaklarım sert zemine değdiğinde, daha önce hiç bu kadar rahatlamamış olduğumu hissettim. Toprak, ayakkabılarımın al-

tında cıvık sesler çıkarıyordu; suyun ağırlığını biraz olsun kaldırmaya devam edebilmesi için öne doğru eğildim. Tüm bedenim soğuktan ve bitkinlikten titriyordu.

Umutsuzca kıyıya göz gezdirerek, "Onu kaybettik," dedim.

Katie nehrin yukarısını işaret ederek, "Orada," dedi.

Uzakta, küçük bir teknenin çizgilerini güçlkle seçebildim.

Sendeleyerek kıyıya ulaştık. Birdenbire, giysilerimizi nehrin diğer tarafında bıraktığımızı hatırladım. İkimiz de oldukça açık tenliydik, cildimiz yıldızların ışığı altında parlıyor ve bizi devasa beyaz hedeflere dönüştürüyordu. Vurulmayı bekleyen, yarı yarıya boğulmuş kuğular gibiydik. Oldukça savunmasız hissederek olabildiğince eğildik ve tekneye doğru kıyı şeridini takip etmeye koyulduk.

El değmemiş topraklar, yakından bakınca hiç de tehditkâr görünmüyordu. Karanlık, dolambaçlı şekiller yalnızca bombalanmış binalar ve dağılmış duvarlardan oluşuyordu; tıpkı arkamızda bıraktığımız şehir gibi. Ama nehrin bu yakasında polietilenler, paçavralar, yükselen dumanlar ya da kahkahalar yoktu. Durgundu, sessizdi ve ölüm kokuyordu. Bir şekilde, Implerin geleceğine açılan bir pencereyi andırıyordu. Var olmadıkları bir dünyanın ürkütücü resmi. Korkunç bir şekilde tekinsizdi ama inkâr edemezdim; sessizlik, teknesini kıyıya çekmekte olan bir çocuğu bulmamızı kolaylaştırıyordu.

Nate teknesini sudan çıkarır çıkarmaz Katie ile benim aksi yönümüzde ilerlemeye başladı. Gizlice onun peşinden ilerledik ama ışıklı bir benek karanlığı böldüğünde ve kulaklarımıza uzaktan gelen bir tangırtı çalındığında durduk.

Katie, "Şu nedir?" diye sordu neredeyse anlaşılamayan bir fısıltıyla.

Işığa dikkatle baktım. Sarı renkli bir tüneldi; kaynak noktası çok daha parlak olan bir koniydi. Arkasında hafif bir metal parıltısı olduğunu ve büyük, kıvrımlı bir şeyin şeklini seçebiliyordum.

"Bir Gem helikopteri," diye yanıtladım. Ses çıkarabiliyor ol-

mam karşısında hayrete düşmüştüm. Nefesim, ağzımın içini yakıyor gibiydi.

İyice çömeldik ve titreyerek bir beton parçasının arkasına saklanıp, ısınabilmek için birbirimize sokulduk. Daha önce hiç bu kadar üşümemiştim. Cildimdeki suyun çoğu buharlaşmıştı –tenim yıldızların altında daha çok, mavi renkli bir oluklu sacı andırıyordu– ama saçlarım ve iç çamaşırlarım hâlâ ıslaktı. Şu anda bir battaniye için her şeyimi verirdim.

Helikopter yere iniş yaparken, gürültüsü neredeyse kulaklarımı patlattı ve dikkatimi geçici olarak duyduğum acıdan aldı. Katie'yle, olanları daha iyi görebilmek için kıvrıla kıvrıla ilerledik.

Helikopterden iki adam indi. İlk ışığın tam önüne geçti; yandan görünüşünü ve sarı buklelerle çevrelenmiş başını görebiliyordum. Bu Howard Stoneback'ti. Kardeşimi vuran adam. İçim, devasa bir yankıyla ikiye ayrılmış gibi hissettim. Kalbim hızla çarpmaya başladı, nefeslerim hızlandı ve soğuğu ya da bitkinliği tamamen unuttum. Bedenim kıpkızıl bir öfkeyle doldu ve şiddetli bir şekilde sarsılmaya başladım. Onu öldürmek istiyordum. Onu, tıpkı kardeşimi kana buladığı gibi kana bulamak istiyordum. Öfkem beni şaşırttı ama bu, öfkemi biraz olsun yatıştırmadı.

Katie elini omzuma koydu. Dudaklarını oynatarak sessizce, "İyi misin?" diye sordu. Başımınla onaylamayı başardım ve nefeslerime odaklandım. Al, ver. Al, ver.

Diğer adam da ışığın önüne geldi. Sırtı bana dönüktü ama bir Gem olduğu şüphe götürmezdi: uzun boylu, geniş omuzlu, gür kahverengi saçlı.

Nehrin narin dalgalarının, kulaklarımdaki çınlamanın ve sıçanların eşeleme seslerinin arasında adamların ne dediğini duyabilmek için sürünerek biraz daha yaklaştık. İlk olarak, sırtı bize dönük olan adam konuştu. Sesi tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu.

"Yine de hızlı düşünmeyi başardın, Nate. Aferin."

Nate kendi ayaklarına baktı. "Onları... öldüreceğini düşünmemiştim. Korkunçtu."

Sırtı bize dönük olan adam Nate'in koluna dokundu ve bunu yaparken, yüzünün dörtte birini görebileceğimiz şekilde yana döndü. Helikopter ışıklarının açısı nedeniyle yüz hatları tek bir gölge hâlindeydi. "Impler vahşidir. Şimdiye kadar bunu öğrenmiş olmalısın," dedi.

Nate, "Thorn'un bir Gem olduğunu unutuyorsun," dedi.

Yüzü olmayan adam duruşunu değiştirdi. Kendisine meydan okunmuş olmasından pek hoşlanmadığını görebiliyordum. "Evet ama yüreğinde bir Imp yatıyor. Tıpkı senin, görünüşe göre, özünde bir Gem olman gibi."

"Yine de, onun ölmesini istememiştin," dedi Nate. "Saskia ve Matthew'un da öyle. Bunu hak etmiyorlardı."

Yüzü olmayan adam yumuşak bir sesle konuştu. "Elbette istememiştin. Ama artık geleceğine odaklanmalısın, Nate. Bu noktaya kadar geldik. Bir düşünsene, şimdi yapacaklarımız Implerin kaderini sonsuza dek belirleyecek."

"Biliyorum," dedi Nate.

O anda, yüzü olmayan adam hareket etti ve yüzü gölgelerden kurtuldu. Kaslarının her biri donup kaldı.

Karşımdaki adam Willow'du.

B Ö L Ü M

19

VIOLET

Elimle ağzımı kapadım ve öfkeyle parmak eklemlerimi ısırdım. İki yüzlü, adi, sinsî piç kurusu. İttifakın bir parçasıymış gibi davrandıktan, Rose'un cesedini göğsüne bastırdıktan sonra nasıl Implere karşı çalışabilirdi?

Willow yeniden konuştu. "Ve günün birinde, herkes sana yapmak üzere oldukların için teşekkür edecek... oğlum bile."

Yüzümün titremesini durdurmaya çalışarak, ona iyice bakabilmek için karanlığa odaklandım. Willow'la çarpıcı bir benzerliği olsa da, bu adam daha yaşlıydı, cildi sanki kırışıklıkları düzeltilmiş gibi gergin duruyordu ve gözlerinde içtenlik ya da nezaketten eser yoktu. Gölgelerden çıkmış olmasına rağmen, ışık gözlerine ulaşmıyordu ve ulaşabileceğinden de şüpheliydim.

Katie dudaklarını oynatarak, "Bu kim?" diye sordu.

Aynı şekilde dudaklarımı oynatarak, "Willow'un babası," dedim. "Jeremy."

"Hoş adammış."

Dikkatlerimizi tekrar Nate'e çevirdik. Mahcup ve küçük görünüyordu.

"Bize hangi haberleri getirdin?" diye sordu Howard.

"İki kız geldi," dedi Nate. "Genç kadınlar, onların sonlarında, yirmilerin başlarındalar. İkisi de Imp ve sanki biraz..." Bir an için duraksadı. "...tanıdıklar."

Katie'ye baktım. Yüzünden hafif bir gülümseme geçerek çillerinin dans etmesine neden oldu.

Nate, "Baba geleceklerini biliyordu," dedi. "Londra ittifakını araştırıyorlar. Yeterince zararsız görünüyorlar."

Jeremy Harper başını salladı. "Pekâlâ, Oscar gece gündüz çalışıyor. Çok yakında, küçük parazit sorunumuzun çaresi hazır olacak."

Howard, Nate'e dönerek, "Tenekeyi yerleştirdin mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Nate. "Karargâhta. Hiçbir şeyden kuşkulanmayacaklar."

Soğuk hava ve bitkinlikten uyuşan beynim çok yavaş çalışıyordu. Teneke? İçinde bir tür zehir falan mı vardı?

Howard uzanıp, oğlunun futbol maçını izleyen gururlu bir baba gibi Nate'in sırtını okşadı. Nate'in yanına koşup haykırmak istiyordum: *O seni vurdu. Seni öldürdü. Olabildiğince hızlı koşup ondan uzaklaş.* Ama korku, buz ve öfkeden felç olmuş durumdaydım.

Üç figür bir anlığına birbirine yaklaştı ve artık ne dediklerini duyamaz oldum. El sıkıştılar ve Jeremy ile Howard helikoptere döndü. Helikopter havalandığında, ışıkların bizi karanlıkta çömelmiş bir hâlde parıldarken yakalama ihtimaline karşı Katie'yle sürünerek hurdaya çıkmış bir metal levhanın altına girdik. Pervanenin patırtıları, bunca zamandır sessizlikte bir şeyler duymaya çalıştıktan sonra sağır ediciydi. Etrafımızdaki zemin, tüm pislikleri görebileceğim şekilde aydınlandı. Işığın bir şekilde metal kalkanımızın ardını aydınlayabilecek ve yarı çıplak vücutlarımızı açığa çıkarabilecek kadar güçlü olmasından korktum. Ama çok geçmeden ışık azaldı ve pervanenin sesi yavaşça hiçliğe dönüştü.

Tamamen hareketsiz bir şekilde yatmaya devam ettik. Artık üşümüyordum. Sadece çok ama çok yorgun hissediyordum. Sanki bedenim ağırlıklarla doldurulmuş da toprağın içine batıyormuşum gibi. Uykuya doğru çekilirken dünya yavaşça karar-maya başladı.

Katie, "Violet?" diye fısıldadı. Sesi çok, çok uzaklardan geliyordu. "Violet? Derhal uyanman gerekiyor."

"Uyanığım," diye yanıtladım. Ya da belki sadece sözcükleri aklımdan geçirdim. Gerçeklik ve rüya arasındaki çizgi tıpkı bir aydınlar gibi ince, geçirgen bir hâl almıştı.

"Violet!" diye çıkıştı birden. Sesi yüksek ve kulağımın çok yakınındaydı.

İrkilerek gözlerimi açtım.

"Biraz önce nereye kayboldun?" diye sordu.

"Bilmiyorum... Sadece biraz dinlenmek istedim," Sesim titreyip sönüverdi.

Katie homurdandı. "Harika. Hipotermi. Hadi, ikimiz de bayılmadan önce geri dönmemiz gerek."

Ayakkabılarımın altındaki balçığın ya da tenime çarpan suyun güçlükle farkına vararak sarsak adımlarla nehre girdim. Kollarımın önümde uzanışını izledim. Başka birine ait olabilirlerdi. Bedenime iliştirilmiş ve sanki kendi iradeleriyle hareket eden iki tane ceset kolu.

Sanırım suyu tekmeliyordum ama artık bacaklarımı hissedemiyordum... Hiçbir şey hissedemiyordum.

Kıyıya olan mesafeyi yarılamıştım... Nehrin en derin noktasındaydım... Altımdaki engin sular yumuşacık ve durgun olmalıydı.

Gözlerim titreşerek kapandı, ceset kollarım iki yanımda süzölmeye başladı ve bacaklarım iflas etti.

Şimdi beni rüyaların huzuru bekliyordu. Artık bitkinlik yoktu, soğuk yoktu, korku yoktu... Yalnızca, bilinçsizliğe daldığım sırada nefeslerimin gelgitleri vardı.

ALICE

O akşam, Bay Hayran bir gönderi daha oluşturdu.

Minik bir dron, yatak odasının açık camından uçarak içeri girdi ve Nate'in önünde durdu. Nate bir an için bu aletin dev bir böceği andırdığını düşündü ve onu ayakkabısıyla ezebilemeyi diledi. Ama bunun yerine, onu havada yakaladı ve bir parmağını aletin parlak tarafına bastırdı. Dron sanki Nate'in kimliğini onaylar gibi belli belirsiz bir bipleme sesi çıkardı ve sonra avcunun içine sıkıca rulo yapılmış bir not bıraktı.

Nate gülümsedi. Bunca teknoloji varken bile iş dönüp dolaşıp yazılı notlara geliyordu.

Midesindeki tüm sinirler gerilirken notu okumaya başladı. Yarın gece, saat 12'de. Banka İstasyonu'nda.

Yazıların altında kuyruğunu kemiren bir sıçan resmi vardı. Parmağını sıçan şeklinin üzerinde gezdirdi.

Bu, katıldığı ilk Taleter toplantısı olacaktı.

Howard, elindeki alet ışık yaymaya başlayıp da kokuşmuş Imp şehrinin bir yerlerinde, Nate olarak tanınan Imp çocuğun onun mesajını başarıyla almış olduğunun sinyalini verdiğinde gülümsedi. Koyu kırmızı sandalyesinde arkasına yaslandı ve viskisini kafaya dikti. Nihayet yarın, planının son bölümünü açıklayacaktı.

Sonrasında ise onu kimse durduramayacaktı.

Mutluluk gözyaşları onu yanaklarından aşağıya yuvarlan-

makla tehdit ederken gözlerini kapadı. Yalnızca birkaç gün içinde, tek ve gerçek amacına ulaşacaktı: Gezegendeki tüm Implerin yok oluşu.

Varlığımın merkezinde derin bir dehşet dalgası oluştu. Yutkunamıyor, hareket edemiyordum. Güçlkle nefes alabiliyordum. Sözcükler ekranda bir araya gelmeye, çizgiler ve noktalar-dan oluşan karmaşık bir küme gibi görünmeye başlıyordu. Gezegendeki tüm Implerin yok oluşu. Yalnızca birkaç gün içinde.

Violet. Katie. Nate.

Lanet olsun.

Ter ve gözyaşı damlaları yüzümde birbirine karışırken, dizüstü bilgisayarımın kapağını çarparak kapattım. *Şimdi ne halt edeceğim?* Neyle karşı karşıya olduklarını anlamaları için Violet ile Katie'yi o toplantıya yönlendirmeliydim. Biraz daha yazabilir miydim? *Hayır.* İşe yarayacağının bir garantisi yoktu.

Violet'a bir mesaj göndermem gerekiyordu.

Üzerime bir kot pantolon geçirdim, babamın baklava desenli kazağını ödünç aldım ve saçlarımı annemin berelerinden birine sıkıştırdım. İlk bakışta radarı atlatabilirdim.

Evden ayrılmamdan hemen önce Danny bir mesaj attı. Adı hem telefonumun ekranını hem de kalbimi eşit ölçüde aydınlattı.

Al, IP adresini buldum. Galiba Bay Hayran bir internet kafeyi kullanıyor. Yarın casusluk yapmaya ne dersin? x

Elbette ☺ x

Kahrolası Bay Hayran, eğer onu o kafede bulursam sıksa boyununu kıracaktım.

Hastaneye rekor bir sürede vardım. Paspas Saçlı Deli Millie normalde yaptığı şekilde bana el sallamadı, bu da en azından bir kişiyi kandırabildiğim anlamına geliyordu. Saatime baktım. Eğer Nate'le takılmaktan öğrendiğim bir şey varsa, o da ilaç ara-

basının geçiş saatiydi. Beremi kulaklarımın üzerine indirdim ve her zamanki bakışlara maruz kalmayı bekleyerek yoğun bakıma yöneldim ama görünüşe göre kıyafetim beni görünmez kılma- da başarılı olmuştu. Beynim, kişiliğim, bedenim aynıydı. Hâlâ bendim. Birkaç parça giysinin böyle bir fark yaratabiliyor olması komikti.

Yoğun bakıma yaklaştım. İşte araba oradaydı... Duruyor, bekliyor, beni kendisini yere devirmeye davet ediyordu. Göğ- sümdeki çarpıntıları dikkate almadan, hemşirenin koğuşa giri- şini izleyerek uygun zamanı beklemeye koyuldum. Sonra kori- dorda hızla ilerlemeye başladım ve olanca gücümle el arabasına çarptım. Sesli bir gürültünün ardından, fayansların üzerine da- ğılan hapların pırtırtısı duyuldu. Eğilerek yoğun bakım bölümü- ne girdim ve nefes almaya bile korkar hâlde, kendimi en yakın ayırma perdesinin arkasına gizledim.

Çalışanlar makûs talihlerine beddualar ederek, şamanın ol- duğu yere koşturdular.

Hızlıca ve uzun adımlarla, Violet'ın bölümüne yöneldim. Adam, yatağının yanında derin bir uykuya dalmıştı. Hay aksi. Bunu etraflica düşünmemiştim. Ama eğer devrilen araba onu uyandırmadıysa, sonraki yapacaklarım hiç uyandırmazdı. İçim- de büyüyen kıskançlığa engel olamadan, Adam'ın uyuyan yüzü- nü inceledim – ben komadayken ailem hiç başucumda uyuma- mıştı. Ağzım ince, kararlı bir çizgiye dönüştü. Boktan ebeveynle- rimin önemli olmadığını, asıl önemli olanın *dostlarım* olduğunu çok uzun zaman önce fark etmiştim: Nate, Katie ve elbette, Vio- let. Parmaklarımı onun gür, koyu renkli buklelerinin arasından geçirince etrafa çiçek kokusu yayıldı.

Orada, *Darağacı Dansı* dünyasında en son bulunuşumda, Vi- olet'ı kurtarmak için her şeyden vazgeçmiştim. Bir Gem olarak yaşamaktan. Willow'dan. Ve yine olsa yine yapardım. Hiç dü- şünmeden. Onun için her şey yapardım.

Bu, onu incitmek anlamına gelse bile.

El çantamdan ufak bir mutfak bıçağı çıkardım. Bıçak, kori-

dorun ışığını yansıttı ve bir an için öfkeli, törpülenmiş bir dişe benzedi. Midem ağrıyor, boğazım yanıyordu ama bunu yapmak zorundaydım. Çünkü eğer sıçan dövmeleri ve kurşun yaraları dünyalar arasında aktarılabiliyorsa, bu da aktarılabilirdi.

Onu alnından öptüm ve kolunun etli kısmına kazıyarak "BANKA, PAZARTESİ, 24:00" yazdım. Ardından, anlamını çözemeyecek olursa diye, adımın baş harflerini de ekledim.

B Ö L Ü M

20

VIOLET

Kıyıya nasıl ulaştığımı hatırlamıyordum. Solgun renkli iki elin bana uzandığına dair hayal meyal bazı görüntüler vardı; dokunuşları o kadar sıcaktı ki tenimi acıtmıştı. Kuru ve sert bir şeyin üzerine çıktığımda karnıma çarpan tahtayı hissetmişim. Uzaklardan gelen kürek sesleri. Yıldızlar, onları içeren karanlıktan daha geniş bir şekilde yayılıyor gibiydi; gökyüzü yalnızca onların arasındaki boşluklardan ibaretti.

Bunların ardından fark ettiğim ilk şey, kolumdaki acıydı. Beni üst üste, defalarca yaralayan bir bıçak gibi. Çığlık atmaya çalıştım ama ağzım nehrin yüzüne çarpan soğuk ve acı suyuyla doldu. Kolumu oynatmaya, onu acıtan her neyse ondan çekip kurtarmaya çalıştım ama ceset kollarım artık bedenimle bağlantılı değildi sanki. Yapabildiğim tek şey kolum alev alev yanarken orada öylece, öksürüp acı çekerek, gevşek ve yarı ölü bir şekilde yatmaktı. Birdenbire, Baba aslında alevlerin arasında ölmedi de ben bir şekilde onun acısını hissediyor olabilir miyim diye merak ettim. Sonra bayılmış olmalıyım.

Uyandığımda Ash üzerime eğilmişti, bu yüzden görebildiğim tek şey onun yüzüydü. Beni yana doğru yuvarlayınca nehir kenarı vücudumun altından kaydı ve sırtıma çarptı. Acı verici, kuvvetli burgaçlar bedenimi ikiye ayırmakla tehdit ediyordu. Kolum sanki magmaya batırılmış gibiydi ve sıcak bir şeylerin elimin üzerine akararak tüm vücuduma sızdığını hissettiğime yemin edebilirdim.

“Aklınız ne cehennemdeydi acaba?” diye fısıldadı.

Cevap vermeye çalıştım ama boğazımdaki en hafif kırıltı bile beni yeniden öksürtüyordu.

Giysilerimi üzerime seren Katie, “Nate’i takip ediyorduk,” dedi. Cildim soğuktan öyle uyuşmuştu ki, yalnızca tuhaf ve cansız bir basınç hissettim, sanki nehrin suları üzerimde anestezi etkisi yapmış gibi.

“Katie, yapma,” demeyi becerebildim.

Katie hüznü bir şekilde içini çekip güldü ve kendi giysilerini giymeye başladı. “Olan oldu artık, Vi. Ash olmasaydı ölecektin.” Ona döndü. “Bizi nasıl buldun?”

“Thorn giysilerinize bir takip cihazı yerleştirdi. Endişelenmeyin, sinyali yeniden yönlendirip öncelikle bana ulaşmasını sağladım. Thorn sizi hâlâ yatağınızda sanıyor.”

“Neden?” diye hırıldamayı başardım. “Bize neden yardım ediyorsun?”

“Buna ihtiyacınız var gibi görünüyorsunuz.” Kafasını eğip bana baktı ve neredeyse gülümser gibi oldu. “Ayrıca Baba bana söz verdirdi.”

Kolumu kavrayıp inildedim; acı tekrar kaslarıma saldırmaya başlamıştı. “Tanrım, kanıyorsun,” dedi Ash. “Kolunu fena hâlde kesmiş olmalısın.” Eliyle koluma bastırınca, onu hafifçe ittirdiğimi hissettim; acının yarattığı baskıya minnettardım.

“Bu hâldeyken Thorn’un evine dönemezsin,” dedi. “Kolunu tedavi etmemiz lazım, ayrıca üzerindeki nehir kokusunu alacaktır. Böyle bir durumda benimkiler yerine onun sorularına cevap vermek zorunda kalırsınız.” Kafası görüş alanımdan çıkınca

tekrar yıldızları görmeye başladım. Gözkapaklarımın yarı yarıya kapanmasına izin verdim ve aydınlıkla karanlığın arasındaki belirgin sınırlar yok oldu.

"Nate," diye fısıldadım. "Nate'e yardım etmemiz lazım."

Ash bir an için dudağını ısırıldı. "Hadi, sizi benim evime götürelim. Sıcak bir duşa ve biraz yemeğe ihtiyacınız var." Beni öyle kolaylıkla kaldırdı ki kendimi uçuyormuş gibi hissettim ve adımlarının nazik sallantısının beni yatıştırıp transa sokmasına izin verdim.

Sonrasında hatırladığım ilk şey, Ash üzerime ağır bir battaniye örterken bir kanepede uzanıyor olduğumdu.

Battaniyeyi omuzlarımın altına sıkıştırdığı sırada parmak uçlarıyla cildimi okşayarak kendi kendine, "Kimsin sen?" diye sordu. "Neden seni tanıyormuşum gibi hissediyorum?"

"Ash..." diyerek söze başladım ama konuşmak hâlâ canımı acıtıyordu ve dilim bitkinlikten ağırlaşmıştı.

"Sorun yok," dedi. "Sadece dinlen."

Gözkapaklarım minnetle kapandı fakat örselenmiş beynim yine de kendini Nate'i düşünmekten alamıyordu. *Oscar kim ve parazit sorununa bulduğu çare ne? Ayrıca Nate'in bahsettiği o teneke-
de ne var? Kendini nasıl bir şeye bulaştırdın, küçük kardeşim?*

"Vi?" dedi Katie.

Gözlerimi açtım. Saçları nehir suyundan matlaşmış ve omuzlarına bir havlu sarmış olan Katie yanı başımda ayakta duruyordu. Bir mermer sütunu andırıyordu. Açık renkli, damarlı ve dokunursanız soğuk olduğunu görecekmışsiniz gibi. Ama yine de benden daha iyi görünüyor olmalıydı. "Vi, tam bir karın ağrısı, o uğursuz nehirde yüzme fikri sana aitti ama yolun son yarısında seni sürüklemek zorunda kalan ben oldum."

"Sağ ol," diye hırıldamayı başardım.

"Eğer Ash bizi bulmasaydı sanırım boğulmuş olacaktık," dedi.

Gözlerim etrafta dolaştı. Geçen sefer ziyaret ettiğimiz, Ash'in annesinin evinde olacağımızı düşünmüştüm, gerçi bu çok an-

lamsız olurdu – orası nehirde yürüyerek yarım gün uzaktaydı. Burası, ön tarafı oturma odasına dönüştürülmüş bir deponun bölümlerinden birine benziyordu. Çevrede kadınsı dokunuşlar olduğunu fark ettim –bir demliğin içindeki çiçekler, duvardaki eskizler– ve duyduğum tatsız kıskançlığı yutkunmaya çalıştım. Burada Daisy'yle yaşıyordu. Herhalde yani.

Katie nazikçe, "Yalnız, artık Süpermen olduğunu düşünmekten vazgeç," dedi. "Belli ki daha çok Kaptan Düşükdön gibi bir şeysin."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Ash. Kanepede yanıma oturunca, sırtının karnıma dokunduğunu hissettim. Bir sıcak su torbası gibiydi ve onun etrafında kıvrılma isteğime karşı koymak zorunda kaldım. Battaniyeyi açtı ve elindeki kesif bir anti-septik kokusu yayan bezle kolumu temizlemeye başladı. "Bunlar Gem mendilleri, acını biraz olsun dindirecektir." Cildimi ovalarken, acı beni terk etmeye başladı. Birdenbire kendini daha hafif hissettim, hatta belki hareket bile edebilirdim.

Neredeyse kendi kendine konuşarak, "Demek Nate hain," dedi. "Di'yi dinlemeliydim. Geçtiğimiz birkaç haftadır çok tuhaf davranıyordu."

"Lütfen hiç kimseye söyleme." Sesim alçak, yalvaran bir tondaydı.

"Neden söylemeyeyim?"

"Thorn onu öldürür."

Ash iç geçirdi ve hızlı, sıcak nefesi yanağıma çarptı. "Haklısın. Yeterince fazla dostumun Thorn'un eliyle öldüğünü gördüm zaten."

"Birileri onu kötü biri yapmaya çalışıyor, bundan eminim," dedim.

"Kim?" diye yanıtladı.

Gözlerim hızla Katie'ye dönerek, zekice bir cevap vermesi için ona sessizce yalvardı. Soğuk yüzünden beynim yavaşlamıştı ve aklıma başka bir evrendeki kötü niyetli bir yazar demekten başka hiçbir şey gelmiyordu.

Katie'nin yüz ifadesi tamamen bomboştu. Uzun bir sessizlik oldu.

Ash yüzümü inceledi. "Hazır olduğun zaman anlatabilirsin." Kendimi rahatlamayla dolu derin bir iç geçirmekten zorlukla alıkoymdum.

Bu kadar anlayışlı olduğu için ona teşekkür etmek üzereydim ki kolumu yakaladı. "Bu da ne böyle?" Kolumdaki mendili çekti ve gözlerini sertçe kırptırtırmaya başladı. Yaramı bu sefer daha hareketli bir şekilde ovalamaya devam etti. "Katie, bana bir mendil daha ver." İlkini yere atıp yarayı silmeye devam etti. "Violet, bunu sana kim yaptı?"

"Bir cam parçasına falan sürtünmüş olmalıyım," diyebildim.

O maviden de mavi gözlerini bana dikti. "Niyeyse, öyle olduğunu zannetmiyorum."

Ash ile Katie bana o kadar dikkatli şekilde bakıyorlardı ki kendimi bir yerde sergileniyormuş gibi hissettim. İç çekişlerini duymadan önce, yüzlerindeki şaşkınlık ifadesini gördüm. Hem men kafamı zorlukla kaldırıp onların çoktan görmüş oldukları şeyi görmeye çalıştım.

Koluma harfler kazınmıştı. Hızla gözlerimi kırptırtarak odaklandım ve beynimin hızıma yetişmesine izin verdim. Kolumda şöyle yazıyordu: BANKA, PAZARTESİ, 24:00.

Ash, "Bu da ne demek oluyor?" dedi. "Harfler görüyorum, değil mi? Bana neler olduğunu anlatmanız gerek."

Katie bir süre sonra, "Bu bir mesaj," dedi. "Diğer taraftan."

Ash, "Hangi diğer taraf?" diye sordu. "Birer melek falanmışsınız gibi konuşuyorsun."

Katie ona baktı. "Melekler daha mantıklı olurdu."

"Ne yazıyor?" diye sordu. Yavaşça, kolumdaki yazıyı okumaya başladı. Anlaşılan okuma yazma öğreniyordu.

"Lütfen." Görememesi için harfleri elimle kapadım. "Sana anlatacağıma söz veriyorum ama şimdi değil. Doğru zaman değil."

Ash yüzümü inceledi ve sonra gönülsüzce, "Dikiş ihtiyacın var. Gidip kiti getireyim. Di'nin giysilerinden de getiririm."

Odadan çıkışını izlerken acımın biraz daha arttığına yemin edebilirdim. Ona gerçekleri söyleyememekten nefret ediyordum, özellikle de görünüşe göre beni hatırlamaya bu kadar yaklaşmışken. Ama Nate'e, eve geri dönmeye odaklanmalıydım.

Sonra yakıcı bir acı daha hissettim. Kemiklerimin derinliklerinde. Gözlerimin önünde, cildimi kesen ve kanın önce minik kızıl damlalar hâlinde ortaya çıkıp, çok geçmeden bir araya gelerek kolumdan aşağıya süzülmesine neden olan, parlak kırmızı bir çizgi belirdi.

Katie, "Bu da ne?" diye fısıldadı.

"Durdur şunu," diye çığlık attım. "Durdur şunu." Kıvrınarak doğruldum ve bacaklarımı savurarak sanki kendi bedenimden kaçmaya çalışıyormuşum gibi sırtımı kanepenin koluna bastırdım. Sanki bir şekilde acıdan uzaklaşabileceğim gibi, kolumu öne doğru uzattım. Çizgi şeklinde bir yarık daha açıldı ve diğerleriyle bir üçgen oluşturdu. Sonra da bir diğeri. Bir A harfiydi bu.

"Bu nasıl oluyor?" diye bağırdım.

Katie kollarını aniden boynuma doladı. "Sorun yok, Vi. Sorun yok, dövme ve kurşun yarasını hatırlıyor musun? Diğer taraftan geliyor, *bizim dünyamızdan*."

Ama çığlıklar ve tekmeler atıp kendimi kandan uzaklaştırmaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki dediklerine anlam veremiyordum.

Katie, kanlı harflerin işlenmiş olduğu koluma ait olan elimi yakaladı. Kısa ve sert bir hareketle üzerine bir mendil yerleştirdiğinde uyuşturucu losyonun hünerlerini konuşturduğunu hissettim ve acı bedenimden akıp gitti. "Sorun yok," dedi. Kendinden emin ve güven verici sesi ona inanmamı sağladı. Kıvrınmayı bırakıp başımı salladım. Sonra yavaşça mendili kolumdan çekti.

Sanki bana ait değilmiş de bir kâğıt parçasının üzerindeymiş gibi, kolumdaki izlere baktım.

“Bunu kim yapmış olabilir?” dedi Katie. “İşaretlerin bedenlerimiz arasında aktarıldığını kim biliyor olabilir?”

Yeni çıkan A harfine baktım ve gülümsemeye başladım. “Alice. Bize bir şeyler anlatmaya çalışıyor – belki de üçüncü kitabı bulmuştur. Bizim... yarın, gece yarısında, en yakın bankaya gitmemizi istiyor olabilir mi?”

Katie güldü. “Hayır, seni mankafa, metro istasyonunu kastediyor.”

B Ö L Ü M

21

ALICE

Erken saatte, bıçaklar ve kan görüntüleriyle dolu rüyalarım-
rımdan uyandım. Yaptığım ilk şey radyatörün arkasını
kontrol etmek oldu. Bıçak hâlâ oradaydı; pembe bir fula-
ra sarılıp olabildiğince derine sokulmuş hâlde duruyordu. Çatla
da patla, Edgar Allan Poe. Giyinir giyinmez, bıçağı oradan alıp
el çantamın yan bölmesine tikiştirmayı başardım. Öylece yıka-
yıp bıçak çekmecesine geri koyabileceğimi biliyordum ama gere-
ğinden fazla polisiye dizi izlemiştim – bıraktıkları izlerden yola
çıkarak suç aletini bulmanın alengirli yöntemleri vardı. Ayrıca,
onu evden çıkarmak istiyordum. Tabii hayatımdan da. Violet'ın
kolunu kazımak *zorundaydım* ve bu her elma kestiğimde hatırla-
mak istediğim bir anı değildi.

Evden çıkıp, çöp kovalarının bırakıldığı arka sokaklara gir-
dim. Birkaç sokak sonra, ihtiyacım olan şeyi buldum. Çoktan
ağızına kadar dolmuş ve kapağı çöpler nedeniyle yukarıya fırla-
mış bir çöp kovası. Etrafıma bakındım – görünürde kimsecikler
yoktu, ayrıca tam olarak pencerelerin görüş alanında duruyor
da sayılmazdım. Hızlıca işe koyularak bıçağı çözdüm ve plastiği

delmemeye dikkat ederek onu bir poşete soktum. Sonra, kovanın ağzına bulaşmış kirlerden kaçınarak, düşmemesi için torbayı derinlere ittim.

El dezenfektanım olmaması dışında, kendimi şimdiden daha iyi hissediyordum. Yarın çöp toplama günüydü ve sonrasında bıçak sonsuza dek hayatımdan çıkıp gitmiş olacaktı.

Kafenin dışında Danny'yi bekliyordum. Yaz sıcağı nedeniyle camları indirilmiş arabaların oluşturduğu trafik yanımdan akıyordu. Üç farklı radyo istasyonunun uyumsuz sesleri kulağıma çalındı. Kendimi tedirgin ve gergin hissettim. Dün gece, en iyi dostumun kolunu kazımışım. Artık resmen psikopatın tekiydim. Kalbim bir yumruğun içinde sıkılır gibi oldu. Bir çift katlı otobüsün camında kendi yansımanı gördüm; koyu renkli güneş gözlüğü, şapka ve kapüşon çekip rehabilitasyon merkezinden kaçan ünlülere benziyordum. En sevdiğim rujumu bile evde bırakmışım. Annem beni görse aklını kaçırdı.

Danny nihayet göründü. Ne kadar rahat yürüdüğünü daha önce fark etmemiştim, sanki bacak eklemleri yağlanmış gibiydi. Onu izlemek bile birazcık gevšememi sağladı.

Bana bakıp sırttı. "Harika görünüyorsun, Ajan Childs."

"İnsanların arasına karışmaya çalışıyorum ama artık tam tersini başarmış olduğumu düşünmeye başladım."

Yardımcı olmak için, "Belki şapkayı çıkarabilirsin," dedi.

Kafamı yokladım. "Ama görünüşümü tamamlıyor."

Gülmeye başladı.

Cömert gülüşü karşısında gaza gelerek, "Hayır, çok ciddi-yim," diye devam ettim, "şapka tüm kostümün odak noktası."

"Tamam, tamam, kalsın. Belki de gözlükten vazgeçebilirsin. İkisi bir aradayken biraz şey görünüyorsun..."

"...2007 model Britney Spears gibi."

Sırttı.

Güneş gözlüğünü yüzümden çekip çıkardığımda, başını be-

geniyle salladı. Onun peşine takılıp internet kafeye girdim. Ada-
çayı yeşiline boyanmıştı ve orta bölümde yan yana sıralanmış
süper modern görünümlü masalar vardı. İçerisinin sıralanmış
monitörlerden ziyade, kahve ve bisküvi kokuyor olması hoşuma
gitti. Etrafı iyice görebilmek için, arka taraftaki bilgisayarlardan
birini seçtik.

Danny'ye dönerek, "Ee, şimdi ne yapıyoruz?" diye fısıldadım.

Omuz silkti. "Bekleyecek ve gelip gelmeyeceğini göreceğiz.
Tam olarak hangi bilgisayar olduğunu belirleyemem ama bura-
da olduğundan emin olursak etrafta şöyle bir gezinip tüm ekran-
lara hızlıca göz atabiliriz. Böylece, çok geçmeden kim olduğunu
buluruz."

Bize iki içecek sipariş ettim ve oturup beklemeye koyulduk.
İnternet sitelerinde gezinip en sevdiğimiz filmlerle kitaplardan ve
sinirlerimize dokunan şeylerden konuştuk. Normal şeyler yani.
İnsanlar normal şeylerin önemini azımsıyordu. Ebeveynlerimiz
hakkında sızlanmaya başladığımız sırada Danny bana abisinden
bahsetti. "Annemle babam, abimin ölümünden birkaç yıl sonra
boşandı. Babam evden taşındı; sanırım birlikte kalmak ona kay-
bettiklerini hatırlatıyordu, bilmem doğru ifade edebildim mi?"

"Abin mi öldü?"

Göz temasını keserek başını salladı. "Evet, çok küçüktüm,
abim benden beş yaş büyüktü. Doğrusu onu pek hatırlamıyo-
rum."

"Ne hatırlıyorsun?"

"Saçma şeyler, fotoğraflarda göremeyeceğin cinsten. Mese-
la... karamelli çikolata için ruhunu bile satabilirdi ve hep Noel
gibi kokardı." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Ve ne zaman üşü-
sem gidip bana battaniye getirirdi. Şimdi bile onu bu şekilde ha-
yal ediyorum, yüzünde bir gülümsemeyle ekoseli battaniyemizi
elinde tutarken."

"Danny, çok üzgünüm, hüznü bir hikâyeymiş."

"Evet. Ama bazen onu özlemeyi unutuyorum, bu tuhaf mı
sence?"

Eline dokundum. "Hayır, bence hiç de tuhaf değil." Gerçekten uzun bir duraksama oldu; sessizlik gereğinden fazla uzadığında kendimi bir şeyler söylemek zorunda hissettim. "Babanla hâlâ görüşüyor musun?"

"Tabii, sürekli. Babam harika biridir."

Kendimi, "Keşke benim annemle babam da ayrılrsa," derken buldum.

Bana yandan bir bakış attı. "Böyle bir şey düşünmeye hakkın var mı?"

"İki mutlu ev, içler acısı tek bir evden daha iyidir."

"O kadar mı kötü?"

İç geçirdim, Danny biraz önce bana ölen abisinden bahsetmişken, kendi hayatım konusunda sızlanmak istemiyordum. "Günün birinde seni ailemle tanıştıtırırım, o zaman ne demek istediğimi görürsün."

Telefonum cebimde titredi. Bir an için Violet'tan mesaj geldiğini düşündüm ama sonra komada olduğunu hatırladım ve yüreğim sızladı. "Pardon," diye mırıldanarak ekrana baktım. Telefonumda kayıtlı olmayan bir numaradan mesaj gelmişti. Mesajı açınca, her kelimeyle birlikte, kalp atışlarım biraz daha hızlandı.

Onu kanlar içinde görmek hoşuna gitti mi?

Dünya bulanıklaştı ve avucumda ter damlaları birikti. Birisi yaptığım şeyi biliyordu. Beni görmüş olmalıydı. Ama kim? Ve numaramı nereden bulmuştu? Gözlerimi kırpıştırarak tekrar telefona odaklandım.

"Alice?" Danny bana sesleniyordu. "Al? İyi misin?"

Yüzüme bir gülümseme yerleştirerek, "Evet," dedim. "Sadece... okurlarımdan biri."

Ona gerçeği söyleyemezdim. Normal kızlar kınama mesajları almazlardı. Normal kızlar en yakın arkadaşlarının kollarına mesajlar kazımazlardı. Hızlıca, telefonumu gerçekten oraya görebilmeyi dileyerek çantamın en derinlerine, içerideki tüm bok püsürün altına sokuşturdum.

Endişeli gözlerle bakan Danny, "Emin misin?" diye sordu.
"Betin benzin attı sanki."

"Evet, eminim tabii."

Belki de itiraz etmek üzere ağzını açtığı anda telefonum yine titredi. Yüreğim ağzıma geldi. Fena hâlde duymazdan gelmeyi istiyordum ama Danny ilgiyle çantama bakıyordu. Doğal olmaya çalışarak yüzüm terlemiyormuş gibi davrandım ve telefonumu çıkardım.

Ekranı kontrol ettim. Tüm bedenim gevşedi. Bay Hayran'ın yeni bir gönderi oluşturduğuna dair bir bildirim gelmişti sadece.

Sonra bunun önemini hatırladım.

Bay Hayran yeni bir paylaşım yapmıştı. Burada, kafedeydi, hem de şu anda.

Danny'ye, "Bay Hayran yeni bir paylaşım yapmış," dedim. Bilgisayarlarda oturan insanlara göz gezdirdim. Üzerinde ucuz bir takım elbise olan orta yaşlı bir adam, biraz fazla sayıda hızması olan liseli bir kız, turiste benzeyen bir grup genç erkek. Paramı ucuz takım elbiseli adama yatırıacaktım. Ucuz takım elbiseli bir adama asla güvenmemeliydiniz.

Danny çoktan dizüstü bilgisayarını açmış ve sanırım Bay Hayran'ın görmemesi için gizlice kucağına yerleştirmişti. Klavyesine birkaç şey yazdı ve kaşları biraz daha çatıldı. "Hayır, üzgünüm, Childs. IP adresi değişmiş."

"Değişmiş mi?"

"Aynen. Başka yerden paylaşım yapıyor."

"Onu bulabilir misin?"

Başını iki yana salladı. "Pislik yapıp alt ağ maskesi kullanıyor. Sanki bu sefer bulunmak istemiyormuş gibi. Kahretsin, bu biraz vakit alacak."

Nate'in kapatılmak üzere olan yaşam destek ünitesini, Howard Stoneback'in arkadaşlarım da dahil tüm Implerin ölümünü planlıyor oluşunu düşündüm. "Benim vaktim yok," diye fısıldadım.

Danny, koyu gözleri endişeyle dolu bir hâlde bana baktı. "Alice, lütfen, neler olduğunu bana da anlat."

Ona anlatmak istiyordum, gerçekten istiyordum ama nasıl bir salak olduğumu fark ederken yüzünün alacağı şekli görme-ye tahammülüm yoktu. Başımı iki yana salladım. Tahminimce kızacak ya da en azından sinirlenecekti ama yine de diğer alternatiften daha iyiydi.

Danny iç geçirdi. Yüzünde, benim hakkımda endişelenmiş olmasının dışında başka bir ifade yoktu. "Sana o adresi bulacağım, söz veriyorum. Şimdi eve dön, biraz dinlen, belki bir şeyler daha yaz."

Zoraki de olsa ona gülümsedim. "Teşekkürler, Danny."

Danny gider gitmez, Violet'a yardımcı olmanın bir yolunu düşünmeye çalışarak Hayranların Yükselişi'ne giriş yaptım. Aklım Danny'ye ve abisini kaybedişine gitti. Bu bana bir fikir verdi. Nate'in *Darağacı Şarkısı*'nda fazlasıyla yalnız bir özgeçmişi vardı. Implere olan sadakatının sarsılmasına şaşmamalıydı. Peki ya eskiden bir ablası olsaydı? Eğer uzun zaman önce kaybettiği bir Imp ablası olsaydı, dönüşüm hikâyesinin çok daha inandırıcı olacağı kesindi. Parmaklarımı klavyenin üzerine yerleştirip gülümsemeye başladım. Ya işleri bir adım ileriye götürürsem? Ya Nate'in uzun zaman önce yitirdiği ablası birazcık Violet'a benzerse? Belki Nate, Violet ile karşılaştığında ona yardımcı olmak isterdi.

Parmaklarımın konumunu ayarlayıp yazmaya başladım.

NATE

Beni affedin. Size ailem olmadığı konusunda yalan söyledim. Doğru, küçükken yetim kaldım ve Londra'nın sokaklarında büyüdüm ama ailemin bir üyesi hâlâ hayattaydı.

Ablam.

Onun hakkında pek fazla şey hatırlamıyorum çünkü ben beş yaşlarındayken birbirimizden ayrıldık. Adını bile hatırlamıyorum ama aklımda kalanlar şunlar:

Benden birkaç yaş büyüktü. Açık renkli bir teni, kahverengi gözleri ve dalgalı, koyu renkli, çiçek kokan ve sürekli yumuşacık olan saçları vardı. Hava soğukken bana battaniyesini, açken son parça ekmeğini verir ve ne zaman şimşek çaksa beni kucağında sallayarak uyuturdu.

Bana kendimi bir yere aitmişim gibi hissettirirdi.

Bazen bunun, hiç ailem olmamasından daha kötü olduğunu düşünüyorum. Sevgi ve kayıp. Çünkü yüreğim asla gerektiği şekilde, olmasını istediğim gibi katılaşmadı. Çünkü hâlâ, günün birinde beni bulması için dua ediyorum.

Yorgun argın ve sıcak bir duşun hasretiyle eve döndüm. Londra'nın merkezini seviyordum ama her seferinde cildimde görünmez bir kirlilik ve ter tabakası bırakıyor gibiydi. Violet buna ikinci-şehir-teni diyordu ve her seferinde, ne demek istediğini tamamıyla anlıyordum. Merdivenlerin yarısındayken, evin ne kadar sessiz olduğunu fark ettim. Yalnızca koridordaki saatin tık takları ve dışarıdan geçen bir arabanın hafif uğultusu duyuluyordu. Normalde akşamın bu saatinde annemin en sevdiği televizyon programının sesini ve babamın programdaki anlamsız palavralar hakkında söylenip durmasını duyardım. Bir U dönüşü yaparak buzdolabını kontrol ettim. Tabii ki annem bir not bırakmıştı. Notları hep buzdolabına iliştiyordu; ne kadar soğuk notlar olduğunu göz önüne alırsanız gayet uygun bir yerdi.

Geceyi kaplıcada geçireceğiz.
Yemek söylemek için kartımı kullan. Annem.

Kâğıtta bir öpücük bile olmaması bana kendimi terk edilmiş bir bebek gibi hissettirdi. Gözlerim nemlenmeye başladı. Not yüzünden değil, evde tek başıma kalmaktan nefret ettiğim için. Tek bir kişi için fazlasıyla büyüktü ve gereğinden fazla korku filmi izlemiştim. Bu tür filmlerde katledilen ilk kişi her zaman uzun boylu sarışın kız olurdu. Aldığım nefret mesajı, daha da gerilmeme neden olmuştu. Midem kasıldı. Normalde Violet'ın evine giderdim ama bu akşam bariz sebeplerden ötürü bu imkânsızdı. Jane ile Adam muhtemelen bana kucak açarlardı ama şu anda tamamen uyanık ve kendinde olduğum düşünülünce, muhtemelen görmek isteyecekleri son kişiydim. Böylesine yarıya tuz basmak denirdi. Bu yüzden, uzun süredir yapmadığım bir şeyi yaptım. El çantamdan bir kalem çıkardım –kesin konuşmak gerekirse, bir göz kalemi– ve notun altına üç öpücük çizdim.

Tanrım, trajik bir vakaydım.

Sapık filmine dair tüm düşünceleri aklımdan çıkararak, duş almak üzere yukarıya çıktım. Belki sonra Danny'yi arar ve IP avının nasıl gittiğini sorardım. Odamın kapısında duraksadım. Açıktı. Çok tuhaftı, çıkarken kapattığımdan emindim. Midemde tedirgin kıpırtılar oluştu. *Aptallaşma, Alice, muhtemelen bir sebeple annen girmiştir.* Ama annem asla odama girmezdi; temizlik yapmak ya da yıkanacak çamaşırları almak için bile. Bunun için başkasına para veriyordu ve bugün temizlik günü değildi. Nefesim ciğerlerimde sıkışıp kaldı. İşitme duyum keskinleşti: dışarıdan bir araba geçiyor, saatim tik tak ediyor... ve bir şey gıcırdıyordu. Kalbim durdu. *Odama giren kişi... hâlâ içeride mi?*

Arkama dönüp aşağıya koşmam gerektiğini biliyordum, rasgele bir numaradan tehdit mesajı almıştım ve şimdi de odamın kapısı esrarengiz bir şekilde açık duruyordu. *Tanrı aşkına, Alice, kapını açık unutmuşsun işte. Abartmaktan vazgeç artık.*

Böylece, kalbim göğsümde deli gibi çarpar ve ağzım korkudan kupkuru kesilirken odama girdim.

İçgüdülerinize daima güvenmeliydiniz, özellikle de uzun boylu sarışın sizseniz. Şifonyerimin aynasına, en sevdiğim rujla şu sözcükler yazılmıştı:

EMİNİM SENİN KANIN DA AKAR

B Ö L Ü M

22

ALICE

Biri odama girmiş, eşyalarım dokunmuş, aynama yazı yazmıştı. Midemde bir çıban patladı ve sistemime bir doz zehir saldı. Aileme seslendim ama spada olduklarını hatırladım. Cebimden telefonumu çıkardım; o kadar feci titriyordum ki neredeyse elimden düşürecektim. Sonra kafama dank etti. Arayacak kimsem yoktu. Violet ile Katie komadaydı. Tamamen yalnızdım.

Danny dışında.

Danny tek bir kez çaldırmamla telefonu açtı, sanki neredeyse hazır ve nazır şekilde aramamı bekliyormuş gibi.

"Ajan Childs," dedi.

Konuşmaya çalıştım ama yalnızca tuhaf bir şeyler geveleyebildim.

"Alice?" dedi. "Al, sorun nedir?"

Sonunda konuşmayı başardım. "Birisi odama girmiş ve aynama korkunç bir mesaj yazmış."

"Ne? Aman Tanrım, ciddi misin?"

"Hı-hıı."

“Hâlâ orada mı?” diye sordu.

Bu cümle beni kımıldayamaz hâle getirdi. “Sanmıyorum.”

“Annenle baban nerede?”

“Bu gece evde değiller.”

Duraksadı. “Gidip komşularından birinin evinde bekle ve bana kapı numaranı gönder. Hemen geliyorum.”

Araba yolunda Danny’yi beklemeye koyuldum. Komşularımızı tanımıyordum ve havadan sudan konuşamayacak kadar sarsılmış durumdaydım. Danny on dakika sonra kırmızı bir Corsa’yla eve yanaştı. Bana koşup kollarını boynuma doladı. Sıcaklığının ve bir insana dokunmanın verdiği minnettarlıkla ona yaslandım. Bana asırlar gibi gelen bir süre boyunca tek kelime etmedi, yalnızca nefeslerim düzene girene dek sırtımı okşadı.

Sonunda, “Bu gece bizde kalmak ister misin?” diye sordu. “Annem meşhur acı tavuk kanatlarından yapıyor. Sana yemek yedirmek ve benim hakkımda utanç verici hikâyeler anlatmak aşırı hoşuna gider. En sevdiği iki hobisi.”

Burnumu çektim. “Çok iyi olur, teşekkürler, Danny.”

Duraksadı. “Mesajı bana da göstermek ister misin?”

“Olur.”

Eve geri döndük. Benim evim olmasına rağmen içeriye önce Danny girdi. Odama vardık. Aynanın üzerindeki kan kırmızısı mesaj hâlâ duruyordu.

Danny sıkılmış dişlerinin arasından nefes aldı. “Bu kadarı fazla. Bence polisi aramalıyız.”

“Hayır,” dedim çabucak.

Bana baktı. “Birisi evine girip sana bir tehdit mesajı bırakmış. Polisi aramalıyız.”

Tüm bu olan biteni ve Violet’in kolundaki mesajı düşününce, polisin işime karışması en son ihtiyaç duyacağım şeydi. “Lütfen, Danny, polisi karıştırmak istemiyorum.”

“Bunu yapanı tanıyor musun? Onu korumaya mı çalışıyor-sun?”

“Hayır, tabii ki hayır, sadece... polisin buraya gelmesini istemiyorum.”

Yavaşça burnundan nefes verdi. “Tamam, korkunç Alice. Ama bana olanı biteni tüm çıplaklığıyla anlatmak zorundasın.”

Gözlerim yağlı, kırmızı harflere kayarken, “Anlatacağım,” dedim. “Ama önce buradan çıkabilir miyiz?”

Danny’nin evi Violet’ın evinden çok da uzakta değildi, bu yüzden oraya varır varmaz kendimi güvende hissetmeye başladım. Evin kendisi ise küçük ve temizdi, lezzetli yemek kokularıyla dolup taşıyordu. Ayakkabılarımızı çıkardık, annesi beni karşılayarak mutfığa çağırdı. Tıpkı Danny gibi ince yapılıydı ve aynı koyu renkli tenin üzerinde, aynı gür kirpikli gözlere sahipti. Yu-muşak dudaklarıyla, bana Jane’i hatırlatan bir şekilde gülümse-di. Tam da Danny’nin söylediği gibi, tabağıma tepeleme tavuk doldurdu ve bir sürü yüz kızartıcı hikâye anlattı. En hoşuma gi-deni, Danny’nin diş perisini kandırıp bir pound daha bırakma-sını sağlamak için bir mısır tanesini boyadığı hikâyeydi. Bayan Bradshaw, oğlunun bu girişkenliğinden o kadar gurur duymuş-tu ki yastığının altında bir beşlik bırakmıştı.

Burada Danny ve annesiyle birlikte oturmak bana çok doğal gelmişti. Aralarındaki sıkı bağ karşısında gücenmemiştim bile. Hayatımda ilk defa anneme gerçekten acıdım. Bizim de böyle bir bağımız olabilirdi... eğer spinning derslerine daha az vakit harcamış olsaydı.

Yemeği mideye indirdiğimizde hava kararmaya başlamıştı. Bayan Bradshaw bana ya da Danny’ye nerede uyumak istediği-mi sormadı, yalnızca Danny’ye yedek çarşafların dolapta oldu-ğunu söyledi ve gerisini bize bıraktı.

Odadan çıktığı sırada, “Yemek için teşekkür ederim,” dedim.

Bana o sevimli, yumuşak dudaklarıyla gülümsedi. "Her zaman, tatlım."

Danny kanepeyi hazırladı ve kendi yatağını bana bıraktı.

Banyoda işimi bitirdikten sonra Danny'nin odasını buldum. İçerisi popüler kültüre dair her şeye bir övgü gibiydi. *Yüzüklerin Efendisi* figürinleri, *Taht Oyunları* posterleri, *Dr. Who* koleksiyonlarından bahsediyorum.

Danny kafasını kapıdan içeri uzattı. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Ben ve Frodo gayet iyiyiz, sağ ol." Duraksadım. "Burada benimle uyur musun?" Sevişmeyi kastetmiyordum. Seks şu anda aklımdaki en son şeydi, şey, belki de en son şey değildi ama Danny'nin kızarmış yanakları bir açıklama yapmam gerektiğini hissettirdi bana. "Yalnızca eşlik etmek için, anlarsın ya. Hâlâ biraz korkuyorum."

"Olur tabii. Ben yerde yatarım," dedi.

"Teşekkürler."

Birkaç saniye sonra kanepedeki yorganla birlikte odaya döndü. Yorganı kendine sardı ve halının üzerinde bağdaş kurdu. "Annem konusunda kusura bakma."

"Ne? Annen çok tatlı biri."

"Tanrım ama şu hikâyeleri yok mu..."

"Ciddi söylüyorum, benim annem seni gördüğünde hangi korunma yöntemini kullandığınızı sormuştu."

"Norton antivirüs," dedi.

Güldüm. "Ben de tam olarak öyle söyledim."

Yere uzandı. "Al, unutma, bana neler olduğunu anlatacaktın."

"Anlatacağım," diye mırıldandım. "Söz veriyorum; kafamı biraz toparlayayım da." Danny'nin yatağına gömüldüm. Onun gibi kokuyordu ve uyku beni kısa sürede ele geçirdi.

VIOLET

Ertesi akşam havanın kararmasını, evin sessizliğe gömülmesini bekledik, sonra da titreyerek Daisy'nin giysilerini üzerimize geçirdik. Üst giysilerimizin kapüşonları vardı, bu da yüzlerimizi gizlememiz gerektiğinde işimize yarayacaktı ama daha da önemlisi, bu giysilerin üzerinde takip cihazı yoktu.

Belli ki artık borudan aşağıya inme konusunda daha iyiydim; sanki ayaklarım duvardaki delikleri nasıl bulacaklarını biliyor gibiydi ve bu sayede beynim, ellerime odaklanabiliyordu. Aşağıya ulaştığımda kanım adrenalinle dolmuştu. Tuğlalar parmak eklemlerimi ve bacaklarımı sıyırmıştı, nehrin lekelediği hava burnumun içini yakıyordu. Birkaç saniye sonra Katie de yere atladı. Sokak boyunca, asfalta çarpan ayaklarımızla Impleri uyandırmamaya gayret ederek, cesaret edebildiğimiz kadar hızlı ilerledik. Ama sanki gece tüm sesleri ayyuka çıkarıyordu. Kalp atışlarım nefeslerimin arasındaki boşlukları dolduruyordu ve yanından geçtiğimiz her bir pencerenin ansızın aydınlanacağına ve "Yatağınızın dışında ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye haykıran birilerinin belireceğine ikna olmuş durumdaydım.

Katie elimi yakaladı ve beni bir yan yola doğru çekmeye başladı.

"Burası Banka'ya giden yol değil," dedim.

"Evet biliyorum. Ama habersizce gidip aralarına giremeyiz - neye bulaştığımızı bile bilmiyoruz. Tünellerde gizlice ilerlememiz gerekiyor, bu şekilde görülme riskimiz azalır."

Aniden Nancy Drew'a dönüşmüş olması karşısında etkilenerek başımı salladım. "Peki, tünellerden nasıl gidileceğini tam olarak nereden biliyorsun bakalım?"

"Liverpool'dan Londra'ya taşındığımızda annem bana haritayı ezberletmişti; kaybolmam konusunda aşırı derecede paranoiykti." Başının yan tarafına dokundu. "Hepsi burada kayıtlı."

"Belki Nate'in karargâha koyduğu tenekenin içinde neler olduğunu öğrenebiliriz," dedim.

"Sence bir bomba mı?"

Başım la onayladım; *evet* sözcüğünü fısıldamaya bile korkuyor, kardeşimin nasıl bir işe bulaştığını itiraf etmekten kaçınıyordum.

Sokağa karşı esneyen dev bir ağza varana dek ilerledik. Eskiden üzerinde bir bina varmış gibiydi, temellerin gölgesi karanlıkta zorlukla seçilebiliyordu ama üzerinde duvara benzeyen hiçbir şey kalmamıştı. Dikkatlice yerleştirilmiş bir moloz yığını, açıklığın oldukça yakın bir zamanda, en azından geçtiğimiz birkaç yıl içinde temizlenmiş olduğunu ima ediyordu. Basamaklar, gökten bile daha karanlık bir siyahlığa doğru iniyordu. Burası eski bir metro istasyonu olmalıydı.

Katie, Thorn'un evinden arakladığı bir cep fenerini yakarak, "Bunlar Moorgate'ten geriye kalanlar olmalı," dedi. Fener mi çok güçlüydü yoksa gözlerim mi ışığı yadırgıyordu bilmiyordum ama ışığı irkilmeme sebep oldu. Üçgen şeklindeki ışınlar, kusursuz sarı kenarları olan siyah ağza ulaştı ve önümüzdeki basamakları aydınlattı. Aşağıya inmeye başladık. Merdiven sonsuza dek ilerliyor gibiydi ve ne kadar inersek, kalbim o kadar yüksek sesle gümbürdüyordu. Bir süre sonra ayak seslerim kadar gürültü çıkardıklarına yemin edebilecek bir duruma geldim. Nefesim huzlandı ve Katie'yle benim tüneldaki tüm havayı soluyacağımızdan ve sonunda çaresiz bir şekilde, sudan çıkmış balıklar gibi ağzımızı açıp kapayarak yere yığılıp kalacağımızdan endişelenmeye başladım.

Sıcaklık düştü ve eskiden istasyon olan mağaraya girdiğimizde havanın rutubeti arttı. Eskiden yeraltının kokusunu severdim –petrol ve kâğıt kokusu– çünkü bana seyahati ve olasılıkları hatırlatırdı. Ama şimdi çürüme, lağım ve ceset kokuyordu. Katie fenerini duvarlarda gezdirdi. Duvar diplerine çökmüş birkaç yığın ansızın hareket edince ikimiz de telaşla nefesimizi tuttuk. Bunlar Implerd i – sığınan, saklanan, ölen Impler. Sorgulamamak en iyisiydi.

Katie beni gitmemiz gereken platforma yönlendirirken eli gerginlikten dolayı terleyip kayganlaşmıştı. Hayalet bir vagon bize doğru gelirse yüzüme çarpan havayı hissedebileceğimi hayal ettim. Ama buradan asırlardır tren geçmemişti; havanın da pek hareket ettiğini sanmıyordum. Tıkalı bir giderde kalan su gibi öylece durup bayatlıyor olmalıydı.

Platformun bittiği ve rayların başladığı yerdeki çizgiyi geçmek mantığıma aykırıydı. Daha önce ayak parmaklarımı sarı çizginin birkaç santim gerisinde tutarak platformlarda defalarca durmuş, muhteşem topuklu ayakkabılarına rağmen kendine son derece güvenerek kenara yakın duran Alice'i defalarca hayretler içinde seyretmiştim. Kasıtlı olarak rayların üzerine ineceğimi hiç düşünmezdim. Ama gelgelelim yaptım; beton çıkıntı ayaklarımın altında tıpkı sinirlerim kadar hızla bozulup parçalanırken kendimi aşağı sarkıttım.

Platform ardımızda kalana ve dar tünel etrafımıza kapanıp fenerin ışığını yansıtarak bir ışık balonunda yürüyormuşuz hissi yaratana dek metal rayların arasında yürüdük. Ve yol boyunca, bunun aptalca olduğunu bilmeme rağmen, bir trenin hızla üzerimize gelmesini bekleyip durdum.

Ayaklarım ağrıyana ve burnum nihayet havanın pis kokusunu kabullenene kadar devam ettik. Sonunda, Banka istasyonu tam karşımızda belirdi – toprak ve yanmış mum gibi kokan, tıncu ışıkla aydınlanan dev bir salon. Platforma sıralanmış yüzlerce küçük mumu görene kadar gizlice ilerledik; ortama göre tuhaf kaçan fenerin ışığı yukarı doğru çevrilmişti ve tavanda tek bir noktayı aydınlatıyordu. Manzarada tuhaf bir güzellik vardı ve kendimi birdenbire karakışın ortasında, süslenmiş bir Noel penceresine yaklaşan küçük bir çocuk gibi hissettim. Fakat uzakdaki sesler ve Katie'nin gittikçe hızlanan nefesi bana eli kulağındaki tehlikeyi hatırlatıyordu.

Katie feneri söndürdü ve hâlâ tünelin karartısı tarafından gizlenmiş bir hâlde iyice yere çömeldik. Platformla tam aramızda, paslanmış, hafifçe yan yatmış ve daha çok bir gemi enkazını an-

dıran eski bir vagon duruyordu. Vagonun içinde hareket eden, camın ardındaki gölgelerden fazlası olmayan bazı şekiller vardı. Kapüşonlarımızı kafamıza geçirdik ve trenin yan tarafından, soyulmuş antik boya parçalarının minik kıvrımları yanaklarımıza sürtünür ve giysilerimize takılırken sinsice ilerlemeye başladık. İçerideki insanların sesleri alçaktı, gizli kapaklıydı, sanki yerin kulağı olduğunu biliyorlarmış gibiydi. Nabzım kulaklarımda uğulduyordu ve Daisy'nin kazağı terimle nemlenmişti.

Birdenbire, Alice'in burada olmasını diledim. Yalnızca birkaç gün önce onu sözleşme konusunda iyice paylayarak platformda terk edişimi hatırlıyordum. Keşke bu kadar kötü bir şekilde ayrılmasaydık. Bir daha eve dönüp onu görememe düşüncesi beni eşit derecede dehşet ve hüznle doldurdu. Bunları zihnimden attım. Şu anda Nate'e odaklanmam gerekiyordu.

Katie dönüp bana baktı. Daha çok yüzünü buruşturmuş gibi görünse de, gülümsemeye çalıştı. Dudaklarını oynatarak, *Başaracaksın*, dedi. Başımı salladım ve birlikte metal duvardaki bir çatlağa ulaşana dek ilerlemeye devam ettik.

Çatlaktan içeriye bakarken tenekemsi pas kokusu burun deliklerimize doldu ve bizi nefeslerimizi tutmaya zorladı. Birkaç fenerin ışığı hızla yanımızdan geçti ve gölgeleri dans ettirip gözlerimi yaşarttı. Yine de, pelerinler ve yüzlerden oluşan bulanık bir kümeyi seçebiliyordum. Vagonun içine dolmuş otuz kadar insan olmalıydı; kimileri oturaklarda oturuyor, kimileriyle aylak aylak dolanıyordu. Çoğu Gem'di; uzun boyları ve iri yapılarından anlayabiliyordum.

Katie, "Bu da nedir?" diye fısıldadı. "Gizli bir Gem cemiyeti falan mı?"

Ah, Nate, kendini nasıl bir şeye bulaştırdın?

Lekeli camdan bakınca, bir kişinin vagona yaklaşmakta olduğunu gördüm. Kalbim durdu. Yüzü karanlığın ardına gizlenmiş olmasına rağmen, bunun Nate olduğunu biliyordum; bu yürüyüşü nerede olsa tanırdım. Pelerin ona büyük gelmişti, bu yüzden Cadılar Bayramı'nda kostüm giymiş küçük bir çocuğa

benziyordu – orada bulunan Gemlere kıyasla o kadar küçüktü ki. Nate kolunu uzattı ve pelerinli bir adamı onun kolundaki halka şeklindeki dövmeyle bir tarayıcı doğrulttu. Kuyruğunu yiyen sıçan... Bu bir tür kimlik tanımlayıcı olmalıydı.

Nate, sanki orada bulunmak istemiyormuş gibi omuzları çökük bir hâlde, yavaş adımlarla kalabalığın en arkasına doğru ilerledi. Kalbim özlemle sızladı. Birdenbire, fısıltılar kesildi ve herkes vagonun ön tarafına döndü. Kukuletalı bir kişi ortaya geçti. Dimdik doğrulup kukuletasını geriye attı ve altındaki sarı bukleleri açığa çıkardı.

Howard Stoneback.

Kan tadı alana dek dudağımı ısırdım. Karnımda tanıdık bir öfkenin zonkladığını hissedebiliyordum.

Diğerleri de teker teker başlıklarını çıkarınca, mükemmel Gem yüzlerinden oluşan bir kalabalık açığa çıktı. Howard sesini yükselterek, sinir bozucu derecede tumturaklı bir üslupla kalabalığa seslendi. "On üçüncü Taleter toplantısına hoş geldiniz. Bu bazılarımız için anlamlı bir sayı olabilir. Amcam Başkan Stoneback katılamadığı için özürlerini iletiyor fakat buraya gelmenin fazlasıyla riskli olacağını düşündü. Yine de, firarının haberini almış olmak muhteşem."

Kaygılı bakışlarla birbirimize baktık. Başkan, Alice'le birlikte ikinci kitapta onu yerleştirmiş olduğumuz hapishaneden kaçmıştı. Bu kötü bir haberdı. Belli ki hükümet bunu gizliyor, Imp kitlelerini paniğe sürüklemek istemiyordu.

Katie, "Taleterler de kim?" diye fısıldadı.

Howard, sanki onun sorusuna cevap verirmişçesine sözlerine devam etti. "Imp-Gem anlaşması yürürlüğe girdiğinden beri buluşuyoruz ve ortak hedefimize ulaşmamıza yalnızca günler kaldı." Sesini biraz daha yükseltti. "Bu gezegeni Imp paraziti probleminden kurtaracağız. Kalıcı olarak." Howard'ın ağzından dökülen bir sonraki sözcük beni hem afallattı hem de öfkeden deliye döndürdü. "Nate."

Taleterler dönüp kardeşime baktılar. Kendimi ona haykır-

maktan zorlukla alıkoyuyordum: *Kaç, Nate. Kendini kurtar. Ama parmaklarımı avuçlarıma geçirerek kendime sessiz ve sabit durmayı emrettim.*

Howard, "Londra ittifakı herhangi bir şeyden şüphelendi mi?" diye sordu.

Nate başını iki yana salladı. "Hayır. Hiçbir şeyden haberleri yok, her zamanki gibi."

Kalabalık hafif bir kıkırtıyla dalgalandı.

Howard, saçlarını gözlerinin önünden çekti. "Mükemmel. Görünüşe göre, hükümet de öyle. Seni, kaygılarını benimle paylaşanlara güvence verecek olan Oscar'a aktaracağım. Ne yazık ki yaklaşan teslim tarihi nedeniyle toplantıya bizzat katılamadı fakat ona canlı bağlanacağız." Howard pelerininin içinden bilyeye benzer bir şey çıkardı ve onu havaya fırlattı. Küre, onun tam önünde asılı kalarak yukarıya doğru bir ışın doğrulttu. Vagon tavanının hemen altında üç boyutlu bir görüntünün oluşmasını seyrettik.

Katie bana doğru eğilip fısıldadı. "En çaresiz ânımdayım. Yardım et, Obi-Wan Kenobi."

"Katie," diye tısladım.

"Üzgünüm," diye homurdandı. "Sadece şu anda fazlasıyla tırsmış durumdayım."

Elini bulup sıktım. Görüntü berraklaştı – tahminen yirmili yaşların sonundaki bir Gem'di, gerçi Gemlerin yaşlarını tahmin etmek zor olabiliyordu. Nefes kesiciydi, karamel rengi saçları dalgalar halinde yüzünün etrafını sarıyordu ve gri renkli gözleri akıllara zarardı. Bir tür laboratuvarı duruyordu. Beyaz yüzeylerin pürüzsüz çizgileri, genişçe uzanan boş duvarlar ve dikkatle yerleştirilmiş cihazlar, karenin dışında çok daha organik, çok daha kirli bir şeylerin gizlendiği hissini artırmaya yarıyordu sadece. Bir dehşet hissi göğsümü doldurup ciğerlerini dondurdu.

Oscar dolgun, yırtıcı dudaklarıyla konuşmaya başladı.

"*Merhaba, sevgili Taleter dostlarım. Katılamadığım için bağışlayın fakat önceliğimi işime vermek zorundayım. Anlayışla karşılayacağınızdan eminim. Bazılarınız bu silahın, sevdikleri kişiler üzerindeki olası*

etkileri konusunda endişeye kapılmış. Ben aptal biri değilim ve bazı Gemlerin dikkatsizlik sonucu Implerle evlendiğinin, belki de Imp sevgililere ya da melez çocuklara sahip olduğunun farkındayım. Artık bu küçük soruna bir çare bulduğumu duymak içinizi rahatlatılabilir. Silahımızı Imp nüfusu üzerinde etkili biçimde kullanırken, sevdiğiniz Imp-leri koruma altına alabileceğiz. Ve Nate, bu da bize yardım ettiğin için senin ödülün olacak. Sana dünyada en çok istediğin şeyi verecek. Ama bu kadar konuştuğumuz yeter. Size Denek 21'i tanıstırayım."

Öne doğru eğilerek güzel dudaklarını kısa süreliğine kame-
raya yakından gösterdi ve sonra kadrajı yukarı kaldırdı. Yavaşça,
kamerayı odada gezdirmeye başladı. Haklıydım, karenin dışın-
da organik bir şeyler vardı. Sıralanmış yataklar, her birinin üze-
rinde de yatağa bağlanmış ve borularla beslenmekte olan birer
Imp gördüm.

Kamera en yakındaki Imp'e yaklaştı. Yastığa dökülen ve altın-
daki tertemiz, bembeyaz pamuklu kumaşı neredeyse tamamen
gizleyen uzun, mat saçları vardı. Yaşı on beşten fazla olamazdı.
Ağlıyordu ama ağzında bir şey olduğu için çığlık atamıyordu.
Üzerinde, devlet hastanelerinin hasta önlüklerini hatırlatan be-
vaz bir giysi vardı.

Oscar ona yaklaştı. "İşte, basit bir enjeksiyon. En hızlı ve etki-
li yöntemin damar yolu enjeksiyonu olduğunu keşfettim ama ağızdan
alınacak bir çözelti bulmaya çok yaklaştım durumdayım." Kızın üze-
rine eğildi ve seri hareketlerle boynuna bir iğne sapladı. Kızın
bedeni yay gibi gerildi ve kasılıp seğirmeye başladı. Oscar tekrar
kameraya döndü. "En kötü kısmı burası. Şimdiye dek yüzde yetmiş
oranında başarı elde ettim ama çok yakında yüzde doksana ulaşmayı
ümit ediyordum. Başarısız olanlar ölüyor. Fakat başarılı olanlar içsel
olarak tüm DNA yapılandırmalarından faydalaniyor. Gelişmiş ba-
ğışıklık, yavaş yaşlanma, artan kas yoğunluğu ve sinaps hızı. Dışsal
değişimler elbette ki cerrahi müdahale ve büyüme hormonlarına bağlı
fakat bu daha sonraki bir tarihte ele alınabilir. Gerçi bazılarınızın, bu
serumun genel kullanım alanıyla pek ilgilenmediğinin ve daha çok belli
başlı özelliklerini istediğinin farkındayım. Ve size cevabım, evet. Gem'e

dönüştürülen tüm Impler, Imp hedefli virüs saldırısına karşı bağışıklık sahibi olacak."

Gırtlığım panikle düğümlenmiş ve gözlerim irileşmiş bir hâlde Katie'ye döndüm. Dudaklarımı oynatarak, *Impleri hedef alan bir virüs mü?* dedim.

Dehşete düşmüşse benzeyen Katie, sanki bunlara tam olarak inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı.

Arkasındaki kızın bedeni seğirmeye devam etti ama Oscar sanki kız onun için bir hiçmiş gibi, bir kez bile dönüp bakmadı. Sonra kız birdenbire duruldu. Makine biplermeye devam ediyordu. Kız gözlerini açtı ve Oscar onun saçlarını okşadı. "Geçti, küçüğüm, korkma. Başardın. Artık bir Gem'sin."

Impleri hedef alan bir virüs.

Nate'in yerleştirdiği kutuda bu vardı.

Katie'ye, "İşte bu," diye fısıldadım. "Son bu. Baba, Impleri bir kez daha kurtarmam gerektiğini söylemişti; kutunun patlamasını engellemeliyim, ancak o zaman eve dönebiliriz."

Katie tam cevap verecekti ki, yaklaşan ayak sesleri ikimize de korku saldı. Vagonun dışından geliyorlardı. Gözlerimizi çatlaktan uzaklaştırdık ve panik nedeniyle gözlerimizi kırpamadan, nefes bile alamadan, trenin yan duvarı boyunca gizlice sıvışmaya başladık. Vagonun sonuna, tünelin ağzından yalnızca birkaç metre öteye kadar ulaştık. Karanlığın güvenliği bizi çağırıyordu. Katie koşarak kaçma girişiminde bulundu. Ben de ardından gittim ama ayağım metal raylara takıldı. Tökezledim. Büyük bir acı ayak bileğimi sarmaladı ve gırtlığımdan boğuk bir feryat koptu. Sonra birdenbire, güçlü eller beni geriye doğru çekmeye ve hırçın sesler kulağıma bağırmaya başladı: "Gel buraya, seni casus."

Katie arkasına döndü. Tünelin karanlığında bile, ağzının sanki ışıltı atmak üzereymiş gibi açıldığını görebiliyordum.

Dudaklarımı oynatarak, *Git*, dedim. *Yardım getir*.

Ben ışığa doğru çekilirken Katie fırlayıp karanlığın içinde kayboldu.

B Ö L Ü M

23

VIOLET

Taleterler beni vagonun içine ittirdi. Gemlerin kokusu – para ve imtiyaz, tıraş losyonu ve şarap– mideme kramp girmesine neden oldu. Howard yüzüne yapışmış çarpık, pis bakışlarla yanıma yaklaştı. “Sizi tanıyabilir miyiz?”

Çift görmeye başladım. Ağzımı açtım ama hiçbir ses çıkmadı, bu yüzden sertçe gözlerimi kırpmakla yetindim.

“Nate, bu Imp’i tanıyor musun?”

Nate küçük dilini yutmuş bir hâlde bana yanaştı. “Size el değmemiş topraklarda bahsettiğim ziyaretçi,” dedi.

Howard zalim bir sesle, “Başlığını çıkar, kızım,” dedi.

İtaat ederek dediğini yaptım; ellerim titriyordu ve kapüşonun kumaşı alnıma yapışmıştı. Olabilecekleri enine boyuna düşünmemiştim. Buradaki Gemlerin herhangi biri geliştirilmiş hafızaya sahip olabilir ve Rose’un yerine geçtiğim dönemi hatırlayabilirdi ama işte buradaydım, kapüşonum geriye atılmış, yüzüm ortaya çıkmış, aslanın inine düşmüştüm.

Düşüncelerimi onaylarcasına, “Bekleyin,” diye cınladı bir ses.

Sesin sahibini bulmaya çalışırken kafamı çılgınca sağa sola çevirdim.

"Bu Imp'i tanıyorum," dedi. "Başkan onunla görüşmek isteyecektir... hem de fazlasıyla."

Ses yukarıdan geliyordu. Konuşan Oscar'dı, görüntüsü havaya yansıtılan bilimci. Hafızası geliştirilmiş olmalıydı. Kahretsin. Gözlerim hemen vagondaki çıkışları aramaya başladı.

Howard yüzünü Oscar'a doğru çevirdi. "Ne demek istiyorsun? Bu kızı nereden tanıyorsun?"

Jeremy Harper öne çıktı. "Kimin umurunda. Bir ittifak casusu olduğu belli. Görünen o ki altına işlemek üzere. Öldürelim gitsin."

Nate avazı çıktığı kadar, "Hayır," diye bağırdı. "Bir hata olmalı."

Herkes ona baktı.

"Bu Imp'i tanıyorum," dedi. "Yani... gerçekten tanıyorum. Yalnızca nereden tanıdığımı emin değilim."

Nate beni tanıyor mu? Ama beni Baba'nın idamı sırasında tanımamıştı. Şimdi ne değişmişti ki?

Bir kuşun şakıdığını ve kanatların çıkardığı ışığın istasyonda yankılandığını duydum. Bir kuş sürüsü görmeyi bekleyerek vagonun alacalı camlarından dışarıya baktım ama yalnızca kendi dehşete düşmüş yansımamı gördüm.

Oscar, "Kız bir eklenti," dedi. "Döngüler sırasında Rose'un yerine geçen Imp. Onu Başkan'a götürmeliyiz, o ne yapacağını bilir."

Ama Howard güldü. "Amcam onun ölmesini isteyecektir. Diğer tüm haşereler gibi."

Oscar, "Hayır," dedi. "Canlıyken bize daha faydalı olabilir."

Howard dudaklarından tükürükler saçarak sesini yükseltti. "Amcamın yokluğunda yetkili kişi benim."

Nate panikle dolu bir ifadeyle bana baktı. "Eklenti mi? Döngü mü? Neden bahsediyorlar?"

Birdenbire çenemin kilidi açıldı ve bu çöplüğe geldiğimden beri içimde kaynayıp duran sözcükleri fısıldadım. "Ben senin ablanım, Nate."

Tartışan Oscar ile Howard'ın gürültüsü ve hoşnutsuz Gemelerin uğultusu Nate'in sözlerini bastırdı ama dudaklarını zor da olsa okuyabildim. "Ablam mı?"

"Nate, bana bak." Yüzüne uzanarak onu gözlerime bakmaya zorladım. Ve sonra, başka hiç kimsenin duyamayacağı kadar alçak bir sesle, şarkı söylemeye başladım.

*"Bırak da sarayım kırık kanadını,
Kırlangıçlar özgür uçmalı, sevgilim."*

Gözleri yaşlarla dolan Nate, "Ama bu şarkı," dedi. "Bunu nasıl biliyor olabilirsin?"

Cevap vermedim, yalnızca her bir kelimesi gırtlığımı yakan şarkıyı söylemeye devam ettim.

*"Sen dans etmek için doğdun şarkılarda,
Ve benimle süzüleceksin semalarda, sevgilim."*

Nate, "Bu şarkıyı benden başka kimse bilmiyor," diye fısıldadı. "Onu yalnızca rüyalarımnda duyuyorum."

"Bunu bize annem söylerdi."

Yüz hatları öylesine derin bir duygunun pençesine düştü ki buna yalnızca büyük bir mutluluk ya da ezici bir acı sebep olmuş olabilirdi.

Tam o anda Oscar sesini yükselterek vagonun metal duvarlarını çınlattı. "Buna pişman olacaksın, Howard. Bu Imp senin kavrayamayacağın kadar önemli. O bizim dünyamızdan değil..."

Howard, "Beni sorgulamayı bırak," diye kükredi. "Siz ve lanet döngüleriniz. Yalnızca birkaçınızın bunu hatırlıyor olması ama geri kalanımızın hatırlayamaması çok gülünç."

Kalabalıktan ona katılanların uğultusu yükseldi. Döngüyü hatırlayabilenlerle hatırlayamayanlar arasında dargınlık olabileceğini fark etmemiştim. Ve şu anda o dargınlık ölümüne sebep olacaktı.

Howard hâlâ karşısında asılı duran projeksiyon bilyesine elini salladı ve Oscar'ın bağlantısı kesildi.

Ağzının kenarlarında beyaz köpükler biriken Howard, "Bu

kadarı yeter," diye bağırdı. "İmp ölecek." Uzun adımlarla bana yaklaştı ve kolumu yakalayarak beni vagondan platforma sürükledi.

"Hayır," dedim. "Lütfen, Oscar haklı."

Howard saçımı çekip beni platformun daha da ilerisine ittirerek yanıt verdi. Omzunun üzerinden, sanki Oscar onu hâlâ duyabilecekmiş gibi, "Tüm o kahrolası sırlar," dedi. "Amcamla fısıldaşırken sizi duyamadığımı, olan bitenden haberim olmadığını mı sanıyorsunuz? İşte, bu size olup bitenleri bana da anlatmanız gerektiğini öğretir."

Kafam çat diye boynumdan ayrılacakmış gibi hissediyordum. Çığlık atmaya çalıştım ama ciğerlerimin boşalmış ve kasılmış olduğunu fark ettim.

"Bekle, Howard. Lütfen." Nate, Howard'ın pelerinine yapışmış, havayı pençeleyerek bana ulaşmaya çalışıyordu. Yüzündeki ifadeyi görünce ağlamak istedim. Katıksız bir dehşet ifadesiydi.

Taleterlerin geri kalanı onun peşinden gelerek Nate'i geri çektiler. Howard beni platformun duvarına fırlattı. Fayanslardan biri ağırlığımın altında kırıldı, omurgama keskin bir acı yayıldı ve başım dönmeye, midem bulanmaya başladı. Mum ışıkları tünelde dalgalandı; gölgeler ve duman birbirlerine karıştı. Bana doğru yaklaşmakta olan Howard, alev gibi parıldayan bukleleri sayesinde neredeyse meczup bir meleği andırıyordu. Üzerime eğilince nefesini kulağımda hissettim. Çürümüşlük kokuyordu. "Seni eski usulle asamayacak olmamız ne kötü. İmplerin dans edişini izlemeyi gerçekten çok özlüyorum. Bunun yerine bir kurşunla idare etmek zorunda kalacaksın." Kalabalığa döndü. "Bana Nate'i getirin."

Kalabalık onu öne doğru itince Nate'le aramızda bir metre-den az mesafe kaldı. O kadar yakındı ki kollarım yere mihlanmış olmasaydı uzanıp ona dokunabilirdim. Ona dokunmaya can atıyordum. Omzunu güven verici şekilde sıkmaya. Gözyaşları yanaklarından hızla süzülüyor ve sanki biraz sonra olacıklara inanamıyormuş gibi başını iki yana sallıyordu.

Howard ona baktı. "Siz ikiniz az önce epey samimiydiniz. Ne konuşuyordunuz?"

Nate, "Hi-hiçbir şey," diye kekeledi. "Onu tanıdım, hepsi bu. Lütfen... ona zarar vermeyin."

Yüz ifadesi gevşeyip tehlikeli bir gülümsemeye dönüşen Howard, "Gerçek bir Taleter misin, Nate?" diye sordu. "Gem olmanı sağlayacak o serumu istiyor musun?"

Nate bir an bile tereddüt etmeden, "Evet," diye yanıtladı.

Howard pelerininin içinden bir tabanca çıkarıp Nate'in ellerine tutuşturdu. "O hâlde kanıtla. Şu kaltağın kafasına bir kurşun sık."

Nate silahı bana doğrulttu. Sessizlik çöktü. Yüzü kederle çarpıldı.

Howard, "Yap şunu!" diye kükredi.

"Yapamam." Nate'in sesi çok alçaktı ama Howard'a baktığı sırada gözlerinde cesaret birikti. "*Yapmayacağım.*" Silah sesi kulaklarımı yarıp geçti. Kendimi birazdan gelecek olan acıya, kan gölüne, bilinç kaybına hazırladım. Ama kurşun benim için atılmamıştı.

Kamından kanlar fışkıran Howard yere yığıldı. Düşünmeye ya da hareket etmeye fırsat bulamadan, Nate'in sesini duydum. "KAC!"

Rayların üzerine, vagonun arka tarafına atladık. Silahlar asıl o zaman ateşlenmeye başladı. Kurşunlar arkamdaki platforma çarpıp yüzümü antik döşemelerin parçalarıyla yıkadı. Etrafımdaki zeminden parçalar havalandı ve metal raylar korkunç bir gürültüyle çınladı. Nate elimi yakaladı ve birlikte tünelin karanlığına doğru hızla koşmaya başladık.

Arkama baktım. Gemler bizi kovalıyor, pelerinleri arkalarında savruluyordu; yüzleri ise savaşa hazır ve intikama susamıştı. *Bizi mutlaka yakalarlar – onlar Gem.* Karşımızdaki kasvetli karanlığın içinde, ışıklı birkaç nokta vardı. Fener miydiler? Kafa lambaları mı? Katie bu kadar hızlı bir şekilde yardım getirmiş

olamazdı. Yine de, bizi kovalayanlardan daha kötü olamayacaklarını bilerek o ışık noktalarına doğru depar attım.

Noktaların ışığı güçlendi, parlaklaştı. Willow, Ash ve Daisy ellerinde fenerlerle bize doğru koşuyorlardı. Bize tek bir kez bile bakmadan yanımızdan geçtiler ve kemerleri ile paltolarındaki silahlarını çektiler. Taleterler onlardan sayıca çok üstündü ama bu yine de beklemedikleri bir savunmaydı. Ateş etmeye başladıklarında Taleterler istasyona geri çekildi.

Ash, "Çabuk," diye bağırdı. Onu gördüğüme bu kadar sevdiğim bir ânı hatırlamıyordum. Kollarımı onun boynuna dolayıp tüm gücümle sıktım ve güvenli, muhteşem kokusunu içime çektim.

Beni, yana yatırılıp bir kenara bırakılmış, mazot kokan ve motorları hâlâ çalışır durumdaki motosikletlere doğru sürükledi. Teknoloji yoksunluğu nedense bana kendimi güvende hissettirdi; sanki evimin bir bölümü bana bakıyor gibiydi.

Willow, "Durun bir saniye," diyerek Nate'i işaret etti. "Onu neden kurtarıyoruz?"

Nate'in toz bulutu ve karanlığın arasındaki yüzü birdenbire bembeyaz kesildi.

İkisinin arasına geçtim. "Biraz önce Howard Stoneback'i vurdu. *Howard Stoneback*."

Willow bir an için bana baktı. Sonra da Nate'e dönerek arka tarafa oturmasını işaret etti. Hızla harekete geçtiler ve arkalarında Daisy'yle birlikte uzaklaştılar. Ash kalan tek motosikleti ayağa kaldırdı ve onun arkasına yerleştim. Motora gaz verdi ve tekerleklerimiz gıcırdarken diğerlerinin ardından hızlanmaya başladık. Motorun ön farı duvarlardaki her bir tümsek ve çatlağı, paslı rayların arasında çürümekte olan tüm sıçan ölülerini aydınlatıyordu. Ama şok nedeniyle o kadar sarsılmış, gerçeklikten o kadar kopmuştum ki boğucu toz ve tuğla duvarların iyice artırdığı kulak delici motor sesi için tuhaf bir şekilde minnettardım.

Ona yaslanmak için bir bahane bulmuş olmaktan arsızca hoşnut bir hâlde Ash'e olabildiğince sıkı sarıldım. Karnıma dayanan

sıcak sırtının ve göğsüme bastıran sert kürekkemiklerinin tadını çıkardım. Motosiklet tünelde gümbürdüyordu. Titreşimler uyluklarımdan karnıma ilerliyor, biraz önce olanlardan kalan adrenalini ve Ash'e sarılıyor olmamın heyecanını maskeliyordu.

Geldiğimiz yöne doğru ilerliyorduk ama diğerleri Moor-gate'e giden yolu takip ederken Ash başka bir yöne saptı. Beni nereye götürdüğünden emin değildim ama kendimi tamamen güvende hissediyordum ve bunun Ash için biraz tuhaf bir hareket olduğunu bile düşünemez hâldeydim. *Elbette, biraz yalnız vakit geçirmemiz gerek. Neredeyse ölüyordum.*

Birden durduk. Motoru durdurdu ve tuhaf, boru şeklindeki dünyamız esrarengiz bir sessizliğe daldı; yalnızca nefeslerimizi ve haşerelerin uzaktan gelen sürtünme seslerini duyabiliyordum. Ash motosikletin farını söndürmemişti ve toz zerrecikleri ışıpta altın tozu gibi parıldayarak etrafımızda dönüyordu. Bu tünel muhtemelen asırlardır kullanılmamıştı; sanki şu anda dünyada yalnızca biz varız gibi hissediyordum ve Ash'in nefes alışına bakılırsa –derin ama kuşkulu– o da aynı şeyi hissediyordu.

Sonunda, "Gemler bizi takip etmeyecek," dedi. "Imp bölgesine gireli çok oldu. Burada güvenle mola verebiliriz."

İkimiz de motosikletten indik. Ama Ash bana umduğum gibi bakmadı; bunun yerine yüzü karanlığa gizlenmiş bir hâlde, ön farının çamurlarını temizlemeye başladı.

"Neden durduk?" diye sordum.

Bu soru onu bana dönmeye zorladı. Ağlıyordu. Akan gözyaşları yüzündeki lekelerin arasında temiz çizgiler bırakmıştı ve kirpikleri birbirine yapışmıştı.

İçgüdüsel olarak elimi uzatıp yanağına dokundum. "Sorun nedir?"

"Violet, aklınızdan ne geçiyordu? Neredeyse ölecektin."

"Özür dilerim," deyiverdim. "Çok özür dilerim. Ama bir şey öğrendim, korkunç bir şey."

"Biliyorum, Katie her şeyi anlattı. Neyse ki zaten yolumuzun üstündeydiniz. Okuma yazmam çok iyi değil ama Daisy'ye ko-

lunda gördüğüm şeyden bahsettiğimde, nerede olduğunuzu anlamamız uzun sürmedi... Kimsin sen?"

"Beni gerçekten hatırlamıyor musun?" diye sordum.

Bana baktı. "Sanırım hatırlıyor olabilirim."

İçimde kuvvetli ve sıcak bir şeyler oluşmaya ve beni dışarı taşmakta tehdit etmeye başladı. Öne eğilip onu dudaklarından öptüm.

Sanki dudaklarımın dokunuşuyla çarpılmış gibi geri çekildi.

"Violet," diye fısıldadı.

"Özür dilerim," diye geveledim. "Daisy'yi sevdiğini biliyorum, gerçekten biliyorum."

"Onu gerçekten seviyorum."

Kıskançlık duygusu içimde patladı. Kendimi çok bayağı hissediyordum – biraz önce Impleri yok etmek üzere yapılan gizli bir planı açığa çıkarmıştım ve şu anda düşünebildiğim tek şey Ash'ti. Ama kıskançlığın, tendeki bir kan oturması gibi, zehirli, kara ve iyileşmek bilmez bir şekilde yüzeye yerleşip kaldığını anlamaya başlıyordum. Diğer karanlık duygular gibi ciltte açılan temiz bir kesik değildi. Kanı akıtılamazdı, silinemezdi ya da dikilemezdi. İrin toplayıp içten içe kaynardı ve bu konuda hiçbir şey yapamazdınız.

Ellerimi ellerine aldı ve o yamuk gülüşünü takındı. "Onu gerçekten seviyorum. Ama düşündüğün şekilde değil."

"Ne... Ne demek istiyorsun?"

"Sevginin birçok farklı çeşidi vardır. Di'yi senin düşündüğün şekilde sevmiyorum."

Anlam veremeyerek başımı iki yana salladım. "Ne?"

"Bizler umudun sembolüüz. Bir Imp ile Gem'in birlikteliği. Willow bizi, birbirimize âşık olacağımızı umarak tanıştırdı. Ama ben böyle şeyler hissetmedim işte. Di çok güzel ve nazık biri, beni de gerçekten çok önemsiyor ama tam oturmayan bir şeyler var."

"Ama... birlikte yaşıyorsunuz."

"Tamamen göstermelik. O benim için daha çok bir kız kardeş gibi. Aynı odalarda kalıyoruz."

Şu anda bedenimde neler olup bittiğini hiç anlamıyordum. Sanki damarlarımdaki tüm acılık süzülüp akıtılıyor, yüzeye oturan kan çekiliyor ve geride yalnızca sağlıklı bir ten kalıyordu. Şaşırtıcı derecede sıcak olan, dokunulmaya muhtaç bir ten. "Peki, Di bu konuda ne düşünüyor?"

"Ona karşı hislerimin zamanla değişmesini umuyor."

"Öyle mi diyorsun? Cidden mi, Ash? Duymayı istediğimi düşündüğün şeyleri mi söylüyorsun?"

Gözlerinin solgun rengi incinmiş bir ifadeyle karardı. "Elbette hayır."

Ama ona inanmayı beceremiyordum, henüz değil; kalbim böylesine pamuk ipliğinde asılı dururken ve içgüdülerim hâlâ kendimi korumam gerektiğini salık verirken değil. "Eh, belki değişir, demek istediğim, belki zamanla onu seversin. Tatlı birine benziyor ve seni istediği çok açık. Sonuçta, Imp-Gem birliğinin bir sembolü olmak senin sorumluluğun sayılır."

Bir elini yanağıma koyarak beni durdurdu. Sıcak ve yumuşaktı; yanağıma avucuna doğru bastırmaktan kendimi alamadım. Bir ömrü ayrı geçirsek de, cildinin dokunuşunu unutmuyacağıma yemin edebilirdim. "Neden sana böyle çekiliyorum?" diye sordu.

Yanıtlamak üzere ağzımı açtım ama hiçbir sözcük çıkmadı.

"Sen de ayrışını mı hissediyorsun?" diye sordu.

"Evet."

Gözleri hüznü, hatta kederli görünüyor olmasına rağmen dudakları gülümsedi. "Şimdiye dek 'ruh eşi' olayına asla inanmadım. Sanki sen karşıma çıkana dek uyuşmuş, ölmüş gibiydim... şimdiyse her şey yerine oturdu." Hüznü bir şekilde güldü. "Her şey ve hiçbir şey."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Ash, ben burada kalamam... biz asla birlikte olamayız." Çünkü öyle ya da böyle, ya boyutlar arası tüneller aracılığıyla ya da ceset torbasıyla, bu yerden gidecektim. Bunu söylemek kalbimi parçalıyordu ama Ash'le asla mutlu bir sonumuz olamayacaktı. "Ben buraya ait değilim," diye fısıldadım.

“O hâlde ben de değilim.” Ve birdenbire beni öpmeye başladı. Heyecan ve aşkla dolu, gözü kara bir öpücüktü ve tüm bedenime zevk dalgaları gönderiyordu. Onu kendime çektim ve saniyeler sonra kendimi çılgına dönmüş bir hâlde onun gömleğini çıkarırken buldum. Ellerim göğsünde dolanıyor, omuzlarında kümelenen çillerin izini sürüyordu. Ash ise ellerini kazağımın altına sokup tenimi nazikçe yoklarken beni tekrar öptü.

İlk sevişmemi defalarca hayal etmiştim. Genelde temiz çarşaf, loş ışıklar, damarlarımdaki alkolün sıcak uğultusu ve iç çekişlerimi gizleyecek sakın ritimli bir müzik içerirdi. Londra’nın uzun süredir kullanılmayan yeraltı tünellerinde soyunduğumu, sert zeminin popomu tırmaladığını, ağzımdan dökülen seslerin tuğla duvarlarda yankılanıp tekrar bana döndüğünü bir kez olsun hayal etmemiştim. Göğüslerimin, bacaklarımın, karnımın... *her yerimin...* soğuk ve bayat havaya dokunduğunu ve bir motosiklet farı tarafından aydınlatıldığını bir kez olsun hayal etmemiştim.

Ama onunla tanıştığım günden beri tüm hayallerimde Ash vardı. Onu doğru düzgün hatırlayamadığım zamanlarda bile, yalnızca bilinçaltındaki bir gölge ya da uçucu bir kokudan ibaret olduğu zamanlarda bile, hep Ash vardı. O yüzden her şeye –toza, soğuğa, parlak ışığa– rağmen ilk sevişmem şimdiye dek umduğum her şeydi çünkü Ash’leydi.

B Ö L Ü M

24

ALICE

Telefonumun titremesine uyandım. Yapay ışık gözlerimi kırptırmama sebep oldu. Gecenin bir yarısıydı ve Danny'nin hafif nefesini duyabiliyordum. Yine bir tehdit mesajı olacağından endişelendim ve kaslarım gerildi. Ama ekrana baktığımda, Bay Hayran'ın bir paylaşım daha yaptığını gördüm.

İstasyondaki toplantı.

Bölümü yavaşça okurken, titreyen ellerim ekrandaki sözcüklerin bulanıklaşmasına neden oluyordu.

Bay Hayran, Taleterlerin Impleri yok etme planını dikkatlice kurgulamıştı. Impleri hedef alan bir virüs. Ülkenin çeşitli yerlerine bırakılmış, günler içinde infilak etmeye hazır teneke kutular. Impleri Gem hâline getirmek için bir serum da geliştirmişlerdi ama bu hoşuma giden az sayıdaki ayrıntıdan biriydi. Geri kalanı ise... Telefonuma bakıp isimlerini fısıldadığım sırada gözlerim yaşlarla doldu. Violet. Katie. Nate. Bir şeyler yapmazsam korkunç bir şekilde öleceklerdi.

Görüşümü netleştirmek üzere gözlerimi kırptırtırken Rus-

sell'dan bir mesaj geldiğini gördüm. Bir saat kadar önce göndermiş olmalıydı.

Hey, Nate hakkındaki yeni hikâyene bayıldım.

Buluşup tanıtım hakkında konuşmaya ne dersin?

Bence birbirimize iyi gelebiliriz x

Son cümlesi biraz sinir bozucuydu. Gerçekten tanıtım hakkında konuşmaya davet etmekten çok bana asılıyor gibiydi. Ama belki de yapabileceğim tek şey buydu. Danny IP adresi üzerinde çalışırken ben de hikâye savaşını kazanmaya odaklanabilir, Hayranların Yükselişi'ni olabildiğince geniş bir kitleye yayabilirdim.

Telefonumu kapatıp yerde mışıl mışıl uyuyan Danny'ye baktım.

Suçluluk duygusu midemi kıvrandırdı.

VIOLET

Ash'in yanında uyandım. Tünel zifiri karanlıktı ama göğsünün düzenli şekilde inip kalkmasından hâlâ uyuyor olduğunu anladım. Motosiklet selesinin altındaki kutuda bir battaniye bulmuştuk ve soğuktan korunmak için onu giysilerimizle birlikte üzerimize yığmıştık. Çıplak teninin sıcaklığı beni hiçbir şeyin yapamayacağı kadar sakinleştiriyordu ve ortamın karanlığı Ash'in vücut sıcaklığını daha da vurguluyordu. İkimizi, tünelin zemininde ayrılmaz bir şekil oluşturan parlak iki beden olarak görebildiğimi hayal ettim.

Fenere uzanıp düğmesine bastım ve ışığını tavana doğrulttum. Işık huzmesi tavandan yansıyıp üzerimize düştü ve bizi tuhaf, dalgalı bir şekilde aydınlattı. Dikkatlice, Ash'in kolundaki yıpranmış, eski saate baktım; sabahın altısıydı. Ve yalnızca bir anlığına, sırf bacaklarım onunkilere dolanmış hâlde olduğu için, her şeyin düzeleceğine inanmayı seçtim. Yalnızca o tenekeyi bulup virüs yaymasını önlemem gerekiyordu. Ash'i uyandıranın ışık mı yoksa benim hareketlerim mi olduğunu bilmiyordum

ama bir şekilde uyandı. Gözlerini açıp gülümsedi. Uykulu ve sevimli görünüyordu, saçları dağılıp birbirine girmişti, yüzünde ise battaniyenin izi vardı. Tam bir şey söylemek üzereydi ki ani bir iç çekiş duydum.

Hiç düşünmeden doğrulup oturdum ve battaniye üzerimden kayarak çıplak göğsümü açığa çıkardı. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde toparlanırken gözlerim karanlıktaki figüre odaklandı. Daisy'nin yüz hatlarını ve o mükemmel yüzüne yerleşen dehşet ve ihanete uğramışlık ifadesini zorlukla da olsa seçebiliyordum. Diğerleri ona arkada kaldığımızı söylemiş, o da bizi aramak üzere geri gelmiş olmalıydı. Belki de geleceğini başından beri biliyordum. Belki de bizi bu şekilde bulmasını istemiştin.

Suçluluk hissi eşliğinde, Alice ile Willow'u yakaladığım ânı, beni delip geçen o incinme ve ihanet duygusunu anımsadım.

Ash dirseklerinin üzerinde doğruldu ve gözlerini ovuşturdu. Onu görünce yüzünde beliren ifade kalbimi parçaladı. Şok, acı ve korku aynı anda yüzüne yayılmıştı.

Daisy arkasına dönüp tünelde geriye doğru koşmaya başladı.

Ayak sesleri ve hıçkırıkları arasında yankılanan, candan bir "Di," haykırışı duymayı bekleyerek duraksadım.

Ama gelmedi.

Kendi sesimin, suçluluk ve utanç yüzünden, "DAISY!" diye bağırdığını duydum. Battaniyeyi göğsüme bastırarak ayağa kalktım. Yanlışlıkla Ash'in üzerini de açmıştım; bu yüzden çıplaklığını örten tek şey dağılmış ceketiydi.

Yine, "DAISY," diye haykırdım.

Durmadı. Ayak seslerinin azalmasını dinledim. Peşinden gitmeye kararlı bir hâlde giysilerimi giymeye başladım fakat Ash nazikçe ayak bileğime dokundu.

"Bırak gitsin," dedi.

"Ama..." diye söze başladım.

Lafımı kesti. "Öğrenmesi gerekiyordu. Sadece, keşke önce ona söylemiş olsaydım. Lütfen kendini kötü hissetme, bu benim hatam, senin değil."

Botumu giymeye hazır bir şekilde sağ ayağım havada dururken birden çıplaklığımın farkına vararak donakaldım. “Ne demek istiyorsun?”

Gölümsedi. Sonra o dört kelimeyi söyledi. Ona bir ömür önce söylemiş olduğum kelimelerin aynısını. Bir teknenin kürekleri arasında fısıldanmış olan kelimeleri. Hâlâ tam olarak hatırlayabildiğini zannetmiyorum ama beyninin bir yerlerine yerleşmiş olmalıydı çünkü onları bana kendi sözcükleri olarak söylemişti.

“O her zaman sendin.”

ALICE

Sabah Danny beni eve bıraktı ve aynamdaki ruju temizlememe yardım etti. Biraz su ve annemin temizlik dolabının arkasına tıktırdığı Mr. Muscle spreyini kullandık.

Sabahtan beri Russell’in mesajı üzerinde kafa yoruyordum ve sonunda bir karara vardım. Arkadaşlarıma yardım edecektim; bu Russell Jones gibi bir neşe kaynağıyla bir akşam geçirmek anlamına gelse bile. Danny banyoya gidince telefonumu çıkarıp hızlıca bir mesaj yazdım.

Süper, bu akşam boşum.

Danny, tam telefonum çalmaya başladığı anda geri döndü. Russell’dı. Aramasını beklemiyordum. Yani, artık telefon etmek mi kalmıştı canım? Gafil avlanmış bir hâlde telefonu açtım.

“Selam,” dedim.

“Hey, güzellik. Bu akşam nasıl bir şey istersin diye sormak istemiştım.”

“Bilmem.” Beni meraklı gözlerle inceleyen Danny’ye baktım.

“Peki, o hâlde Hammersmith’te sevimli bir yer biliyordum. Seni alması için şoförümü göndereceğim. Bana adresini yazarsın.”

“Tamamdır.”

“Seni almaya yedi gibi gelir. Senin için de uygun mu?”

"Evet. Harika, sağ ol."

"Hoş bir şeyler giy," dedi.

"Olur." Russell konuşmaya devam ederse bunu yapmaktan vazgeçeceğimden endişelenerek hızlıca kapadım.

Danny kırmızıya boyanmış bezi alarak, "Kimdi?" diye sordu.

Sıradan görünmeye çalışarak, "Russell Jones," diye yanıtladım.

"Şu Russell Jones mu? Hani Comic-Con'daki dangalak?"

"Evet. Yalnızca tanıtım meselelerini konuşmak için bir toplantı ayarlamaya çalışıyoruz."

Danny'nin yüzü biraz asıldı. "Randevu gibi mi yani?"

"Tanrı korusun, hayır, öyle bir şey değil. Yalnızca, Hayranların Yükselişi'ni tanıtımama yardım etmesine ihtiyacım var."

"Mantıklı, sanırım." Bezi şifonyerimin üzerine bıraktı. "Ee, evine falan mı gideceksin?"

Hafiften kıl olmuştum. "Ashında kendisi bir otelde kalıyor," diye yanıtladım.

"Tamam, güzelmiş. Ben şimdi gidip IP adresinin izini süreyim. Tanıtımların tadını çıkar." Göz teması kurmadan kapıya yöneldi.

Aksi bir çocuk gibi kollarımı kavuşturarak, "Keyfin bilir," dedim.

Kapıyı gerektiğinden daha gürültülü bir şekilde kapattı.

Kendimi bok gibi hissederek yatağıma uzandım. Danny'yi üzmüştüm. Bay Hayran'ı bulmamda bana yardımcı olabilecek tek kişiyi. En kötüsü de, Russell'ı görmek bile istemiyordum. Bir yıl önce beni dışarı çıkarmayı teklif etse havalara uçardım ama şimdi onu görmektense, sertçe yapılan bir meme ucu ağdasını tercih ederdim. Hatta, en kötüsü bu bile değildi. Sözümü geri alıyorum. En kötüsü, Danny'nin şu anda tam bir dangalak gibi davranıyor olmasıydı.

Kapı yeniden açıldı. Danny sülküm püklüm içeriye girdi. "Üzgünüm, salak gibi davrandım. Sanırım... galiba biraz... kıskandım. Ama bu çok saçma çünkü sen bana ait değilsin ya da

bana bir borcun falan yok." Gözlerime baktı ve utangaçça gülümsedi. "Sadece, bu akşam Russell'la buluşuyor olman harika, demek istedim. Şapkanı takmayı unutma. Kıyafetini tamamlayacaktır."

"Sağ ol, Danny."

"Artık evde tek başına kalabilecek misin?"

"Evet, annemle babam her an burada olabilir."

Başını salladı.

Kapıyı kapadı.

Tamam. Artık resmiyet kazanmıştı. Danny'ye abayı yakmıştım.

Artık o kırmızı harfleri göremiyor olsam bile, hâlâ aynadan bana dik dik bakıyorlar gibi hissediyordum. Annemle babamın odasına geçtim ve kapı kolunun altına bir sandalye sıkıştırdım. Buraya yalnızca annemin parfüm koleksiyonunu yağmalamak ya da pahalı nemlendiricisini ödünç almak (çalmak) için gelirdim; şimdiye kadar hiç gelip öylece oturduğum olmamıştı. Güzel dekore edilmişti, bir camgöbeği denizi gibiydi ama çoğu odada olan kişisel dokunuşlar burada yoktu. Duvarlar fotoğraftan, yüzeyler ise gündelik dağınıklıktan yoksundu. Bir teşhir salonu olarak kullanılabilirdi.

Bilgisayarımınla birlikte yatağa oturdum; gözlerim her saniye kapıya gidip geliyordu. Yakında dönmüş olurlardı, o zaman böyle diken üstünde hissetmezdim. Önümdeki işe odaklanmaya çalıştım: Hayranların Yükselişi için yeni bir gönderi. Şakaklarımı ovaladım; sorumluluk hissi kafatasıma basınç yapıyordu. *Bir yazar gibi düşün, Alice.*

Tamam. Nate'e karşı bir empati oluşturmuş, niçin karanlık tarafa geçtiğini göstermişim. Dönüşümü için gerekli olan tohumları ekmişim. Şimdi Snape-tarzında bir U dönüşü yapmanın vaktiydi.

NATE

Rüyamda ablamı görüyorum. Şimdi bir yetişkin olması gerektiğini bilmeme rağmen, rüyamda hâlâ bir çocuk. Bana battanieresini veriyor ve saçlarımı okşayarak her şeyin geçeceğini söylüyor. Sonra, yüzü değişmeye başlıyor. Gözleri kızarmaya, burnu akmaya, o tatlı yumuşak cildi kurdeşen gibi izlerle lekelenmeye başlıyor.

"Sorun nedir?" diye soruyorum.

Ama yapabildiği tek şey öksürmek oluyor.

Başka bir ses daha duyuyorum. "Virüsün etkisi, Nate." Yan karşımda beliriyor. Ablama bir mendil uzatıp hafifçe başına dokunuyor. Ablam mendilin içine öksürüyor ve ağzından çıktığında mendilin üzerine bir kan lekesi görüyorum.

Yüzümden yaşlar süzölmeye başlıyor. "Özür dilerim," diyorum. "Çok özür dilerim."

Yan, zarif elleriyle yüzümü tutuyor. "Henüz geç değil. Bunu durdurabilirsin."

Ablam sarsılmaya ve gonca renkli dudaklarından sarı köpökler saçılmaya başlarken uyandım.

Terden sıırıslıklam olmuşum ve çığlık atarak biraz önceki görüntöleri aklımdan çıkarmaya çalışıyordum.

Bunun olmasına izin veremezdim, veremezdim. Ne ablama ne de başka birine.

O iğrenç kutuyu geri alıp gizlice laboratuvarıma götürecektim.

Bir panzehir bulacaktım.

Sonunda her şey anlam kazandı: Ben halkıma ait olmak için doğmamıştım, onları kurtarmak için doğmuştum.

Birkaç kez baştan sona okuyarak gönder butonuna bastım.

Kapı zili çaldı. Donakaldım. Annemle babam kendi zillerini çalmazlardı ve beklediğim kimse yoktu. İyice sıkıştırdığım kapıyı açmadan aynen bu şekilde annemle babamın odasında kalmayı düşündüm. Ama belki de böylesi daha kötü olur, insanlara evde kimsenin olmadığını düşündürürdü. Telefonu 999'u tuşlamaya hazır bir şekilde arkamda tutup kapıyı açmaya karar verdim. Ve eğer kimse yoksa doğruca Danny'nin evine gidecektim. *Tanrı aşkına, Alice, muhtemelen yalnızca postacıdır.*

Göğsümdeki çarpıntıları yok sayarak aşağıya indim.

Kapıyı açtığımda, bekleyen iki polis memuru gördüm. Açık kahverengi tenli, güzel gözlü ve uzun boylu bir kadın ile ondan daha kısa boylu, kızıl saçlı bir adam. Aynı anda gülümsediler. En yakın arkadaşınızın kolunu bıçaklamamış ve bu konuda tehdit mesajları almamış olsaydınız bile kapınızda duran iki polis memuru ödünüzü koparırdı. Şu anki durumumun ışığında, üzerimdeki Victoria's Secret'ıma pislemek üzereydim. Belki de beni takip eden kişi, polise Violet'ı benim doğradığımı söylemişti.

En azından artık cinayete kurban gitmeyecektim... Telefonumu cebime geri koydum –artık 999'u aramama gerek yoktu– ve maskemin yüzüme sıkıca tutturulmuş olduğunu sağlama aldım.

Kadın, "Alice Childs?" dedi.

Biraz olsun şüpheli, suçlu ya da tamamen sakın olmak dışında herhangi bir şeymişim görünmemeye çalışarak başımı salladım.

Kadın, yanındaki diğer polisi işaret etmeden önce, "Ben Komiser Singh," dedi, "Bu da Memur Turner. Size arkadaşınız Violet Miller hakkında birkaç soru sormak istiyoruz."

Hâlâ güven verici şekilde gülümsemeye devam ederek kimliklerini çıkardılar.

"Ah... Tamam." Görece daha az şüphe uyandıracak, suçsuz kelimeler bulmaya çalıştım. "İçeri gelmek ister misiniz?"

Turner, "Teşekkürler," dedi.

Onları mutfığa yönlendirdim.

Singh, "Güzel bir eviniz var," dedi. "Burada ailenizle mi yaşıyorsunuz?"

"Evet," dedim. "Neredeyse gelirler." Neden böyle dediğimi bilmiyordum; sanki bir veliye falan ihtiyacım varmış gibi konuşmuştum.

Singh, "Eh, zaten konuşmak istediğimiz kişi sizsiniz," dedi.

Gülümsedim. "Evet, özür dilerim, biraz önce demiştiniz." Daha mantıklı sözler lütfen, Alice. "Birer fincan çay ister misiniz?"

Singh başını salladı. "Harika olur, teşekkürler. İkimiz de süt-lü ve tek şekerli içiyoruz."

Isıtıcıyı suyla doldurmaya başladım. Polisler mutfak masasına oturdu. Kafamda, bu iki polisin aslında fazlasıyla ikna edici kostüm oyuncularını olduğu küçük bir oyun yarattım. Tek yapmam gereken olayın cacığını çıkarana kadar rol yapmaktır, böylece beni rahat bırakacaklardı.

Turner defterinin kapağını açtı. "Size geçen gece Bayan Miller'ın uğradığı saldırı hakkında sorular sormak istiyoruz."

Bilmiyormuş gibi mi davranmalıydım? Hayır, bu kesinlikle şüpheli görünürdü. Ben onun en yakın dostuydum, başına gelenleri mutlaka biliyor olmam gerekirdi. Yüzümü gizlemek için bir bahanemin olmasına sevinerek, dolaptan fincan almak üzere arkamı döndüm. "Evet, korkunç bir şey, annesi bana neler olduğunu anlattı." *Abartma Alice, başka kimsenin adını anma.*

Singh başını salladı. "Demek Violet'ı saldırıdan beri görmediniz?"

"Hayır," dedim.

Ki bu doğrudu.

"Neler olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

Su ısıtıcı fokurdamaya başladı. Beni test ediyor, gerekenden

daha fazlasını bilip bilmediğimi ölçüyorlardı. Belirsiz şekilde konuşmaya devam ettim. "Evet, delinin biri onun kolunu kesmiş."

Uzun bir süre sessiz kaldılar, muhtemelen boşlukları doldurmamı bekliyorlardı. Bense kendimi fincanlara çay poşeti koyma işiyle meşgul ettim.

Singh sonunda, "Violet'a zarar verebilecek birilerini tanıyor musunuz?" diye sordu.

Fincanların suyunu doldurmaya başladım. "Hayır, herkes Violet'ı sever. Muhtemelen akli dengesi bozuk okurlardan biridir."

Sesi ilgiyle yükseldi. "Okur mu? Niye öyle dediniz?"

"Ee, başka kim olabilir ki?" Buzdolabının parlak ışığının altında, alnımı kırıstıran tüm suçluluk izlerini görebildiklerinin farkında olarak, raftaki sütü aldım. Dolabın kapağını olabildiğince hızlı bir şekilde kapadım.

"Banka, pazartesi, 24:00. A," dedi. "Bir şey ifade ediyor mu?"

Dönüp ona baktım. "Hayır. Etmeli mi?" Bu bir riskti. Ya onlar da Barbarhayran'ı okudularsa? Ya Hayranların Yükselişi'ni görmüş ve bu sıralar tuhaf bir hikâye savaşının ortasında olduğumu biliyorlarsa? O zaman bu kelimelerin bir anlam ifade etmesi gerektiğini biliyor olabilirlerdi. Ama bu yine de Violet'ın kolunu kestiğim anlamına gelmezdi, yalnızca şu anda yalan söylüyor olduğum anlamına gelirdi. Peki neden yalan söylüyor olabilirdim ki? Tüm bu düşünceler zihnime doluşurken yüzüm tamamen kaskatı duruyordu... Umarım.

Singh başını iki yana salladı. "Hayır, yalnızca birinin koluna kazımak için tuhaf bir seçim. En yakın dostu olduğunuz için size bir anlam ifade edebileceğini düşündük."

Tüm sistemlerim gevşerken başımı iki yana salladım. "Hayır, hiçbir çağrışım yapmadı, üzgünüm." Çay poşetlerini çöpe atıp fincanlara süt doldurmaya başlarken, ellerimin hiç titremiyor oluşu karşısında etkilendim.

Turner, "Violet daha önce bir bankada çalışmış mıydı?" diye sordu. "Ya da bankalarla arasında, gözden geçiriyor olabileceğimiz başka bir bağlantı?"

Çaylar ve şekeri önlerine bıraktım. "Hayır. Yani, banka kullanıyordu herhalde ama bankada hiç çalışmadı."

Singh düşünceli şekilde başını salladı. "Tamamdır. Teşekkürler, Alice." Çayına biraz şeker koyup karıştırdı ve sanki dilini yakacağını biliyormuş gibi çekinerek yudumladı.

"Umarım bunu yapanı yakalarsınız," dedim. "Zavallı Violet. Uyandığında gudubet yara izleri olacak."

Singh yüzümü inceleyerek, "Kesinlikle – kesikleri derin ve hiddetliydi," dedi.

Sırf tekrar arkama dönebilmek için kendime de çay hazırlamaya başladım. Suçluluk duygusu iç organlarımı sakatlıyor gibiydi ve maskemi daha ne kadar yüzümde tutabileceğimden emin değildim.

Turner söze girdi. "Peki, cumartesi gecesi neredeydiniz?" Hay aksi. Gerekçe. Başka yerde olduğumu kanıtlamam gerektiğini unutmuştum.

Hiç düşünmeden, "Danny'yle birlikteydim. Danny Bradshaw," dedim. Muhtemelen son zamanlarda vakit geçirdiğim insanlar arasında, komada olmayan tek kişi Danny olduğu içindi. Yine de aptallık etmişim. Onunla mutlaka konuşacaklardı ve Danny'nin sadakatının nereye kadar uzanabileceğinden emin değildim. Beni idare etse bile, ne kadar inandırıcı olacağını bilemezdim. Çocuk dürüstlük abidesiydi.

Benden Danny'nin iletişim bilgilerini aldılar ve çaylarını bitirdiler.

Gitmelerini izlerken boğazım panikle düğümlendi. Hemen Danny'yi aradım.

"Hey," dedim.

Cevap vermedi.

"Danny? Orada mısın?"

"Evet, buradayım."

"Neler oluyor? Sesin... bir tuhaf."

Uzun bir duraksama oldu. Nefeslerini duyabiliyordum, bu

yüzden hâlâ orada olduğundan emindim. Sonunda, *"Nate'in ablası hakkındaki gönderini okudum,"* dedi.

Kahretsin. Okuyacaktı tabii. Abisinin ölümünü hikâyeme pervasızca malzeme ettiğimi biliyordu. Neden bunu etraflıca düşünmemiştim? Cevap vermek için ağzımı açtım ama kulağa zavallica gelmeyecek hiçbir şey düşünemedim.

"Sana anlattığım her şeyi günün birinde internette görmeyi beklemezdim."

"Biliyorum. Çok özür dilerim, aptallık ettim... hikâyen beni gerçekten çok etkiledi ve... düşüncesizlik ettim."

Bir duraksama daha oldu. Artık telefonu kapatacağını düşündürecek kadar uzun bir duraksama. Sonra, *"Eh, sanırım sana ilham verdiğim için gururlanmalıyım,"* dedi.

"Sen benim resmî esin kaynağımsın. Ama ciddiym, bir daha asla arkandan böyle işler çevirmeyeceğime yemin ederim." Şimdi duraksama sırası bendeydi. *"Danny, biraz önce polis geldi."*

"Ayna olayı için mi?"

"Hayır... birileri komadayken Violet'ın kolunu kesmiş."

"Ne yapmış, ne yapmış? Bunu hangi sapık yapar?" Sesindeki tiksinti, hissettiğim suçluluk duygusunu neredeyse dayanılmaz hâle getirdi.

"Danny, benim yaptığımı düşünüyorlar."

"Saçmalık, bunu neden yapasın? O senin en yakın arkadaşın."

"Durum şu ki, başka yerde olduğumu kanıtlayacak birine ihtiyacım vardı..."

"Ve benim adımı verdin."

"Evet."

Kahretsin. Telefonla konuşmaktan nefret ediyordum. Tüm bu duraksamalar şalterlerimi attırıyordu.

"Bu olay ne zaman oldu?" diye sordu nihayet.

"Pazar gecesi."

İş bitirici ve olaya hâkim bir sesle konuşmaya başladı. *"Tamam. Ben o akşam bir yürüyüşe çıktım, sen ise arkadaşların komada"*

olduğu için üzgündün. Biraz konuştuk ve geç saatlere kadar dışarıda takıldık. Bizi başka kimse görmedi."

Ağlamak istiyordum. Ama bunun yerine sadece, "Sağ ol," diye fısıldadım.

B Ö L Ü M

25

VIOLET

Ash'le kiliseye girdiğimizde tüm gözler üzerimizdeydi. Yanaklarımın utançla kızardığını hissedebiliyordum. Katie koşarak yanıma geldi. "Beni bu kadar endişelendirirken aklından neler geçiyordu, seni meme-turpu?" Bana saldırganca sarıldı. "Ne olursa olsun ayrılmıyoruz, sen ve ben." Bakışları Ash'le benim aramda gidip geldi ve yüzüne devasa, dandik bir sırıtış yayıldı.

Ash elimi sıktı ve yerinden fırlayarak Willow'la konuşmaya gitti. Ta buradan bile, Willow'un ona sinirlenmiş olduğunu, kollarını kavuşturmuş ve Ash'e sert kafa hareketleriyle cevap vermekte olduğunu görebiliyordum.

Katie bana doğru eğildi. "Eeeee, Bakire Violet? Yeraltında işi pişirmek eğlenceli miydi bakalım?"

"Of, Katie, korkunçtu. Daisy bizi buldu, o kadar üzgündü ki."

Katie dudağını ısırdı. "Hımm, evet, bunun modunuzu düşürdüğünü tahmin edebiliyorum."

"Bu sabah onu gördün mü?" diye sordum.

"Dünden beri görmedim."

Kafamı ellerimin arasına aldım. Tuhaf bir ağırlık hissediyordum. "Kendimi berbat hissediyorum."

"Kabul edelim, Vi, eski bir zaman-döngüsü aşkıyla kim olsa boy ölçüşemezdi. Kız, çocukla tanışır. Kız asılarak ölür. Çocuğun hafızası silinir. Kız, çocuğa geri döner. Çocuk gizemli bir şekilde kıza çekilir. Kız, çocuğa atlar. Tam bir klasik. Zavallı ineğin en ufak bir şansı yoktu." Katie gülmeye başladı ve kahkahası kiliseyi bir rüzgâr çanın sesi gibi doldurunca ben de kendimi gülerken buldum.

Fakat gülüşü birden kesildi. "Tanrım, Vi. Şey kullandınız... değil mi?"

"Koruma mı?" diye sordum. "Evet, elbette kullandık."

"Oh be. Yani, kendi evrenimizde Ash'in bebeğine hamile bir şekilde uyandığını bir düşünsene. Neresinden tutsan elinde kalır."

Gülsem mi ağlasam mı bilemedim.

Nate'in evine gidiyordum. Ash bana üzerine bir harita karalanmış, kırışık bir kâğıt parçası vermişti. Harita oldukça açıktı ve Nate'in evine beş dakika içinde vardım. Nate, kendini Thorn'a tanıttıktan sonra ittifak tarafından işe alınır alınmaz karargâhın yakınına taşınmıştı. Bulunduğu sokaktaki yıkılmamış durumda olan binalardan birinde, mütevazı bir kiralık odada yaşıyordu. Ash ya da Thorn'un evi gibi nispeten daha iyi bir yer tutmamış oluşuna şaşırdım. *Darağacı Şarkısı*'nda onun nerede kaldığını yazmamıştım. Şimdiyse, keşke yazsaydım diye düşünüyordum; o zaman ona çok daha iyi bir yer verebilirdim.

Kapı, tıklatırken ittirmemle birlikte aralandı. Usulca seslendim. Cevap alamayınca içeriye süzüldüm. Nate odanın bir köşesindeki çalışma masasında oturuyordu. İçeride çok fazla mobilya yoktu ama masa yine de odaya göre fazlasıyla büyük ve hantal görünüyordu; Gandalf'ın asasını Çıkın Çıkmazı'nda sallaması gibi. Nate oldukça modern görünümlü bir bilgisayarın önüne

kıvrılmıştı. Yarısı toprakla doldurulmuş bir kuvöz, ayaklarının dibinde duruyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

İrkilmedi ama yaptığı şeyden de kafasını kaldırmadı. “Mütevazı laboratuvarıma hoş geldin; pek bir şey yok, öyle değil mi?” Gözlerinin önünde üç boyutlu nesneler duran Nate, parmaklarının becerikli hareketleriyle onları büyütüp küçültüyordu. Görüntünün yan tarafında dönen bir DNA sarmalı vardı ve Nate’in her bir hareketiyle değişim geçiriyordu. “Daha az ışık ve suya gereksinim duyacak yeni bir ekin türü üzerinde çalışıyorum. Onları kullanılmayan binalarda yetiştirebilecek ve sonra elimizde kalan arazilerden yararlanabileceğiz. Bu da Implerin kendilerine yetebilmelerini... ve aç kalmamalarını sağlayacak.”

“Bu muhteşem,” dedim.

Başını sallayarak, hiç düşünmeden iltifatımı kabul etti.

“Madem onlara ihanet etmek istiyordun, neden Implere yardım edecek şeyler üzerinde çalıştın?”

Sarmalı öfkeli bir el hareketiyle yana itti. Diğer görüntüler gözlerimin önünde ortadan kayboldu.

“Gerçekten bilmiyorum.” Sandalyesini döndürerek bana baktı. “Kimliğimi korumak için falan değildi. Bunu gerçekten başarmak ve şehirlerdeki gıda eksikliğine yardımcı olmak istiyordum. Bir sabah uyanıp, *Tamam, şimdi halkıma ihanet edeceğim, falan demedim yani.*”

Masasından kalkarak bana baktı. Ama yüzündeki savunmacı ifade, gözlerindeki yaşların yanında tamamen geçersiz kalıyordu. “Adım adım oldu,” dedi. “Yalnızlık, farklı olma hissi içimde yavaş yavaş büyüdü.” Ayaklarına baktı. “Üzgünüm, bunları bilmene gerek...”

Özrünü yarıda keserek, “Sorun değil,” dedim. “Devam et.”

İç geçirdi. “Yalnızca bir Gem olursam buraya uyum sağlayabileceğimi biliyordum. Ve bana hizmetlerim karşılığında bir çözüm önerdiler. Elbette Implere yardım etme arzum birdenbi-

re ölmedi. Sadece, aynı anda iki çelişkili hedefim var. Berbat bir durum aslında.”

Kapıyı çekip açtı ve sokakta yürümeye başladı.

Aceleci adımlarla ona yetişerek, “Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Hareket ederken daha iyi düşünebiliyorum.”

Hızına uyum sağlamakta zorlanıyordum. “Beni istasyonda kurtardığın için teşekkür ederim.”

“Howard’ı vurmamı mı diyorsun? Doğrusunu istersen düşünmeden yaptım. Muhtemelen kendi ölüm fermanımı imzalamış oldum – artık beni iki taraf da istemeyecek.”

“Bu doğru değil. Willow ile Ash beni kurtardığını biliyorlar ve olanları Thorn’dan gizleyecekler. Gizleyeceklerini biliyorum.”

“Baba’yı öldürdüğümü de biliyorlar mı?” Yüzüne keder ve suçluluk karışımı bir ifade oturdu. Ve bunun yükünü taşıması hiç adil değildi. Aslında ona söylemeyecektim ama şimdi, bu eski bozuk yolda yürürken, fikrimi değiştirdim.

“Burada senin kontrolünde olmayan bazı güçler var, Nate. Kafanın içinde birileri var ve sana bazı şeyler yaptırıyorlar.”

“Bir telepat gibi mi yani? Baba gibi biri mi?”

“Onun gibi bir şey. Açıklayabilmem imkânsız. Ama sen onlardan çok daha güçlüsün. Öyle olduğunu biliyorum çünkü seni tanıyorum. Karşı koymalısın. Çelik gibisin.”

Şaşkın bir ifadeye büründü. “Çelik gibi mi?” diye fısıldadı.

Gırtlığıma bir kıkırtı takılırken başımla onayladım. “Evet. Doğru duydun. Çelik gibisin.”

“Bunu daha önce bir yerde duymuştum.”

“Haklısın,” dedim. “Çelik gibisin. Katniss gibi. Tris gibi.”

“Şu anda neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, bunu biliyorsun, değil mi?”

Güldüm. “Evet.”

Yürümeyi bırakıp bana baktı. Ve sonra, kesinlikle beklenmedik bir şekilde, “Gerçekten ablam mısın?” diye sordu.

Başımı salladım. "Evet. Baba rüyalarımnda beni ziyarete geldi. Bana senden ve yardımımıza ihtiyacın olduğundan bahsetti. Buraya gelmemin asıl sebebi sensin."

Cevap vermeden döndü ve binaların arasında bir açıklığa varana dek sokakta yürümeye devam ettik. Önümüzde alçak, engeli bir duvar tarafından çevrelenmiş, geniş bir moloz yığını uzanıyordu. Burasının eskiden oldukça büyük bir bina olduğu anlaşılıyordu. Nate duvarın yüksek bölümlerinden birine tırmandı ve beni de yukarıya çekmek üzere aşağıya uzandı. Taşlara tutunarak tırmandım ve yanında ayakta durdum.

"Hadi," dedi. "Manzara birazdan daha güzel olacak, söz veriyorum."

Ayaklarımızın altında parçalanıp etrafa toz zerrecikleri saçan taş duvarın tepesinde yürüyüp çıkıntı ve çukurların arasından kendimize yol bulurken onu takip ettim. Sonunda yerden birkaç metre yüksekte bir noktaya ulaştık. Ansızın gelen düşme korkusu başımın dönmesine neden oldu ve ellerimin Nate'in koluna doğru uzandığını fark ettim. Hem benim hem de onun dengesini sağlamak için.

Nate aşağıyı işaret ederek, "Bak," dedi.

Aşağıya baktım. Molozlar dev bir haç şekli oluşturuyordu.

"Burası eskiden bir kilise olmalı," diye yanıtladım. "Büyük-lüğüne bakılırsa bir katedral." Tam ortada, kırık bir çemberin ana hattını gördüm. Eski St. Paul Katedrali. Kafamı bir zamanlar kubbenin yükseldiği yere doğru kaldırarak gökyüzüne baktım ve birdenbire çok ama çok çaresiz hissettim. Eğer St. Paul bile Gemlere dayanamadıysa, biz nasıl dayanacaktık?

Nate, "Eskiden umudumuz vardı," dedi. "Tanrı, Buda, Allah, Krişna... hepsi aynı şeyin isimleriydi – umut. Şimdi elimizde ne kaldı?"

Elini kendi elime aldım. "Birbirimiz."

"Uzun sürmez. O serum olmazsa ikimiz de yarın öleceğiz."

"Kutuyu bulup yok etsek olmaz mı?"

Başını iki yana salladı. Ülkenin dört bir yanında aynından sürüsüyle var ve hepsi aynı anda patlamak üzere tasarlanmış. Ben yalnızca Londra'daki kutunun yerini biliyorum."

Duvarın üzerine oturduk ve St. Paul Katedrali'nin yıkıntıları ayaklarımızın altında dururken Imp Londra'sının bölük pörçük damlarına baktık. Başımızın üzerinden, bulutların önünde koyu renkli bir yarımaya oluşturan bir kuş sürüsü geçti. "Kırlangıçlar," diye fısıldadı Nate. Ve onları izlerken yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. Elimi yakalayarak, "Aklıma bir fikir geldi," dedi.

"Ne?"

"Seruma ihtiyacımız yok, bir panzehre ihtiyacımız var. O zaman tüm Impleri kurtarabiliriz. Ben kutuyu getirip virüsten bir numune alırım. Eğer onu laboratuvarıma götürebilirsek belki yapısını çözebilirim."

"Bu tehlikeli değil mi?"

"Evet ama zaten öleceğiz," diyerek bir manyak gibi güldü.

"Bugün yapabilir misin sence?" diye sordum çünkü o panzehir yapıldığı anda hikâye sona erecekti ve eve dönebilecektik. Böylece Nate yaşam destek ünitesi kapatılmadan önce uyana-caktı.

Nate başını salladı. "Hiç şüphelen olmasın." Sarımsı kahverengi gözleri hayat doluydu ve bu dünyaya geldiğimden beri ilk kez onu gerçekten gördüm: Küçüklüğümdeki çocuk.

Kardeşim.

ALICE

Russell'ın hoş bir şeyler giymem konusundaki aptal sözlerini hatırladım. Bu yüzden üzerime bir kot pantolon ve uyduruk Hogwarts kazağını geçirme isteğine kapıldım. Ama arkadaşlarıma yardım etmem gerekiyordu. Bu yüzden giysilerimi dikkatle seçtim; tatlı dilin yalnızca yüzde yirmisi ağızdaydı sonuçta. Normalde kırmızı rengi tercih ederdim ama ayna mesajından

sonra giymek isteyeceğim son renkti. Bu yüzden kırmızı yerine gök mavisi bir elbise seçtim.

Durmadan o korkunç mesajı ve aynamdaki yazıyı düşünüyordum. İkisinin de Hayranların Yükselişi'nde yazı paylaştıktan sonra gerçekleşmiş olması tuhaftı. Karnımda sanki bozuk bir suşi yemişim gibi korkunç kıpırtılar hissediyordum. *Ya bunu yapan kişi Bay Hayran'sa? Ya bu hikâye savaşını fazla ciddiye alıyorsa?* Kendi kendime, saçmalıyor olduğumu söyledim. *Ama başka kim olabilir ki?* Neyse, yeni bir bölüm daha paylaşmıştım zaten. Bir şey olup olmayacağını görecektik.

Russell'a restorana kendim gideceğimi söyledim. Ona adresimi verme düşüncesi beni nedense huzursuz etmişti. Ve kendimi bir tür hediye paketi gibi ona teslim ettirmek hiç uygun bir fikir gibi görünmemişti. Ayrıca, giderken Danny'nin evine uğramak istiyordum. Yolumdan çok fazla sapmam gerekmeyecekti ve ona, beni kışkandığı için mutlu olduğumu söylemek istiyordum. Anlayacağınız, artık dünyada Danny gibi erkeklerin de olduğunu bildiğim için, erkeklerle-işim-bitti modundan çıkmayı düşünmeye hazırdım.

Kapıyı Danny'nin annesi açtı. Beni görünce yüzü aydınlandı. "Alice, çok güzel görünüyorsun. Danny'yle bir yere mi çıkıyorsunuz?"

Biraz mahcup olarak başımı iki yana salladım. "Şey, hayır, yalnızca ona hızlıca bir şeyler söyleyecektim, tabii eğer sakıncası yoksa?"

"Hayır, tabii ki yok. Az önce markete süt almaya gitti ama birkaç dakikaya gelir. İçeri gel."

Kanepeye oturmamı işaret etti. "Çay alır mısın?"

Başımı salladım. "Sevinirim, teşekkürler."

Mutfığa girip gözden kaybolduğu sırada, "Süt için beklememiz gerekecek ama suyu kaynatayım," dedi.

Oturma odasında tek başıma kaldım. Yalnızca ben ve bir sürü aile fotoğrafı. Kanepeden kalkarak şömine rafına yaklaştım. Danny'nin bir bebeklik fotoğrafı vardı. Tanrım, çok tatlıydı. Danny ilk sütüdişini (boyalı bir mısır tanesini değil) kaybettiğinde. Birbiriyle eşleşen kıyafetler giydiği abisiyle birlikte. Okulda, hatırladığımdan daha cılız bir görünüşle bilim ödülünü havaya kaldırırken. Ve çok daha yakın bir zamanda, görünüşe göre bir restoranda annesiyle sarılırken. Kendimi, Danny'yle el ele tutuşarak bir fuara falan giderken çekilmiş bir resmimizi hayal etmekten alamadım. Benim neyim vardı böyle?

Danny'ye ait diğer karelere göz atmak için tezgâhta ilerlerken, yere fırlatılmış olan sırt çantasını fark ettim. İçinden bir kâğıt parçasının ucu görünüyordu. Belli belirsiz, kâğıtta bir yüz olduğunu seçebildim... Violet'ın yüzü. Beynimdeki sinir uçları vızıldamaya başladı. Kâğıdın geri kalanını çekip çıkardım. Bu da bir fotoğraftı ama sevimli bebekler ya da bilimsel ödüllere ait değildi. Katie, Violet ve benim geçen seneki okul yıllığından kesilmiş bir fotoğrafımızdı bu.

Ya da en azından fotoğraftakinin ben olduğumu tahmin ediyordum.

Çünkü yüzüm fotoğraftan kazınıp çıkarılmıştı.

Ani bir dehşet dalgası hissettim. Bacaklarım, sanki kemiklerim birden yok olmuş gibi, neredeyse iflas edecekti.

Bana tehdit mesajları gönderen kişi Danny olabilir miydi? İmkânsızdı. Buraya gelirken yol boyunca bunu yapanın Bay Hayran olduğuna kendimi inandırmıştım.

Göğsüm sıkışmaya başladı.

Danny, Bay Hayran olabilir mi?

Bunca zamandır benimle oyun mu oynuyordu?

Fotoğrafı hâlâ sıkıca tutarken hızla evden dışarı fırladım. *Tanı bir mankafayım! Sapığımı mı âşık oldum ben şimdi?* Gözlerimde yaşlar birikmişti ve bacaklarım iflas etmek üzereydi. Sokağa ulaştım ve doğruca ona tosladım.

Elindeki süt fırladı, şişenin içindekiler döküldü ve beyaz sıvı olduğu gibi yola saçıldı.

“Hay aksi şeytan,” dedi.

Ben saklamaya fırsat bulamadan elimdeki fotoğrafı gördü. “Alice...”

Titrek bir sesle, “Sen miydin?” dedim.

Kahverengi gözleri irileşti ve avuçları bana yöneldi. “Hayır, elbette ben değildim.”

“O hâlde bu fotoğraf sende ne arıyor?”

Kâğıdı nazikçe parmaklarımın arasından çekip aldı. “Bu sabah evinden ayrılırken posta kutusuna sıkıştırılmış hâlde buldum. Seni korkutmak istemedim ama yalnız bırakmak da istemedim, o yüzden birilerinin evi gözetlemediğinden emin olmak için biraz etrafta oyalandım. Söyleyecek ve seni polise gitmeye ikna etmeye çalışacaktım ama Russell’la olan randevunun bitmesini beklemeye karar verdim.”

“Neden?”

“Bilmem, bir geceliğine kafayı dağıtmaya ihtiyacın var gibi geldi.”

Bir insan gerçekten bu kadar iyi niyetli olabilir miydi? Nefesim sakinleşmeye başlarken, başımı yavaşça iki yana salladım. “Yani...”

“Yani... bana neler döndüğünü anlatman gerek. Yazdığın hikâyeyi, sapığı, polisi. Her şeyi.”

Evinin dışındaki duvarın üzerine oturup sokağın karşısındaki parkta oynayan çocukları izledik. Haklıydı, ona neler olup bittiğini anlatmam gerekiyordu. Ama önce, yaşadığı trajediyi Hayranların Yükselişi’nde kullandığım için yüz yüze özür dilemeliydim. “Dinle, hikâye konusunda üzgünüm. O anda bunların seni nasıl etkileyeceğini düşünemedim. Aptalcaydı, gerçekten çok üzgünüm.”

Başını salladı. “Sağ ol. Şu anda başından bir sürü şey geçtiğinin farkındayım ama yine de yaptığının hoş bir şey olmadığını bilmeni istedim.”

Oturma odasında tek başıma kaldım. Yalnızca ben ve bir sürü aile fotoğrafı. Kanepeden kalkarak şömine rafına yaklaştım. Danny'nin bir bebeklik fotoğrafı vardı. Tanrım, çok tatlıydı. Danny ilk sütdişini (boyalı bir mısır tanesini değil) kaybettiğinde. Birbiriyle eşleşen kıyafetler giydiği abisiyle birlikte. Okulda, hatırladığımdan daha cılız bir görünüşle bilim ödülünü havaya kaldırırken. Ve çok daha yakın bir zamanda, görünüşe göre bir restoranda annesiyle sarılırken. Kendimi, Danny'yle el ele tutuşarak bir fuara falan giderken çekilmiş bir resmimizi hayal etmekten alamadım. Benim neyim vardı böyle?

Danny'ye ait diğer karelere göz atmak için tezgâhta ilerlerken, yere fırlatılmış olan sırt çantasını fark ettim. İçinden bir kâğıt parçasının ucu görünüyordu. Belli belirsiz, kâğıtta bir yüz olduğunu seçebildim... Violet'ın yüzü. Beynimdeki sinir uçları vızıldamaya başladı. Kâğıdın geri kalanını çekip çıkardım. Bu da bir fotoğraftı ama sevimli bebekler ya da bilimsel ödüllere ait değildi. Katie, Violet ve benim geçen seneki okul yıllığından kesilmiş bir fotoğrafımızdı bu.

Ya da en azından fotoğraftakinin ben olduğumu tahmin ediyordum.

Çünkü yüzüm fotoğraftan kazınıp çıkarılmıştı.

Ani bir dehşet dalgası hissettim. Bacaklarım, sanki kemiklerim birden yok olmuş gibi, neredeyse iflas edecekti.

Bana tehdit mesajları gönderen kişi Danny olabilir miydi? İmkânsızdı. Buraya gelirken yol boyunca bunu yapanın Bay Hayran olduğuna kendimi inandırmıştım.

Göğsüm sıkışmaya başladı.

Danny, Bay Hayran olabilir mi?

Bunca zamandır benimle oyun mu oynuyordu?

Fotoğrafı hâlâ sıkıca tutarken hızla evden dışarı fırladım. *Tam bir mankafayım! Sapiğima mı âşık oldum ben şimdi?* Gözlerimde yaşlar birikmişti ve bacaklarım iflas etmek üzereydi. Sokağa ulaştım ve doğruca ona tosladım.

Elindeki süt fırladı, Şişenin içindekiler dkld ve beyaz sıvı olduğu gibi yola saçıldı.

“Hay aksi Şeytan,” dedi.

Ben saklamaya fırsat bulamadan elimdeki fotoğrafı gördü.
“Alice...”

Titrek bir sesle, “Sen miydin?” dedim.

Kahverengi gözleri irileşti ve avuçları bana yöneldi. “Hayır, elbette ben değildim.”

“O hâlde bu fotoğraf sende ne arıyor?”

Kâğıdı nazıkçe parmaklarımın arasından çekip aldı. “Bu sabah evinden ayrılırken posta kutusuna sıkıştırılmış hâlde buldum. Seni korkutmak istemedim ama yalnız bırakmak da istemedim, o yüzden birilerinin evi gzetlemediğinden emin olmak için biraz etrafta oyalandım. Söyleyecek ve seni polise gitmeye ikna etmeye çalışacaktım ama Russell’la olan randevunun bitmesini beklemeye karar verdim.”

“Neden?”

“Bilmem, bir geceliğine kafayı dağıtmaya ihtiyaın var gibi geldi.”

Bir insan gerçekten bu kadar iyi niyetli olabilir miydi? Nefesim sakinleşmeye başlarken, başımı yavaşça iki yana salladım.
“Yani...”

“Yani... bana neler döndüğünü anlatman gerek. Yazdığın hikâyeyi, sapığı, polisi. Her Şeyi.”

Evinin dışındaki duvarın üzerine oturup sokağın karşısındaki parkta oynayan çocukları izledik. Haklıydı, ona neler olup bittiğini anlatmam gerekiyordu. Ama önce, yaşadığı trajediyi Hayranların Yükselişi’nde kullandığım için yüz yüze özür dilemeliydim. “Dinle, hikâye konusunda zgnm. O anda bunların seni nasıl etkileyeceğini düşünemedim. Aptalcaydı, gerçekten çok zgnm.”

Başını salladı. “Sağ ol. Şu anda başından bir sürü Şey geçtiğinin farkındayım ama yine de yaptığının hoş bir Şey olmadığını bilmeni istedim.”

“Katılıyorum.”

“Tamam. Ama asıl sorudan kaytaracağını sanma.”

Bakışlarımı parktaki çocuklara sabitledim. Belki söyleyeceklerime vereceği tepkiyi görmezsem daha kolay olurdu. Derin bir nefes aldım. “Anlatacaklarım sana deli saçması gibi gelecek. Başta kendim de inanmamıştım. Ama geçen yıl Violet, Katie ve Nate ile komaya girdiğimizde, *Darağacı Dansı*’na aktarıldık.”

Gülmesini bekledim ama gülmeyince ona bakma riskini göze aldım. Yalnızca anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırptırıyordu. Sonunda, “Nereye aktarıldınız?” diye sordu.

“*Darağacı Dansı*’na. *Darağacı Dansı*’nın gerçek olduğu bir alternatif evrene.”

“Tamam,” dedi. Sesi kuşku ve şaşkınlıkla doluydu.

“Violet, Katie ve ben uyandık ama Nate orada kapana kısıldı.” Uzun bir duraksama oldu. “Oradayken vurulmuştu. Her neyse, şu anda Violet ile Katie onu geri döndürmeye çalışıyorlar ama sorun şu ki Bay Hayran ortalığı birbirine katıyor. Nate’i kötü karakter yapıp herkesi öldürecek bir virüs yaratarak, onları çok büyük bir tehlikeye sokuyor. İşte bu yüzden Bay Hayran’ın izini sürmeyi istedim, bu yüzden senin site açma fikrine uydum. Violet ile Katie’ye yardımcı olmaya çalışmak için. Yeterince anlaşılır oldu mu?”

Yüzünde ürkmüş bir tavşanın ifadesi vardı. Başını yavaşça iki yana salladı.

Bakışlarımı tekrar parka çevirdim. Keşke yine altı yaşında, Violet ve Nate’le birlikte salıncakta sallanıyorsa olsaydım. “Bu yüzden Bay Hayran’ı bulmalı, o evreni karıştırmaktan vazgeçmesini sağlamalı ve onlara bir mücadele şansı yaratmalıyım. Sana nırım beni takip eden kişi o. Bu onun için sadece hastalıklı bir reyting oyunu – ne yaptığının farkında bile değil.”

Gerçekten çok uzun bir sessizlik oldu. Danny’nin güzel güzü endişe ve inanamama ifadesiyle kırışmıştı. Parmaklarını gergince koyu renkli buklelerinin arasından geçirdi.

Sonunda, "Danny?" dedim. "Aklımı kaçırdığımı düşünüyorsun, değil mi?"

Dudağını ısırды ve dişlerinin altındaki deri basınçtan bembeyaz kesildi. Bana değişik bakıyordu. Kuşkuyla. "Alice, Violet'a saldırdın mı?"

"Ne?"

"Bilmem gerekiyor, hastanede Violet'a saldırdın mı?"

Paniğin ciğerlerimi ele geçirmekte olduğunu hissedebiliyordum. Ona söylemek istiyordum. Ama, "Hayır, elbette yapmadım. O benim en yakın dostum ve şu anda komada. Hem, hangi ruh hastası böyle bir şey yapar ki?" diyen kendi sesimi duydum.

Bir an için rahatlamış göründü ama sonra yüzü yine gerildi. "Aynana mesajlar bırakıp yıllıktaki fotoğrafının yüzünü kazıyan ruh hastasının ta kendisi."

Yutkunarak suçluluk duygumu bastırdım. "Evet," dedim. "Mantıklı olabilir."

"Polise bu sapıktan bahsetmelisin, Alice. Onlara Bay Hayran'dan bahsetmelisin. O tehlikeli."

Telefonum titredi.

Güzellik, neredesin? x

"Hay lanet," diye homurdanarak duvardan aşağıya atladım. "Gitmem gerek. Polise söyleyeceğim, söz veriyorum ama kendimi hazır hissedince, tamam mı?"

"Bunca olanlardan sonra cidden hâlâ Russell'la buluşacak mısın?"

"Zorundayım," dedim.

Pek ikna olmuşa benzemiyordu.

B Ö L Ü M

26

ALICE

Russell'la *Willow Tree* adlı bir barda buluştum. Yüce Tanrım, bu adam gerçekten de ekrandaki maskesi olmadan bir hiçti. Odanın tam ortasındaki yuvarlak bir masada oturuyordu. Göğüs kasları yüzünden gerilmiş beyaz tişörtüyle ciddi anlamda seksi görünüyordu ve kollarının ne kadar kaslı olduğunu fark ettiğim için kendimden tiksindim. Beni görünce ayağa kalktı.

Beni yanağımdan öptüğünde tıraş losyonu burun deliklerimi yaktı. Elleri belimde dolaştı ve onlara tokat atıp kendimden uzaklaştırmamak için zor dayandım. Çok uzun zamandır bir adamın pençelerine maruz kalmamıştım.

Onun tam karşısına oturarak en iyi gülümsememi takındım. "Demek Willow Tree, hımm?"

Saçlarını gözlerinin önünden çekerek, "Evet," dedi. "Seversin diye düşündüm."

"Bayıldım." Yüzümde hâlâ en iyi gülümsem vardı.

"Arkadaşların nasıl?" diye sordu.

Omuz silkerek, gözlerime kuru kalmaları emrini verdim. “Hâlâ komadalar ama durumları stabil. İyileşeceklerinden eminim.”

“Çok tuhaf aslında, Comic-Con’da ikinci bir yer sarsıntısı oluyor ve arkadaşların yine komaya giriyor. Bunu sitende ele almalısın, görüntülenme sayını fazlasıyla artıracaktır.”

Ona inanamayan gözlerle baktım. Bu adamı nasıl arzulamıştım? “Hımm, evet, sanırım,” demeyi başardım.

Garson kızlardan biri bize yaklaştı. Russell’a bakınca yüzüne bir sırıtış yayıldı. “Bay Jones, sizi tekrar görmek çok güzel. Bu akşam size ne verebilirim?”

Daha önce hiç duymadığım bir kokteyl sipariş etti. Bana ne istediğimi sormamış olmasına gıcık oldum. Garson kız sanki içeceğime Russell karar verdiği için dünyadaki en şanslı kadınmışım gibi bana baktı ve sonra yanımızdan ayrıldı.

“Hayranların Yükselişi’ne yardımcı olduğun için teşekkür ederim,” dedim.

Kaşlarını çattı. “Neye?”

“Hayranların Yükselişi,” diye tekrarladım. “İnternet sitem.”

“Ah, evet, elbette. Dostlar bugünler içindir.” Gönderilerimin hiçbirini okumadığı belliydi. Okumasını beklememiştim aslında ama yine de biraz bozuldum. “Ee, üçüncü kitabın neresindesin?” diye sordu.

Tanrım, gerçekten hiçbir şeyi salladığı yoktu.

Benim tarafımda kalmasını istediğim için, “Düşünüyorum,” dedim. “Hayranların Yükselişi yaratıcılığımı kullanmama çok yardımcı oluyor. Aslında, bazı fikirleri de iyice bileyip keskinleştirmemi sağlıyor, bu yüzden benimle hemfikir olman harika.”

Bana gülümsedi. Gerçekten çok iyi gidiyordum; eğer hayran hikâyelerimin üçüncü filmde rol kapmasını sağlayacağını düşünürse sitemin tanıtımını yapma konusunda hiç sınır tanımazdı. Bay Hayran’ın bana karşı en ufak bir şansı bile kalmazdı.

Russell bronzlaşmış ve kusursuz elini masada kaydırды ve benimkinin üzerine koydu. “Ee, bana şu hikâyeye sitenden biraz

daha bahsetsene, Alice. Sonraki bölümde ne yazmayı planlıyorsun?”

“Şey...” Masada duran telefonumun titremesiyle cümlem yarıda kesildi. Ekran aşağıya dönük olduğu için, sapığımdan bir mesaj gelmiş olabileceğini düşündüm. Panik yüzünden midem kasıldı. Biraz gevşeyebilmek için şu lanet olası kokteylin bir an önce gelmesini diledim.

Russell’a bakıp, “Pardon,” diye mırıldandım. “Mesajın Timothy’den gelip gelmediğini kontrol etsem iyi olacak.”

Russell kıkırdadı. “Bir kızla editörü arasına asla girilmez.”

Hızlıca ekranı kontrol ettim.

Ama mesaj gönderen kişi sapık değildi. Danny’di. Ve yazdıkları kalp atışlarımın tamamen kontrolden çıkmasına neden oldu. Hiçbir alkol şu noktada beni sakinleştiremezdi.

Bay Hayran aslında Russell! Hemen çık oradan!

VIOLET

Karargâha geri döndüğümüzde Ash ve Katie yemek masasını hazırlıyordu. Sofra, kilisenin kütlesine bakınca çok küçük görünüyordu –yalnızca tek bir tencere ve bir somun ekmek vardı– ama taş duvarların zorlukla içeride tutabildiği kokular muazzamdı. Ağzım anında tükürükle doldu. Tüm gün yemek yememiştim.

Hızlıca dört sandalye saydım, bu da Willow ile Daisy bize katılmayacak demektir. Daisy’yle yüzleşmek zorunda kalmayacağım için büyük bir rahatlama hissetmekten kendimi alamadım. Suçluluk duygusu sabahtan beri içimi kemiriyordu. Onunla yatışım sırada Ash’le bir ilişkisi olmadığını biliyordum ama yine de biraz sinsice bir hareketti. Ayrıca bu bana gerçekten Alice’i Willow’la yakaladığım zamanı hatırlatıyordu. Bana böyle ihanet edebilmiş olduğu için ne kadar da incinmiştim. Ve bu bana

yalnızca Daisy'nin nasıl hissediyor olabileceğini değil, Alice'in bunu neden yaptığını da fark etmemi sağlıyordu. Çünkü Willow'u gerçekten seviyordu. Tıpkı benim Ash'i sevdiğim gibi.

Katie ile Ash kafalarını kaldırıp baktılar ve beni gördüklerinde yüzleri aydınlandı. Nate yanımdaydı, Katie ile Ash bana gülmüyordu, sofrada yemek vardı... muhteşem, geçici bir an için her şey çok güzeldi.

Ash koşar adımlarla yanıma geldi ve elimi avucuna aldı. San-ki kilisede yalnızca biz varmışız ve Katie ile Nate orada değilmiş gibi beni masaya götürdü. "Açsındır diye düşündüm," dedi.

Masaya varınca Katie kulağıma, "Amma da koşturdu," dedi. Gülmemi engelleyemedim.

Katie masadaki biçimsiz somunu işaret ederek, "Ekmek yaptım," dedi. "Sıfırdan." Burnu ince bir un tabakasıyla kaplıydı ve bu sayede aynı anda hem komik hem de şirin görünüyordu.

"Doğal bir yeteneği var," dedi Ash.

Katie güldü. "Sadece hamurun Thorn'un yüzü olduğunu hayal ettim ve eşek sudan gelene kadar patakladım."

Ash benim için bir sandalye çekerek göz kırptı. Yanaklarımın kızardığını hissettim ve ceketiyile tabanca kılıfını çıkarıp sandalyesinin arkasına asmasını izlemekten kendimi alamadım.

"Daha sonra yeriz," dedim ona. "Öncelikle teneke kutuyu bulmamız lazım."

Ash, "Kutu mu?" dedi.

Nate elimi yakalayıp beni tahta bir kapıya yönlendirerek, "Kilisenin altına gömdüm," dedi. "Yarın Impleri hedef alan bir virüs salacak. Bir panzehir yapmaya çalışacağım."

Katie yere bir çatal düşürmüş olmalıydı; porselene çarpan metalin sesi bir alarm çanı gibi kilisede yankılandı.

Nate beni kapıdan geçirerek aşağıya meyleden taş basamaklı bir merdivenden indirdi. Bu *Darağacı Dansı*'nın filmindeki, Baba'nın hücreesine giden merdivenin aynısıydı. Baba'yı ve bana birçok kez yardım ettiği gibi ona yardım edememiş olduğumu düşününce hâlâ yüreğim yanıyordu. Ortamın havası ciğerlerimi

hafifleterek yüzümü serinletti. Eğer o kutuyu bulabilirsek, eğer panzehri bulabilirsek, eve dönecektik. İkimiz birden uyanınca annemle babamın yüzünde oluşacak neşe dolu ifadeyi hayal ettim. Neredeyse bana sarılan kollarımın sıcaklığını hissedebiliyordum. Boğazımdaki düğümü yuttum ve kendime, odaklanmam gerektiğini söyledim – önümüzde hâlâ birçok olasılık vardı.

Buraya en son geldiğimizde Ash ile beni tıktıkları yere benzeyen taş bir mağaraya girdik. Nate bir meşale yaktı, alevler yosunla lekelenmiş ve zamanın aşındırdığı duvarları aydınlattı. Anladığıma göre taşları saydı ve sonra parmaklarını sıvaların arasındaki bir deliğe soktu.

Bir taşı sağa sola sallayıp yerinden çıkararak, “Burada,” diye fısıldadı. İkimiz de siyah deliğin içine baktık.

Teneke kutu gitmişti.

Taş oda daralmaya, duvarlar ve panik duygusu kendi tenim bile bedenime fazlasıyla sıkı gelene dek üzerime çullanmaya başladı. Eğer panzehri yapamazsak, Impleri kurtaramazdık... Asla eve dönemezdik. Ayrıca, olay yalnızca eve dönmek değildi. Tüm Implerin korkunç bir şekilde öldüğünü hayal bile edemiyordum. Ash’in korkunç bir şekilde öldüğünü.

Soykırımı.

Ama Nate bana döndüğünde gözlerinde bir heyecan parıltısı vardı. “Hâlâ umut var,” dedi. “Eğer panzehir yapamayacaksam, patlamayı durdururum. Kilisenin ana bölümüne doğru merdivenden yukarıya koşmaya başladı ve başım dönerken ben de peşinden gittim.

“Bunu yapabilir misin?”

“Patlatma alanının nerede olduğunu biliyorum. Gerçi yarın sabaha kadar beklememiz gerek –söylenene göre Başkan patlamaları bizzat başlatacak, bu yüzden yarına kadar beklersek yılının başını ezebiliriz.”

Yarın Nate’in doğum günüydü. Bu da tek bir anlama geliyordu – yaşam destek ünitesi kapatılacak ve onu sonsuza dek kaybedecektim.

Gerçekten böylesine ucu ucuna davranmak zorunda mıydık? Fakat Nate haklıydı, Başkan Stoneback'ı öldürmek başka bir virüsün üretilmemesini sağlama almanın tek yoluydu. Impleri kurtarmanın tek yoluydu.

Bu yüzden, tamamen iki arada bir derede kalmış, endişe ve korkuyla dolu bir hâlde, fısıldayarak cevabımı verdim: "Tamam."

Kilisenin, Katie ile Ash'in yüzlerinde umutlu bakışlarla bizi beklemekte olduğu ana bölümüne fırladık.

"Planlar değişti." Devam etmek üzereydim ki uzaklardan gelen bir bağırışma sesi sözlerimi yarıda kesti. Gürültünün geldiği yere döndük. Dışarıdan, o büyük, tahta geçitlerin oradan geliyordu. Bağırışmaların sesi yükseldi. Daisy'ydi. Çok geçmeden ona kalın, aksi ve şüphesiz hiddetli bir ses daha katıldı. Thorn.

Tenim korkuyla katılaştı ve ensemdeki tüylerin her biri ürperdi.

Kapı açıldı ve Daisy koşarak Ash'in yanına geldi. Yüzü göz yaşlarıyla sıırılsıklam olmuştu. Soluk soluğa, "Çok özür dilerim," diyerek sanki onu korumaya çalışıyormuş gibi Ash'in üzerine atıldı. "Sen ve Violet konusunda çok üzgündüm... ne söylediğimi bilmiyordum. Nate'in bize ihanet ettiğini ağzımdan kaçırmış olmalıyım..." Arkamıza baktı ve gözleri Nate'in üzerinde sabitlendi. "Çok özür dilerim," dedi tekrar.

Thorn'un elinde koyu gri bir kutu vardı.

Nate, "Teneke," diye fısıldadı. "Ama sen nasıl?.."

Thorn gülümsedi. "Bunu mu arıyordun?"

ALICE

Yüzüm düşmüş olmalıydı. *Demek Bay Hayran, Russell Jones'tu.* Kalbim gümbürdemeye başladı.

Russell, "İyi misin?" diye sordu.

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Evet, evet. Yalnızca... an-nem. Üzgünüm, onu geri arasam iyi olacak. Bir şeyler yüzünden çıldırmış da."

Russell gözlerini devirdi. "Anneler işte."

Tuvalete gidip Danny'yi aradım. Parmaklarım o kadar fena titriyordu ki neredeyse telefonu kulağıma götüremeyecektim.

Sesi telaşlıydı. "Al, şükürler olsun. Hâlâ onunla mısın?"

"Evet. Şey, tuvalete geldim." Fayanslı duvarlara göz gezdirdim. Şanslıydım, burada başka kimse yoktu. "Bay Hayran aslında Russell derken ne demek istiyorsun?"

"Tamam, Twitter'da onun profilini geziyordum, kıskançlık yaptığımdan falan değil tabii. Sonra bir hayranının fotoğrafında etiketlenmiş olduğunu gördüm. Geçen gün internet kafedeymiş."

"Ne?" Dilim mukavvaya dönmüştü. Aynı anda hem uygulamalarımı bakabilmek, hem de Danny'yle konuşabilmek için telefonun hoparlörünü açtım. Fotoğrafları çabucak buldum. Birkaç gün öncesinden kalmaydı. Russell bir güneş gözlüğü takmıştı ama o olduğu kesindi. Modern masalar ve adaçayı yeşili duvarlarla çevrili bir bilgisayarın üzerine eğilmişti. Danny haklıydı; IP'sine ulaştığı kafenin aynısıydı.

Danny, "Bu tesadüf olamaz," dedi. "Reklamının yapılmasını istiyor, senin sitenin tanıtımına yardımcı oluyor – Bay Hayran ile Anime Alice arasındaki hikâye savaşı yalnızca bir reklam kampanyası."

Kalp atışlarım iyice hızlandı ve elbisemin terden cildime yapıştığını hissedebiliyordum. "Tanrım, Danny. Sence Russell benim evime girip aynaya o mesajı yazmış olabilir mi?"

Danny duraksadı. "Bilmiyorum. Belki. Ama pek mantıklı gelmiyor; seni neden korkutmak istesin ki? Korkmak seni Hayranların Yükselişi'ne yazmaktan vazgeçirebilir ve bu da onun için iyi olmaz."

Muhtemelen haklıydı ama doğru düzgün düşünemiyordum. "Ama ya öyleyse? Belki bunu basına söyleyeceğimi ve bu sayede daha fazla reklam olacağını düşünmüştür. Ya beni takip eden sapık Russell'sa ve şu anda kokteylime zehir atıyorsa? Yani, bu harika bir reklam olurdu."

"Tamam, hakkın var. Hangi bardasınız?"

"Willow Tree."

Danny küçümsercesine soludu. *"Vay canına, bu adam gerçekten tam bir yavşak. Dinle, olduğun yerde kal, gelip seni alacağım."*

"Hayır, bu çok uzun sürer." İçeriye göz gezdirdim. Neden tuvalete gelmektense barı terk etmemiştim ki? Şimdi Russell'a görünmeden buradan çıkamayacaktım. Ama şu anda onunla yüzleşemezdim de. Anlamsız şeyler geveleyen bir enkaz hâlindeydim. Gözlerim pencereye ilişti. Hafifçe aralanmıştı. *"Tamam,"* dedim. *"Kaçış yöntemimi buldum."*

Eve vardığımda telefonumda Russell'dan gelen on tane cevapsız çağrı vardı. Muhtemelen daha önce hiçbir kız tarafından ekilmemişti. Bu düşünce beni gülümsetti ama kısa bir an için. Hayranların Yükselişi'ni tanıtabilmem için elimdeki en iyi aracı kaybetmiştim ve Nate'in yaşam destek ünitesi yarın kapatılacaktı. Midemde sıkı bir keder düğümü oluştu.

Tek umudum Russell'ı durdurmaktı. Onun Barbarhayran'a daha fazla yazı girmesini ve böylece virüsün salınıp arkadaşlarımı öldürmesini engellemek. Sapiğım oysa bile, onunla konuşup yalvarmalıyım. Ona bir takas yapmayı önerecektim – eğer devam etmeyi bırakırsa üçüncü kitabı yazacaktım.

Annem merdivenlerden yukarıya bağırdı. *"Alice, sana bir paket geldi."*

Telefonumu alıp aşağıya indim. Saat akşamın dokuzuydu. Kim bu geç saatte posta bırakırdı ki? Paket mutfak masasında duruyordu; kahverengi bir zarftı bu. Zarfı elime aldım. Üzerinde ne pul, ne de adres vardı. Yalnızca adım yazıyordu. Yayıncılardan geldiğini düşündüm fakat elden teslim edilmiş olması gerekiyordu. Bacaklarım titremeye başladı.

Kısık bir sesle, *"Anne,"* dedim.

"Efendim?"

"Bunu kim getirdi?"

“Bilmem. Kapıya bırakılmıştı. Umarım yine postayla makyaj malzemesi sipariş etmeye başlamamışsındır. Geçen sefer gelen ürünün sahte olduğunu ve yüzünde kırmızı noktalar çıkardığını hatırlıyorsundur.”

“Tek bir noktaydı,” diye homurdandım.

Sanki aramızda küçük olan oymuş gibi gözlerini devirerek mutfaktan çıktı.

Elimde zarfla yalnız kaldım. Her an infilak edebileceğini düşünüyordum. Ama yine de elimden bırakmadım. Sinemada herkesin, *Yapma, yapma, zarftan uzaklaş*, diye bağırmasına neden olan şu budala kız bendim işte. Ama içinde ne olduğunu bilmem gerekiyordu. Ellerim titriyor, kalbim gümbürdüyordu. Bir şekilde, kâğıdı yırtıp açmayı başardım. Nefesimi tuttum. Infilak etmedi. Elinde zarfla duran aptal sarışına, *Henüz vaktin varken vazgeç*, diye bağırıyordum. Ama kız beni dinlemek yerine zarfı açtı.

Görünen şey bomba değildi. Daha çok bir kalem kapağı gibi bir şeydi.

Zarfın içindekileri masaya döktüm; dokunamayacak kadar korkuyordum. Violet’ı keserken kullandığım bıçaktı bu.

Kendi şahsi Gammaz Yürek’im.

Russell onu çöpe attığımı görmüş olmalıydı.

Kusmuğum boğazıma kadar yükseldi. Annem tekrar görünmeden önce bıçağı zarfa geri koymak üzereydim ki telefonum çaldı.

Arayan Russell’dı.

Muhtemelen konuşmak için en iyi vakit değildi çünkü beni yalnızca yarasalar ve köpeklerin duyabileceğinden emindim ama bilmem gerekiyordu. Bu yüzden telefona kusmamaya çalışarak aramaya cevap verdim.

“Alice, güzelim,” dedi. “Ne oldu? İyi misin?”

Mutfak masamdaki kanlı bıçağı baktım. “Geçen gün neden internet kafedeydin?”

“Ne? Bunun ne önemi var?”

“Bilmem gerekiyor. Söyle işte.”

Şaşkın bir tavırla güldü, soğukkanlılığını yitirdiğini ilk defa duyuyordum. *“Peki, peki, o kadar önemli diyorsan. Yalnızca e-postalarını kontrol ediyor ve internette çıplak insanlara bakıyordum, bilirsin işte. Neden bilmek istiyorsun ki?”*

“Yani Bay Hayran değilsin?”

“Rakip yazarın olan Bay Hayran mı?”

“Evet, o.”

“Bu yüzden mi ortadan kayboldun?” İç geçirdi. “Şükürler olsun, cazibemi kaybettiğimi falan düşünmüştüm.”

“Russell, ciddiylim, neden o kafedeydin?”

“Birini bekliyordum.”

“Kimi?”

“Alice, biraz tuhaf davranıyorsun.”

Russell ya Bay Hayran olmadığı konusunda yalan söylüyor ya da onun kim olduğunu biliyordu. Onu biraz daha sıkıştırarakken alttan bir arama daha geldi. Arayan Danny’ydi. *“Bekle,”* dedim. *“Altan gelen arama var.”*

Russell konuşmaya başladı ama lafını kesip onu beklemeye aldım.

“Danny? Danny, ne oldu?”

“Yeni IP adresinin izini buldum. Google Haritalar’a bir göz attım; bağlanan yer büyük ihtimalle bir apartman dairesi. Russell’in bir otelde kaldığını söylememiş miydin?”

“Evet.”

“O hâlde, sanırım Bay Hayran o değil.”

B Ö L Ü M

27

ALICE

Danny evimin önüne yanaştı. Onu almayı önermiştim ama kabul etmemişti. Çok nazikti, kesinlikle prensesi öpmeden önce yüzündeki kanı silen türden bir prensti.

Annem arkamdan sessizce yaklaşırken Chanel parfümünün kokusunu aldım. "Aferin," dedi. "Bir çocuğa sırf Porsche'ye biniyor diye âşık olma."

Babam oturma odasından, "Sen oldun ama," diye seslendi.

Annem yalnızca benim duyabileceğim bir sesle, "Ama bak ne oldu," diye mırıldandı.

Babam sağ elinden sarkan gazetesıyla birlikte salona girdi. "Yine o bilgisayarlı çocuk mu?" Yanımızda durup pencereden baktı. "Umarım şu tenekenin hava yastıkları vardır."

Danny'nin kemerini çıkarmasını seyrettik. Görünen o ki mesaj atmayacaktı, kapıya geliyordu.

Tüh. Birdenbire, nezaketi az önceki kadar albenili gelmedi.

Sıkılmış dudaklarımın arasından, "İsmi Danny," dedim. "Ve hava yastıkları olduğundan eminim, sorumluluk sahibi biri çünkü." Kapı eşiğinde şu huzursuz aile-erkek-arkadaşla-tanışır an-

larından birinin yaşanmasını önlemeye çalışarak ayakkabılarımı olabildiğince hızlı giydim.

Annem, "Eh, Porsche olsun ya da olmasın," dedi, "erkek arkadaşlarının çoğundan daha uzun süre dayandı. Bu kaç, ikinci randevunuz mu?" Kendi şakasına kıkırdayarak güldü ve pence-reden dışarıyı gözetledi. "Tatlı çocukmuş."

"O zaman görüşürüz." Kapıdan fırlayıp dışarı çıktım.

Heyecandan her yerim karıncalanırken yolcu koltuğuna oturdum. Sanki tüm bedenim elektrikle dolmuştu. Danny'nin yanında oturduğum için mi, Bay Hayran'la tanışmak üzere olduğum için mi, yoksa annemle babam bir anti-Porsche ile oradan uzaklaşmamı seyrediyor olduğu için miydi emin değildim. Sanırım üçü birdendi.

Danny cebinden bir kâğıt parçası çıkararak, "Hazır mısın?" diye sordu.

Kâğıdı elinden aldım. Bir adresti – Bay Hayran'ın adresi. Heyecanım gerginliğe dönüştü. "Olabileceğim kadar hazırım."

Posta kodunu eski bir uydu navigasyon cihazına girdi. "Ee, planın ne?" diye sordu.

"Aslında bir planım yok. Sanırım onunla tanışıp birlikte çalışmayı önereceğim ya da yazdığı şeylerin birazını yumuşatmasını isteyeceğim."

"Ya tehlikeli biriye?"

Araba sarsılarak çalıştı. Hâlâ pencereden izlemekte olan ailemi düşünüp gülümsedim. "Evet, yalan olmasın, en çok ondan endişeleniyorum ama bu riski almak zorundayım. Nate'in yaşam destek ünitesi yarın kapatılacak ve zamanım tükeniyor."

Araba birkaç metre boyunca tavşan gibi zıpladı ve sonra kaderine teslim olup uyuşuk bir şekilde ilerlemeye başladı. Yalnızca birkaç gün önce Danny'nin çok uzaktan tanıdığım bir adam olması ama şimdi bana tam olarak kaç kez dokunmuş olduğunu, nasıl koktuğunu ve alnına kaç tane buklenin düştüğünü söyleyebilecek olmam komik bir durumdu.

“Ee, arkadaşlarının komada olduğundan bahsetmeyecek misin?”

Bu sorunun kendiliğinden yok olmasını umarak pencereden dışarıya baktım. Ama yok olmadı. Havada birkaç saniye daha asılı kalmasına izin verdim. Sonunda, “Hayır. Çok üşütük bir hikâye,” dedim.

“Üşütükleri severim.” Bana utangaç bir gülümsemeyle baktı. Sanırım sesimin çatallaştığını fark etmişti.

Sessizce yol aldık. Daha önce arabasına bindiğim erkeklerin hepsi beni etkilemeye çalışmış, motoru gazlayıp kavşaklardan geçerken yavaşak gibi hız yapmışlardı. Hatta bir tanesi Tesco’nun otoparkında arabayı fırlıdak gibi döndürerek bana kur yapmayı denemişti. Sanırım iyi bir muamele bekliyordu, kucağında bir litre kustumuk görmeyi değil. Fakat Danny bir baba gibi araba kullanıyordu. İnanılmaz hoşuma gitmişti. Akşam güneşi yan tarafa yüzüne çarpıyor, kirli sakalını ve kirpiklerini aydınlatıyordu. Derin bir nefes aldım. Kâğıt, nane ve motorin kokusu bana kendimi güvende hissettirdi ve kendime Bay Hayran’a ulaştığımda olacaklara dair birkaç senaryoyu gözden geçirme izni verdim.

Hepsi yüzüme çarpan bir kapıyla ya da daha kötüsüyle bitiyordu.

Ama arkadaşlarıma bir fırsat tanıyabilmek için en azından şansımı deneyip onu bloguna yazı yazmaktan vazgeçirmeye çalışmalıydım.

Danny ve arabasının kokusu bile ödümün kopmasını engelleyeme yetmedi.

O da fark etmiş olmalıydı çünkü, “İyi misin?” dedi.

Kendimi otomatik pilota alarak, “İyiyim,” diye cevap verdim.

Önündeki yola bakmaya devam ediyordu ama sade bir şekilde, “Hayır, değilsin,” diye yanıtladı. Bu beni gülümsetti. Üzerimdeki Gucci’yi ya da cilt bakımı yaptırdığımı bile fark etmiyor gibiydi. Navigasyon bize hedefe vardığımızı söylediğinde hâlâ gülümsüyordum. Danny arabayı bir apartman bloğunun önüne çekti. Apartman bloğu diyorum – ama her biri konuta dönüş-

türülmüş birer mağazaydı ve nefes kesici görünüyorlardı. Bay Hayran ya ailesiyle birlikte yaşıyordu ya da yaşlı ve varlıklı biriydi.

Danny'ye döndüm. "Şöyle bir şey var ki, birisi kapıma zarfın içinde kanlı bir bıçak bıraktı."

Ağzı açık kaldı. "Ne? İyi misin? Polise haber verdin mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Bu iş çok uzadı, polisi aramalıyız. Derhal."

Ellerime baktım. Bazı yalanlar iyi niyetliydi. Bazı yalanlar ise kötü. Ama Danny yine de gerçeği bilmeyi hak ediyordu. "Ruh hastası benim."

"Pardon?"

"Violet'a zarar veren ruh hastası benim."

Danny sanki onunla bütünleşme çalışıyor ya da kaçmaya hazırlanıyormuş gibi kendini arabanın kapısına yapıştırdı. "Ne? Violet'ın kolunu sen mi kestin? Neden?"

"Çünkü ona bir mesaj göndermem gerekiyordu. Virüsten haberdar olabilmesi için ona Taleter toplantısının ne zaman yapılacağını söylemem lazımdı."

"Yani... Barbarhayran'daki olayı mı diyorsun?"

Başımla onayladım.

"Alice. Bunlar birer hikâye. Gerçek değiller. Komadaki arkadaşına saldırdın."

"Biliyorum, biliyorum. Ama bu gerçek, Danny. Yer sarsıntıları, tıbbi açıdan açıklanamayan komalar. Tüm bunlar Comic-Con'da ikinci kez gerçekleşti, sence bu tuhaf olmanın da ötesinde değil mi?"

Uzun bir duraksama yaşandı. "Tamam. Haklı olabilirsin. Ama Violet'ın kolunu kesmek de neyin nesi?"

Gözlerim yaşlarla doldu. "Lütfen hakkımda kötü düşünme. Öyle düşünmeni kaldıramam. Herkes zaten gösterişçi, aptal fahişenin teki olduğumu düşünüyor ama sen öyle düşünmüyorsun. Ailem bile beni o kadar da sevmiyor." Bir zavallı gibi konuşuyordum, belki biraz da manipülatiftim ama sözlerim içtendi.

Her kelimesi. Ve Danny bana böyle bakarken istesem de ağlamamı durduramazdım.

Neyse ki sonra yüz ifadesi gevşedi ve koyu gözleri yumuşadı. "Sorun yok, sorun yok. Bunlar yalnızca şu anda ne kadar baskı altında olduğunu gösteriyor. Senin hakkında kötü düşünmüyorum ama yardıma ihtiyacın olduğu da bir gerçek."

Yutkundum. "Yardım alacağım, söz veriyorum. Bu iş bittiğinde ve arkadaşlarım uyandığında yardım alacağım. Ama şu anda sana ihtiyacım var."

Bu sözleri daha önce hiç söylediğimi zannetmiyordum. Violet'a bile. Sana ihtiyacım var. Tanıdığım en ilgi manyağı insan bendim ama yine de asla yardım istememeyi öğrenmiştim. Asla zayıflık göstermemeyi. Reddetmesini bekleyerek yüzünü inceledim.

"Buradayım, değil mi?" dedi.

Bloğun önündeki yolda ilerledik. Bacaklarım her bir adımla titriyordu ve etraftaki bir sürü ıvır zıvırı rasgele fark edip duruyordum. Yol çatlamıştı, çimler kısa süre önce biçilmişti, kafamızın üstündeki sokak lambasının ışığı titreşiyordu ve hava biraz sonra yağmur yağacakmış gibi kokuyordu.

Danny, "Hangi dairenin ona ait olduğunu nereden bileceğiz?" diye sordu.

Omuz silktim. "Kapıları çalıp sorular sorarak başlayabiliriz. Şüpheli davranan birileri var mı diye bakarız."

"Peki ya işe yaramazsa?"

"O zaman ağlarız."

Beynim içsel radyomun düşünce desibelini yükseltti ve kafam soruların akınına uğradı. Bay Hayran nasıl görünüyordu? Kaç yaşındaydı? Beni tanıyacak mıydı? Aslında erkek değil de kız mıydı? Ve sapkın bir takipçi olması muhtemel bu cinsiyetsiz, yaşsız, yüz­süz insana ne diyecektim? *Lütfen hayran hikâyesini yazmayı bırak, komadaki arkadaşlarımın şu anda içinde bulunduğu alternatif evreni karıştırıyor.* Derin nefesler. En azından bu plan en yakın dostumu sakatlamayı içermiyordu ve en azından Danny buradaydı.

Fuayeye açılan çift kanatlı kapıya ulaştık. Kapının kolunu yokladım ve şaşılmayacak şekilde, kilitliydi. Parmağımı daire numaralarının olduğu bronz kaplamalı levhada gezdirdim.

Güçlkle baktım. Bu isimlerden biri ona ait olabilirdi. Ama aralarından biri gözüme ilişti.

"Tanrım," diye fısıldadım.

Russell'ın kafede beklediği kişi buydu. Timothy O'Hara.

Aşağılık editörüm.

Danny, "Alice?" dedi. Sesi milyonlarca kilometre öteden geliyor gibiydi. "Alice, ne oldu?"

"Piç kurusu," diye fısıldadım. "Bay Hayran oymuş. Timothy."

Danny, "Timothy de kim?" diye sordu.

"Lanet olası editörüm, kim olacak."

Parmağımın düğmeye basışını izledim ve uzun, monoton zil sesini duyduk. Düğmeye çok uzun süre boyunca basarak öfkemim parmağımdan metale geçmesine izin verdim. Cevap yoktu. Cebimden telefonumu çıkardım ve onu aramaya çalıştım. Cevap yoktu. Bu döngü bir süre devam etti. Zil. Cevap yok. Telefon. Cevap yok. Sonunda Danny düğmeyi eliyle kapattı.

"Bence evde değil."

"Eh, sonunda evine gelmesi gerekecek."

Yardım etmeye çalışarak, "Arabada biraz patates cipsi vardı, ikinci bir gözetleme görevi yürütebiliriz," diye önerdi.

Başım la onayladım ve sonra, yalnızca iyi şans getirmesi için, zile bir kez daha bastım.

En azından bana o korkunç şeyleri gönderen kişinin Timothy olmadığını biliyordum. Bir hikâye blogu yazıyor olabilirdi ama onda psikopat-takipçi kumaşı yoktu. O hâlde, kim olabilirdi?

Corsa'ya geri dönerken Danny, "Endişelenme," dedi. "Eğer ortalıkta görünmezse seni yarın ilk iş onun ofisine götürürüm."

"İşin yok mu?"

"Hastalık izni alırım. Bunu daha önce hiç yapmamıştım, eğlenceli olur."

"Tanrım, seni çok kötü etkiliyorum," dedim.

Başını iki yana salladı. "Hayır, kötü etkilemiyorsun. Şimdi biraz uyu, bitkin görünüyorsun. Ben nöbet tutarım."

Uykuya daldığım sırada bir plan yaptım. Timothy'yle anlaşacaktım. Russell'la yapmayı planladığım anlaşmanın aynısı olacaktı. O uğursuz bloga yazmayı bırakması karşılığında üçüncü kitabı yazacaktım. O zaman belki de arkadaşlarım Nate'in yaşam destek ünitesi kapatılmadan önce geri dönmek için bir şansa sahip olabilirlerdi.

Telefonumun sesi beni uyandırdı. Bir an için nerede olduğumu unuttum. Birkaç kez göz kırptım. Timothy'nin evinin önünde, Danny'nin arabasının içindeydim... ve hayatım dikiş yerlerinden çözülüp parçalanmak üzereydi.

Telefonu çantamdan çıkardığımda parlak elektronik ışık gözlerimi yaktı. Yine sapığım olabilir miydi? Öyle olsaydı telefon etmezdi gerçi. Yine de arayanın Violet'ın annesi Jane olduğunu görünce içim rahatladı. Ama rahatlığım kısa sürdü. Jane yalnızca Violet'la iletişime geçemediği zamanlarda benim numaramı kullanırdı ve Violet komada, saat ise çok geç olduğundan, bir şeylerin ters gittiğini tahmin ettim.

Titreyen bir sesle telefona cevap verdim. "Bayan Miller?"

Jane'in sanki bir radyo aracılığıyla konuşuyormuş gibi, hatta biraz önce kusmuş gibi gelen sesi ısıklık ve iç çekişlerle doluydu. "Ah, Alice, Alice... Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, tatlım." Soluklanmak için duraksadı ve tüm bedenim uyuştı. Ama beynim yanıyor, alev alıyor, tüm o sonsuz, korkunç senaryoları bir bir bana fırlatıyordu.

Çatallaşmış bir sesle, "Lütfen söyleyin," demeyi başardım.

Danny koyu gözlerinde endişeyle bana bakıyordu.

Jane nefes almakta zorlanıyor gibiydi. "Çok üzgünüm, Alice. Çok, çok üzgünüm. Haberler çok kötü."

VIOLET

Thorn teneke kutuyu arkasındaki bir Imp'e fırlattı.

Nate, "Thorn, lütfen," dedi. "O kutu..."

"Duymak istemiyorum," diye bağırdı Thorn. Elindeki tabanca, onunla dışarıyı işaret ederken akam güneşinde parıladı. Kilise kapısı gürültüyle kapandı ve bizi dışarıda bıraktı. Ash'in sandalyenin arkasına astığı tabancalığını çok geç hatırladım.

Thorn, kolu titreyerek ve güzel yüzü öfkeyle çarpılmış bir hâlde Nate'i işaret etti. "Başından beri sendin. Howard Stoneback'le konuşan kişi sendin."

Nate kof bir sesle, "Evet," dedi.

Thorn'a doğru bir adım attığım sırada silahının parıltısı gözüm kenarına ilişti ve midemin spazm geçirmesine neden oldu. "Tenekeyi nereden öğrendin?" diye sordum.

Bana vurup yolundan çekti. "Küçük bir kuş söyledi diyelim." Tabancasını Nate'in kafasına doğrulttu. Kardeşim ve bir kurşunun arasında bir metreden az hava vardı sadece. Dünyam sanki yavaşlamaya başladı. Nate'in yüzündeki bütün tüy ve gözenekler keskin bir şekilde odağıma girdi. Gözbebeklerinin dehşetle irileştiğini gördüğüme yemin edebilirdim.

"En güvenilir Asilerimi yakmama göz yumdun!" diye bağırdı Thorn.

Ash, "Ah, hadisene oradan," dedi. "Zaten bir bahane arıyordun."

Çaresizlik içinde ellerimi yüzüme götürdüm. "Lütfen. Nate şu anda bize yardım ediyor. Eğer onu vurursan..." Ona Başkan'dan, virüsten, Nate'in bizi patlama alanına götüreceğinden bahsetmek istiyordum ama Thorn'un lavanta rengi gözlerindeki öfke bana bunun boşuna olduğunu söyledi. Kan dökmek istiyordu.

Eh, eğer kan istiyorsa, benimkini alabilirdi.

Silah ile Nate'in arasına geçtim. Kendimi arkamdaki hedef-ten daha büyük hâle getirebilmek için olabildiğince dik durarak göğsümü şişirdim.

Thorn kolunu biraz uzattı ve kurşunla benim aramdaki mesafe daha da kısaldı. "Yalnızca çocuğu istiyorum," dedi. Silahı yana savurup yakınlardaki bir sokak arasına ateş etti. Patlama sesi, bir grup güvercini yerinden etti. Kuşlar havaya sıçrarken tüylerinin çırpınışını kulaklarımdaki uğultunun arasından zorlukla duyabildim. Ve işte o anda onu gördüm; kendi ağırlığının altında mücadele ederek yerden havalanmaya çalışan, diğerlerine göre daha küçük bir kuş. Göğsündeki tüyler parıldayan minik yakutlarla bezenmiş gibiydi. Thorn'un kurşunu, kanadını zedelemişti.

Yan'ın bana söylediği şu tekerlemeyi, Baba'nın mesajını hatırladım. Kırmızı gerdanlı kuş *buydu* işte.

Kırmızı gerdanlı kuşun kalkışını seyret. Üçe kadar say, sağa doğru hareket et.

Katie'nin bakışlarını yakaladım. Önce, sanki o da benim gibi noktaları birleştiriyormuş gibi kaşlarını çattı. Hatta ağzını oynatıp bana, *Kızılgerdan*, bile demiş olabilirdi.

Bir...

Thorn gözlerini kısıp bana baktı. "Çekil."

Ama çekilemezdim, yapamazdım. Eğer çekilirim Thorn, Nate'i vuracaktı.

Ash ile Katie adımı haykırdılar. Ardından Thorn bir kez daha bağırdı. "Yolumdan çekil, evlat."

Nate'e bedenimle siper olmaya devam ederek, kafamı çılgınca iki yana salladım.

İki...

Nate'in omuzlarımdan çekiştirdiğini, beni kurtarabilmek için önünden çekilmeye zorladığını hissettim. Ama ne yaparsa yap-sın çekilmeyecektim – sanki ayaklarım yere çivilenmiş gibiydi. Yumruklarımı sıktım, dizlerimi gerdim ve tamamen hareketsiz durdum.

"ÇEKİL," diye haykırdı Thorn.

Üç...

Eğer bir filmde olsaydık şu anda her şey yavaşlamış olurdu. Thorn'un bağırışı ile tetiği çekişi arasındaki saniye, dakikalara yayılırdı. Katie'nin yüz ifadesinin kararlılıktan kabullenişe doğru geçişini görebilirdim. Ağır çekimde bana doğru atıldığını görürdüm. Ve yavaşça bana doğru devrilirken, son bir kez, yüzündeki unlu çillerin, kilisede geçirdiğimiz vakitten kalma gülümseme çizgilerinin, omuzlarının etrafında savrulan saç tellerinin her birine teker teker bakardım.

Ama bir filmde değildik. Ve o saniye, tek bir kalp atışıyla geçip gitti.

Katie boş bir ağırlık hâlinde üzerime düştü ve kollarım, yere çakılmasını engellemek için kendiliğinden kıvrılarak onu yakaladı. Yere düştüğünde bir şey hissedecek durumda olmasa bile. Çünkü çoktan ölmüştü; Katie o hızlı, acımasız saniye içinde ölmüştü. Dizlerim çözüldü ve yere çökerek onu kucağıma yatırdım. Bezelye-yeşili gözleri boşluğa bakıyordu ve kafasının arkasındaki kurşun yarasından, o eksik kafatası parçasından, kucağıma tek bir bedende bulunabileceğini tahmin bile bilmediğim kadar fazla kan dökülüyordu.

Thorn, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Ben ne yaptım?"

ALICE

"Ne oldu?" diye sordum. Güçlkle nefes alıyor, bedenimin ansızın artan hava ihtiyacına ayak uyduramıyordum. Jane ağlıyordu. Öğürüyor bile olabilirdi. *Ah Tanrım, lütfen Violet olmasın.* "Lütfen Jane, lütfen söyle artık," diye yalvardım.

"Katie," demeyi başardı. "Katie öldü."

Tüm bedenim titremeye, iç organlarım çığlıklar atmaya başladı. Katie ölmüş olamazdı, olamazdı işte. Onca yaşam, onca sıcaklık, asla öylece... durmuş olamazdı. Beynimin kendini sarsarak paçalara ayıracağından korkarak ellerimi dizlerimin arasına

sıkıştırdım. Nefes alamıyordum, yangın yerine dönen ciğerlerim havaya susamıştı, boğazım düğüm düğüm olmuştu. Ölmüş olamazdı. Olamazdı. İç çekmeye, ağlamaya başlarken karnımın kassıldığını hissettim. Kusmak üzereydim. Kusmak *istiyordum*. Belki o zaman, sanki bundan sonra hiçbir şey iyi olmayacakmış gibi hissettiren bu korkunç, panik dolu duygudan kurtulabilirdim.

Danny eğilerek beni bedenine bastırdı. Kolları sonsuza kadar uzanıyor gibiydi; kendimi tamamen sarıp sarmalanmış hissettim. Saçlarımın arasından, “Nefes al,” diye fısıldadı. “Nefes al, Alice, nefes al.” Titrek bir nefes çalmayı başardım. Sonra bir diğeri, sonra bir diğeri derken sonunda sarsıntılı bir ritim yakaladım ve ciğerlerimdeki yangın biraz olsun hafifledi.

İç çekerek, “Beni götürebilir misin?” demeyi başardım.

“Nasıl istersen.”

Jane bizi girişte karşıladı. Beni kazağına bastırdı ve saçlarımı okşadı. “Ah, Alice, tatlım benim, çok ama çok üzgünüm.”

“Neler oldu?” diye sordum.

Sözcükleri boğuktu. “Bilmiyorlar, bir tür beyin kanaması.”

“Nerede peki?”

“Hâlâ yoğun bakımda.”

“Onu görebilir miyim?”

Beni kırmızı, şişmiş gözlerle inceledi. “Ailesi sorun olmayacağını söyledi ama sence bu iyi bir fikir mi?”

“Onu görmem lazım... onu... onu...” İçimde yine bir panik dalgası büyürken nefes almakta zorlanmaya başladım.

Danny devreye girdi. “Gerçek olduğuna inanabilmek için mi?”

Başımı salladım. Ve yoğun bakımın tanıdık koridorunu aşmadan önce, Jane’e dönerek o malum soruyu sormadan edemedim. “Siz yine de... yarın... işte?..” Nate’in fişinin çekilmesinden bahsediyordum ama o sözcükleri söylemeye dilim vardı.

Jane, yüzü suçlulukla seğirirken gözlerime baktı. “Evet,” diye fısıldadı. “Yarın, öğle vaktinde.”

B Ö L Ü M

28

VIOLET

Thorn'a baktım ve yüzünde kendi şaşkınlığımın, kendi yıkılmışlığımın bir yansımasını gördüm. Bunun olmaması gerekiyordu. Katie'nin ölmemesi gerekiyordu. Birileri çığlık atmaya, birileri ağlamaya ve birileri de bedenimi defalarca sallayıp sarsmaya başladı. Kafam karışmış bir hâlde etrafa bakındım ama bunu yapanın ben olduğumu fark ettim. Çığlıklar atıyor, ağlıyor ve sarsılıyordum. Ama tenim katılaşmıştı ve ne yüzümü ne de bedenimi sarsan kasılmaları hissedebiliyordum. Yer döşemelerinden yansıyıp bana geri dönen çığlıkları tanı mı yordum. Sanki artık bu dünyada değ ilmiş gibiydim.

Aldığım darbenin oluşturduğu kozanın içine ulaşabilen tek şey, uzaklardaki bir diyarda yankılanan monoton dü z çizgi se siydi.

Thorn'un silahı yan tarafıma, döşeme taşlarının üzerine dü ştü. Ash bana sarılıyor olmalıydı çünkü silahı almak üzere hare ketlendiğini fark edebilmiş tim.

Thorn'un sözcüklerini sanki ağır ve soğuk bir şeyin içinden, belki de bir kar örtüsünden geçiyormuş gibi iş itiyordum. Hayır,

kar değil. Buz. "Ruth, sevgili Ruth," diye mırıldandı. "Ne yaptım ben?"

O silahı Ash'in elinden almak istiyordum. O nefret uyandıran silahı kapıp Thorn'u o nefret uyandıran suratından vurmak istiyordum. Ama sanki buz tabakasının altına hapsolmuş, dondurucu suların içinde kapana kısılmış gibiydim. Uyuşmuş ve heykel gibi kıpırtısız bir şekilde, tepemde hareket eden hayaletimsi figürleri izledim.

Ash cevap verdi. "Onun adı Ruth değil. Katie." Kulağıma çarpan sıcak nefesi, sırtımda oluşan bir sıcaklığı, güven verici bir basıncı ve iki kalbin duraksız atışlarını fark etmemi sağladı. Ash ile Nate, Katie ve benim üzerimize eğilip kollarını etrafımıza sarmış ve bizi güvenli, korunaklı bir şeyin içine almıştı. Cildim inceldi ve yeniden hissedebilmeye başladım; monoton ses azaldı ve hâlâ hıçkırdığımı, hâlâ sarsıldığımı, gözyaşları ve sümüğün çenemden süzöldüğünü fark ettim.

Parmaklarım Katie'nin yüzünün üzerinde asılı kaldı; ona dokunmaktan, en ufak bir temasla bile parçalanıp yok olacağından korkar hâldeydim. Ama birdenbire kendi iradeleriyle hareket edip saçlarını yüzünden çektiler ve gözkapaklarını nazikçe itip kapadılar. Parçalanmadı. Hiçbir şey yapmadı.

Harekete geçen neden Katie olmuştu? Neden kendini feda etmişti? Mesaj, en başından beri onun için miydi? Cevap istiyordum, anlamaya delicesine ihtiyacım vardı ama beynim bir türlü çalışmıyordu.

Thorn, "Onu gömmenize yardım edeceğim," dedi. "Sonra cezamı kabulleneceğim."

Şu anda Thorn'a neler olacağını, Katie'nin ölmüş olması dışında hiçbir şeyi umursamadığım için, kendimi basitçe, "Olur," derken buldum.

Katie'yi mezarlığa gömdük. Kilisenin arkasındaki küçük, ihmal edilmiş ve ot bürümüş bir çimenlik alandı. Toprağı vuran kü-

reklerin yinelenen patırtılarının, sırtımın ağrısının ve yüzümden süzülen ter damlalarının tuhaf, yatıştırıcı bir etkisi vardı üzerimde. Küreği her toprakla dolduruşumda kiliseye bakıyor, bir şekilde yakarmaya ya da onunla anlaşma yapmaya çalışıyordum: *Lütfen uyandığımda Katie hâlâ hayatta olsun. Eğer komadaysa onu almaya geri gelirim, söz veriyorum. Lütfen onun yerine beni al. Lütfen.*

Kilise cevap vermiyordu. Tanrı cevap vermiyordu. Onu topraktaki çukura indirdik; kırık bir oyuncak bebek gibi hendekte öylece yatıyordu. Aşağıya uzanıp kollarını göğsünde kavuşturdum ve peri masallarından çıkmış, uyuyan bir kraliçeye benzermesi için başının etrafını devedikenleriyle süsledim. Sonra, nazikçe, vücudunun üzerine bir avuç toprak serptim. Birkaç toprak parçası yanaklarına geldi ve çilleriyle birleşti. Gözlerini açmasını, bana bir şapşalışavalak olduğumu söyleyip o tatlı kahkahasını atmasını bekledim.

Ama hiçbir şey olmadı.

İşi bitirmeyi diğerlerine bırakarak tek başıma kiliseye döndüm. Keşke kalıp Katie'ye layık olduğu güzel seremoniyi sunabilseydim ama bedenim kendi içine katlanıp öylece yere yığılacakmış gibi hissediyordum. Kilisede rasgele bir sıraya oturdum ve boş bakışlarımı taş duvarlara diktim.

Daisy'nin önümde belirdiğini zorlukla fark ettim. Yere çömelip o mükemmel, kestane rengi gözleriyle yüzüme baktı. "Çok üzgünüm, Violet."

Sanırım başımı salladım.

"Ash'e iyi bak," dedi.

Sonra sanırım ondan özür dilemiş olmalıyım çünkü hüzünlü bir şekilde hafifçe güldü ve bana sorun olmadığını söyleyip kiliseden çıktı.

ALICE

Katie'nin ailesi onun üzerine eğilmişti. O kadar hareketsizdiler ki taştan olduklarını sanabilirdiniz. Annesi beni görünce ağlamaya başladı. Katie'ye bu kadar benziyor olması beni öldürdü; aynı kızıl saçlar, aynı yeşil gözler. Beni beceriksizce kucağına çekip sarılırken yüzü yüzüme çarptı. "Geldiğin için sağ ol, tatlım. Bu küçük kızımız için çok şey ifade ederdi." Sesi söndü ve tekrar kızının yanına çöktü.

"Ne demek," demeyi başardım.

Tüm borular ve serumlar çıkarılmıştı ve Katie yalnızca uyuyormuş gibi görünüyordu. Fakat göğsü inip kalkmıyor, kirpikleri kıpırdamıyordu. Nazik, çilli yüzü gevşek duruyordu. Ama beni asıl mahveden şey elleriydi. Katie'nin elleri asla sabit durmazdı, sürekli tempo tutar, yalnızca kendisinin duyabildiği görünmez çello tellerine dokunurdu. Kendime engel olamadım. Uzanıp bir elini avucuma aldım.

"Ah, Tanrım," diye fısıldadım. Bu kadar sıcak birisi nasıl böyle soğuk olabilirdi?

Onu ben mi öldürdüm? Benim yazdığım bir şey mi ölümüne sebep oldu?

Dizlerim bu düşünceyle çözüldü ve Danny yoktan var olmuş gibi yanımda belirip kolunu belime dolayarak düşmemi engelledi.

Başımı omzuna doğru çekerek, "Tutuyorum seni," dedi.

Boynuna doğru, "Bugün Katie, yarın Nate," diye fısıldadım. "Sevdiğim herkes ölüyor."

Danny yoldan geçmeme yardım edip kapımın kilidini açtı. Saat hâlâ çok erkendi ve kimse kalkmamıştı, o yüzden annemle babama seslendi.

"Bay ve Bayan Childs. Benim, Danny. Alice yanımda ... korkunç bir şey oldu."

Annemle babam uyku sersemliğiyle sendeleyerek aşağıya koştular. Ağlayarak annemin boynuna atıldım.

Beni kucaklayıp saçlarımı okşadı. "Alice, neler oldu?"

Cevap veremedim.

Danny, "Katie," dedi. "Dün gece öldü."

Annemin kavrayışı sıkılaştı. Sonra babam da bize katıldı. İki-
si de beni öyle sıkıyorlardı ki zorlukla nefes alabiliyordum. An-
nem, "Ah, Alice, çok üzüldüm," diye fısıldadı.

Babam da ağlıyordu, bunu sesinden anlayabiliyordum. "Za-
vallı ailesi."

Sanki üç yaşındaymışım gibi kafam annemin kucağında ka-
nepeye uzandım ve babam hepimize birer çay getirdi. Hiç kimse
çayını içmedi. Danny annemle benim yanımda oturuyordu ve
sanırım o da saçlarımı okşuyordu. Kimse konuşmuyordu ve ağ-
lamalarım dışında bir çıtırtı bile yoktu. Ağladım, ağladım ve so-
nunda, güneş gökyüzünü aydınlattığında artık ağlayamaz hâle
geldim.

Saat yediyi vurdu. Katie dün gece ölmüştü. Nate bugün öle-
cekti. Keder, göğsümde sert bir kayaya dönüştü. Timothy'yi
bulmalı ve onu durdurmalıydım. Ona ödetmeliydim. Danny'ye
baktım. Gözlerinin altında, cildini mavimsi-mor bir renge dö-
nüştüren torbalar vardı ve saçları normalden bile dağınıktı. "Git-
memiz gerek," dedim.

Annem biraz telaşlandı. "Bugün mutlaka evde kalmalısın.
Büyük bir şok yaşadın."

Fakat ağrıyan bedenimi ve göğüs kemiğime dayanan o küçük
kaya parçasını çoktan güçsüz dizlerimin üzerinde kaldırmaya
başlamıştım bile. "Timothy'yi bulmam gerek. Ofisine gitmem
lazım."

Danny başını salladı. "Ben seni götürürüm."

"Hayır," diye yanıtladım. "Çok merkezi bir yerde, metroya
binmek daha kolay olur."

Babamın, elinde soğumuş çayıyla birlikte kapı eşiğinde dur-
duğunu fark etmemiştim. "Alice, eğer bir şey yapman gerekiyor-

muş gibi hissedersen seni hastaneye götürebiliriz. Ama editörüne uğramak, metroya binmek... annen haklı, hâlâ şoktasın."

"Ben iyiyim," diyerek kapıya yöneldim ve giderken çantamı kaptım. "Yalnızca Timothy'yi bulmam gerekiyor." Tabii ki iyi değildim, dün en yakın arkadaşlarımdan biri ölmüştü. Ve tam olarak benim yapıyor olmam gereken şeyi yaparken ölmüştü... Violet'a yardım etmek, Nate'i kurtarmak. Ama göğsümde tangırdayan o taş parçası bana güçlü kalmam gerektiğini hatırlatıyordu. O uğursuz adam yüzünden bir dostumu daha kaybetmeyecektim.

Annem arkamdan fırlayarak, "İyi, biz de geliyoruz o zaman," dedi. Babam da onu takip etti ve o anda, evden saçlarını düzeltmeden ve dişlerini fırçalamadan çıkacaklarını fark ettim. Bu beni gülümsetse de, başımı salladım. "Lüzumu yok. Danny benimle gelir."

Ve o anda, zaten yanımda olduğunu fark ettim.

Timothy'nin sekreteri beni görünce kaşlarını çattı. Kaltak kadın benden hiç hoşlanmamıştı. Hiç kimseden hoşlanmıyordu.

"Alice," dedi. "Timothy bugün seni beklemiyordu."

"Biliyorum. Ama onunla görüşmem gerek, acil."

Önce bilgisayarının ekranına, sonra bana, sonra yine ekrana baktı. "Bu hafta ondan haber aldın mı?" diye sordu.

"Comic-Con'dan beri hayır."

"Arkadaşlarına çok üzuldüm, Alice. Haberlerde duydum." Sesinde duygu yoktu – sözleri bomboştu. İnternette yazılan "du-
alarım seninle" türünden mesajların sözlü eşleniği idi yalnızca.

Onu duymazdan geldim. Ona arkadaşlarımdan birinin öldüğünü nasıl söyledim? Göğsümdeki taş parçasını düşürüp, kederin beni ele geçirmesine izin vermeden nasıl söyledim? Sadece, "Timothy'yi görebilir miyim?" diye sordum.

"Bir süredir ofise gelmiyor. Bana e-posta üzerinden, kişisel sorunları nedeniyle bir haftalık izne çıktığını söyledi."

İçimde öfkenin alevleri parladı. *Kişisel sorunlar. Dairesine ka-*

panip Violet ile Nate'in eve dönüş şanslarını yok etmeyi kaste diyordu. Derin bir nefes alarak sesimin çatlamasını engellemeye çalıştım. "Telefonuna ulaşabiliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Birkaç kez denedim ama açmadı. Şimdi tekrar deneyip senin ona ulaşmaya çalıştığını söyleyen bir mesaj bırakacağım."

"Sağ ol," diye homurdandım. Peşimden gelen Danny'yle birlikte koşarak ofisten çıktım.

Danny, "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Evine gidip siktiğimin kapısını kırıyoruz."

Londra'nın öte tarafına vardığımızda saat sabahın 10'unu çoktan geçmişti. İçimde bir panik dalgası kabardı ve kendimi patlamaya hazır hissettim. Şu anda sapık takipçimden bir mesaj almamın hiç zamanı değildi, bu yüzden telefonum titrediğinde ve aynı bilinmeyen numarayı gördüğümde, "Şimdi değil, seni adi sapık!" diye bağırmaktan kendimi alamadım.

"Tanrı aşkına, Alice. Yine sapığın değildir herhalde?"

Başımı salladım. "Şu anda bunu kaldıramayacağım."

Danny telefonu nazikçe parmaklarımın arasından aldı. Mesajı açtığında yüz ifadesinin karardığını gördüm. "Okusan iyi olur."

Onlar benim hayranlarım. Geri bas, sürtük.

Sevgiler, Bay Hayran.

Sapığım gerçekten Bay Hayran'dı. Bay Hayran ise Timothy'ydi. Öfkem damarlarımı doldururken, "Hadi oradan," dedim. "Timothy'ymiş. Aynama mesaj yazıp o bıçağı evime göndermiş. Ruh hastası piç." Violet'ın kolunun yaralandığını haberlerde okumuş ve beni korkutmak istemiş olmalıydı. Ama neden? Üçüncü kitabı yazmayı reddetmiş olmama bu kadar mı bozulmuştu? Ayrıca Violet'ın kolunu kesen kişinin ben olduğumu nereden biliyordu?

B Ö L Ü M

29

VIOLET

Nate ertesi gün Ash, Willow ve beni patlatma alanına götürdü. Şehrin içinden geçerek yaptığımız yolculuk bir rüya gibi geçti ve oraya vardığımızda yol boyunca elimizdeki rime bakmış olduğumu fark ettim. Turnaklarımın ve cildimdeki çatlakların arasına dolan toprağa öylece dalıp gitmiştim. Katie dün ölmüştü. Ve bugün Nate'in doğum günüydü. Yaşam destek ünitesi kapatacaktı. Büyük bir gözyaşı damlasının elimi lekelediğini ve Katie'nin mezarından kalan toprak izlerini büyüttüğünü fark ettim.

Aracın motoru durdu.

Nate, "Geldik," dedi.

Kolezyum'a geri dönmüştük. Yüksek, dairesel duvarlar beni dehşetle doldurdu. İmp kanına susamış kalabalığın yankılarını hâlâ duyabildiğimi hayal ettim. Araçtan indik ve o tanıdık polen kokusu kalp atışlarımı roket hızına çıkardı. Yan taraftaki tahta kapıyı iterken nefesimi tutarak, darağacının görüntüsünü zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. *Orada değiller*, dedim kendime. *Alice'le birlikte yazdıklarımızla onları yok ettik.*

Sendeleyerek ilerledim ve manzarayı sindirmeye çalıştım: Kıvrımlı taş duvar, arka arkaya sıralanmış kademeli oturaklar, ayaklarımın altında uzanan pürüzsüz asfalt. Başım ağrıyordu ve kendi nabzımı duyabiliyordum. Kolezyum, buraya ilk geçiş yaptığımız zamandan çok farklı görünüyordu. Boş ve durgundu; görünürde tek bir Gem bile yoktu. Yukarıdaki parlak, dairesel gökyüzüne rağmen, tenime çarpan havanın ne kadar serin olduğunu fark ettim – sanki bir gölge çukurunun içinde duruyordum.

Tam Nate'e doğru dönmek üzereydim ki gözüme bir şey ilişti – Kolzeyum'un ön tarafındaki uzun, çıkıntılı bir şekil. Darağacı. O tahta direklerin, sarkan halatların görüntüsü bile tüm bedenimin cildimdeki ter katmanını tarafından yutulup yok olmasına neden oldu. Kendi kendime, "Nasıl olur?" diye fısıldadım. Tuhaf bir şekilde ona çekildiğimi hissederek tahta sahneye yaklaştım. Neredeyse Rose'un hayaletinin –benim hayaletimin– yerdeki kapının üzerinde durduğunu görebiliyordum. Ellerim otomatik olarak gırtlığıma yöneldi. Ve sahneye yaklaştıkça, bir şeylerin ters gitmekte olduğunu anladım. Tahtalar çok temiz görünüyordu – zımparalanmış ve cilayla parlatılmışlardı. Titreyen kollarımla, kendimi sahnenin üzerine çektim.

Ash, "Violet, iyi misin?" diye sordu.

Ama onu güçlükle duyabiliyordum. Döşeme tahtalarının üzerinde diz çökerek, yerdeki kapakların kare şekillerini parmaklarımla takip ettim. Tırnaklarım, aralıkların içinde kehribar gibi parıltıya kaplanmış cila damlalarına takıldı. Kapaklar sahteydi; tahtaların kalınlığının yarısına kadar kazınmış, isterseniz de açamayacağınız oluklardan ibaretti. Hemen celladın durması gereken yere baktım ve bir kaldıraç kolunun olmadığını fark ettim.

Ash, "Bu bir kopya," dedi. Arkamdaki duvarı işaret etti. "Bak."

Arkama dönünce devasa, tunç bir plaka gördüm. Metalik parıltısının üzerinde, isimler ve sayılardan oluşan otuz kırk tane sütun yükseliyor, bir şehir manzarasının şafak vaktindeki görünüşünü andırıyordu.

“Onlar nedir?” diye sordum.

Parmağımla, numaralardan birine dokundum.

Nate sahneye atlayarak yanıma geldi. “İmp numaraları ve adları,” dedi. “Burada asılan tüm İmpler için bir anıt.”

Girinti ve çıkıntıları parmaklarımla tarayarak, sahne boyunca listenin sonuna kadar ilerledim. “Ne kadar da fazla kişi.” Sesim çatallaştı. “Bir şehri dolduracak kadar.” En sondaki numarayı görebilmek için çömeldim; yüzümün yansıması rakamların ardından bana bakıyordu: 753811. Bu sahnede asılan son Imp. Adını yüksek sesle okudum. “Rose.”

Willow keskin bir şekilde nefes aldı.

Tam özür dilemek üzereydim ki sahnenin altından gelen sakin ve yumuşak bir ses duydum. “Hükümet sizin için bir anıt dikti ama Taleterler onu laboratuvarlarını gizlemek için kullandı. Hiç şaşırmadım.” Yan, sahnenin arkasından çıkarak sanki tahtaların bir parçasıymış gibi yapıya yaslandı.

Ash, “Bu kim?” diye sordu.

Sahnedan inip Yan’a doğru ilerlediğim sırada, “Sorun yok, bizim tarafımızda,” dedim. “Bir kâhin, tıpkı Baba gibi.”

Yan, Nate’e bakıp başını salladı. “Nate.”

Nate gülümseyerek karşılık verdi.

Aklım karışmış bir hâlde, “Siz ikiniz tanışıyor musunuz?” diye sordum. Nate gülümsedi.

“Evet.”

Yan diğerlerine selam vermeden, yavaşça çatılan kaşlarla doğruca bana baktı. “Violet, sorun nedir?” Parmaklarını yüzümde gezdirdi. “Ah, Violet, çok üzüldüm.” Katie’ye olanların farkına varınca gözlerinde yaşlar birikti. “Tekerleme... bilmiyordum...” Sesi azalarak kesildi.

Çatlak bir sesle, “Bunu Baba mı planladı?” diye sordum. “Katie’nin ölmesi mi gerekiyordu?”

Yan kafasını hafifçe iki yana salladı. “Belki.” Duraksadı. “Yardım edebilirim?” Bu bir ifadeden çok soruydu. Beni sakinleştirebileceğini söylüyordu. Ama kaybımın hüznünü taşımak

istiyordum; odaklanmama yardımcı olacaktı. Aşağılık Başkan'ı durdurup Impleri ve hem buradaki hem de benim dünyamdaki kardeşimi kurtaracaktık. Buraya bu amaçla gelmiştik ve Katie'nin ölümünü önemli kılacak tek şey buydu. Yan anlamış gibi başını salladı. "Gel o zaman." Sahte darağacının yanına gizlenmiş gerçek bir kapağı kaldırdı.

Ash, "Dikkatli olmalıyız," diye fısıldadı. "Başkan'ın kapkara bir kalbi var. Bizi anında öldürür."

Stoneback'in çarpık gülüşünü hatırlıyordum. "Biliyorum," dedim.

Yan bizi bir merdivenden aşağıya yönlendirdi. Ash'in elini tuttum ve hissettiğim terin benim tenimden mi yoksa onunkinden mi geldiğini anlayamadım. Muhtemelen ikimizden geliyordu. Bir koridora saptık. Taşların nemli, topraksı kokusunu duymayı bekledim ama koku daha temizdi; neredeyse ilaç kokusunu andırıyordu ve yine gerçek dünyadaki bedenime anlık bir geçiş yapıyor olabileceğimi düşündüm.

Tahtalarının dokusu loş ışıktaki zorlukla seçilebilen bir kapıya yaklaştık. Nate alçak sesle, "Laboratuvar burası," dedi.

Ash ile Willow kemerlerindeki silahları çektiler. Yan da aynı yaptı. Keşke benim de üzerimde silah olsaydı diye düşünmeye başladım. Büyük ihtimalle kendi ayağımı vururdum gerçi ama yine de daha güvende... daha güçlü hissederdim. Bizi Başkan Stoneback'ten yalnızca bir tahta kapı ayırıyordu. Bacaklarım titremeye başladı.

Ash kapıyı tekmeledi ve kapı savrularak açıldı. "Elinizdeki her şeyi bırakın!" diye kükredi.

Penceresiz bir odaya girdik. Keskin ışıklar gözlerime çarptı ve antiseptik kokusu burun deliklerimi doldurdu. Kan akışım kulaklarımda uğuldarken gözlerimi kırıştırarak görüşümde oluşan karanlık lekeleri gidermeye çalıştım.

İşte oradaydı.

Başkan Stoneback.

Kafası öne eğilmişti; parmakları bir ekranın üzerinde çılgınca gidip geliyordu ve saçları dalgalar hâlinde yüzünün üzerine düşüyordu – onu son görüşümden beri uzamışlardı.

Ash, “Yavaşça bilgisayardan uzaklaş, Stoneback,” dedi. Adam, yüzüne yapışmış buruk bir gülümsemeyle kafasını kaldırdı.

Nefesim gırtlığımda takılı kaldı. Bu, Başkan değildi. Metro istasyonundaki toplantıya projeksiyonla bağlanan adamdı. Beni döngüden hatırlamış olan adam. Oscar.

Bize dolgun, açgözlü dudaklarıyla gülümsedi. “Çok geç kaldınız.”

“Geç kaldınız da ne demek?” diye sordu Ash.

“Başkan nerede?” O adi yılanın buralarda bir yerlerde gizleniyor olması gerektiğini fark edince kapıldığım dehşet duygusu sesimin yükselmesine neden olmuştu.

Oscar bana baktı. “Ah, Violet. Gezgin geri dönmüş. Arkadaşın nasıl? Yanlış hatırlamıyorsam Alice’ti, değil mi?”

Alice’in adını onun dudaklarından duymak midemi bulandırdı. Silahım olmadığını tamamen unutarak geniş adımlarla ona yaklaştım. “Alice’i nereden tanıyorsun?”

“Geçen sefer buradayken onunla tanışmıştım ama kısa süreliğine. Beni hatırlayacağından bile emin değilim. Bir Imp olduğunu görür görmez anlamıştım. Mükemmellik arzusu beni büyülemişti. Bu serumun fikrini bana o verdi.”

Ash, kolunu belime doladı. “Onu dinleme, Violet, virüsü durdurmaya odaklanmalıyız.”

Oscar, “Dediğim gibi, çok geç kaldınız,” dedi. “Birkaç dakika içinde yayılmaya başlayacak. Bunu benim dışımda hiç kimse tersine çeviremez, kodu yalnızca ben biliyorum.” Willow’un elindeki tabancaya baktı. “Durma, ateş et, o zaman virüsü nasıl durduracağınızı asla öğrenemezsiniz.” Uzun parmakları masasının altına uzandı. Bir düğmeye bastığı sırada Yan ona bir omuz atarak yere serdi.

Yan kendi kendine, "Panik düğmesine bastı," diye mırıldandı. Sonra, daha yüksek bir sesle, "Onu zapt edin," dedi.

Ash, Oscar'ın bacaklarına otururken Willow ise kollarını yere bastırdı.

Oscar, Yan'a bakıp güldü. "Tabii ya, yaşlı Baba'nın yerine gelen kâhin. Peki, *senin* adın ne, telepat?"

Yan onun yanına çömelerek, "Adım Yan, ille de bilmen gerekiyorsa," diye çıkıştı. "Bana devre dışı bırakma kodunu verecek misin yoksa senden zorla mı alayım?"

Oscar tükürürcesine, "Sana bunu asla söylemeyeceğim, Küçük Kırlangıç Kuşu," dedi. "Ayrıca, bilincimi *senin* gibi insanlara karşı güçlendirdim, bu yüzden kodu asla öğrenemeyeceksin."

Yan, ellerini Oscar'ın şakaklarına dayayarak, "Güzel," dedi. "Meydan okumaları severim."

Yan onun zihnine saldırırken, Oscar'ın yüzü çarpıldı.

Küçük kırlangıç kuşu mu? Bu sözcükleri zihnimde çevirip durdum. Bu ifadedeki bir şeyler beni huzursuz etmişti.

Yan kendini görevine kaptırmıştı – ama bunun önemli olduğunu hissediyordum. Oscar'ın sol elinin seğirmeye başladığını fark ettim.

Konsantrasyonunu bozmamaya çalışarak usulca, "Yan," dedim. "Sana neden 'küçük kırlangıç kuşu' dedi?"

Yan hareket etmeden, tıslayarak cevap vermeyi başardı. "Bu benim adım. Yan Çincede Küçük Kırlangıç Kuşu demek." Oscar'ın yüzüne biraz daha basınç uyguladı.

Küçük kuş. Ansızın bir şeyler yerine oturdu: Thorn'un sözleri. *Küçük bir kuş söyledi diyelim*. Kan beynime sıçradı. "Neden Thorn'a kutunun yerini söyledin?"

Başını kaldırmadı. "Buraya gelmene ihtiyacım vardı, Violet. Sen ve Nate'in. Sizin tam şu anda, bu laboratuvarıda bulunmanıza ihtiyacım vardı. Bu, Impleri kurtarmanın ve sizi eve göndermenin tek yolu. Yakında her şeyi anlayacaksın. Söz veriyorum."

Ona karşı çıkmak, biraz daha baskı yapmak üzereydim ki

birisi adımı söyledi. Yakınımda hiç kimse olmamasına rağmen kulağıma gelen keskin bir fısıltı. *Violet*.

Hızla kendi etrafımda döndüm. Sonra yine duydum. *Violet*.

Nate, "Ne oldu?" diye sordu.

"Yan, bu sen misin?" dedim.

Fakat Yan cevap veremeyecek kadar meşguldü. Ayrıca bu ses ona ait değildi. Bu tek bir ses bile değildi – sanki aynı anda konuşan birden fazla ses gibiydi.

Nate kollarımı tuttu. "Ne oldu, Violet, ne duyuyorsun?"

"Birilerinin adımı fısıldadığını duyuyorum." Paniklemeye başladım. Diğer taraftan, bizim dünyamızdan mı geliyordu? Bir kez daha duydum. *Violet*. Ama ses tanıdık gelmiyordu; kesinlikle annem ya da babama ait değildi. Belki de hastane personeliydi. *Violet, çabuk gel*. Ses benden uzaklaşıyordu. *Violet, acele etmelisin*. Duvarın içinden geliyor gibiydi. O yöne baktım. Bir kapı vardı. Ve kapının ardından belli belirsiz, mavimsi bir ışık yayılıyordu.

"Şurada," dedim.

Violet, Violet, bu taraftan.

Gerginlik ve korkudan ötürü midem düğümlenirken sesin geldiği tarafa yöneldim.

Çabuk ol, Violet, kaybedecek vakit yok.

Nate mavimsi ışığı işaret ederek, "İçeriden mi geliyor?" diye sordu. Başımı salladım ve daha fazla düşünmeden, kapıyı iterek açtım.

Kapının arkasında, hayatımda gördüğüm en rahatsız edici görüntülerden biri vardı: Bir mezar gibi taşın içine oyulmuş devasa bir oda. Ve düzgün sıralar hâlinde dizilmiş, sonsuz bir ağ oluşturan Kopya tankları.

Her biri yoğun, saydam bir sıvının içinde duran bedenlerle dolu tanklar ileriye doğru uzanıyordu. Bazılarının uzuvları eksikti, bazılarının teninden parçalar kesilmişti. Bazıları sadece çocuktı. Bazıları, bir keseden diğerine aktarılmış, gözlerini ya da kulaklarını asla kullanamayacak olan, karanlık bir dünyada

hapsolmuş bebeklerle dolu küçük tankları fark edince midem ağzıma geldi.

Odada elektriğin uğultusu vardı; ilaç ve kan kokusu ise çok yoğundu.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım. “Bu da ne böyle?”

Ama Nate cevap vermeden önce cevabı biliyordum. “Burası bir Kopya deposu,” diye fısıldadı, sanki konuşmalar onları rahatsız edecekmiş gibi. “Burada olduğunu bilmiyordum.”

“Kopyaları neden *burada* saklasınlar ki?” diye sordum.

“Üzerinde deney yapabilecekleri sonsuz bir denek tedariği sağlıyor çünkü. Kopyaların Gem sahiplerinin bunu bildiğini zannetmiyorum.”

“Bana seslendiler, Nate. Kopyalar az önce bana sesleniyorlardı. Onlar... bilinçli.” Bir tanktan diğerine bakarken gözümünden yaşlar süzüldü. Tankların içindeki insanlar birer sebze değildi; bilinçlilerdi.

Nate bir elini omzuma koydu. “Belki bir tür kovan bilinci oluşturmuşlardır – böylece sana ulaşabilmeleri için aralarından yalnızca birkaç tanesinin telepati yeteneğine sahip olması yeterli olur.”

“Ama neden onları bulmamı istediler?” diye sordum. Tanklardan birinin önünde aniden kalakaldım. Dudaklarımdan bir haykırış yükseldi.

Nate, “ne oldu?” diye sordu.

Ama kendimi Nate’e değil, önümdeki tankta süzülen çıplak bedene cevap verirken buldum: “Seni sinsi piç kurusu.”

ALICE

Timothy’nin dairesi hiç de umduğum gibi görünmüyordu. Açılmamış postalar paspasın üzerinde birikmişti ve oturma odasının aralanmış kapısından, içerideki boş pizza kutuları ve kirli tabaklardan oluşan yığını görebiliyordum. Tanrım, bir de şu koku yok vardı.

"Timothy," diye seslendim.

Danny kafasını telefondan kaldırdı. "Daha on dakika önce gönderi paylaşmış, Alice. Ayrıca, bu son paylaşımıymış, final bölümü yani. Kesinlikle yaşıyor."

Çıkarılıp atılmış bir kazağın ve içindeki sıvı soğumuş çaya benzeyen bir fincanın üzerinden atlayarak koridorda ilerledim. Çayın üzerinde bozulmuş süt kesikleri birikmişti. Tanrı bilir ne zamandır burada duruyordu.

"Timothy? Benim, Alice, iyi misin?" Belki de blog yazarlığı ona fazla gelmişti. Belki final bölümü ona keçileri kaçırtmıştı. Belki "gönder" tuşuna bastıktan sonra kafasına bir şişe votka dikip kendinden geçmişti. Kısmen, onu kanepenin üzerinde, kolunda bir iğneyle baygın halde bulmayı bekliyordum.

Danny dökülmemesi için soğumuş çay fincanını yerden kaldırdı. "Oha. Kesinlikle 999'u arıyorum." Etrafa bakınarak fincanı bırakabileceği bir yer aradı, bulamayınca pes etti ve onu tekrar yere bıraktı.

"Ne diyeceksin ki?" diye yanıtladım. "Arkadaşımın editörünün evi ölü kedi gibi kokuyordu, biz de zorla içeri girdik mi?"

Danny ciddi bir sesle, "Seni tehdit etti," dedi. "Evine girdi."

Oturma odasının kapısına ulaşınca duraksadım ve kendimi baygın bir editörle karşılaşmaya hazırladım. Bir kez daha "Timothy?" diye seslendim. Ama biraz önce güçlü ve meydan okuyan sesim şimdi titrek ve korku doluydu. Bunu Danny de fark etmiş olmalıydı çünkü yanıma gelip elimi tuttu.

Gıcırdayan kapıyı sonuna kadar açıp içeriye girdik. Etraf, sanki bir grup öğrenci içlerinden birinin ailesinin evinde parti vermiş gibi görünüyordu. Antika sehpanın üzerinde tabaklar, bardaklar ve buruşturulmuş kâğıt topları vardı. Köşede giysi yığınları duruyordu ve televizyon sessize alınıp açık bırakılmıştı. Timothy çok kısa süre önce burada olmalıydı.

Nihayet içimi kemiren o korkuyu dile getirerek, "Ters giden bir şeyler var," dedim. "Timothy pasaklı biri değil ve bu koku bayat pizzalarla soğumuş çaylardan gelmiyor."

Telefonumu cebimden çıkarıp Timothy'nin numarasını çaldırdım. Koridorda bir iPhone zil sesi yankılanmaya başladı.

Danny'nin elimi tutan eli sıkılaştı. "Koridordaki dolaptan geliyor," diye fısıldadı.

Hâlâ el ele tutuşarak dolabın kapısına doğru ilerledik. Zil sesi neşeyle çalmaya devam ediyor, içimde büyüyen dehşet hissi ve etraftaki çürümüş kokuyla tamamen çelişiyordu. Sanki kendimize ait bir korku filminin oyuncularımıyız gibi hissetmeye başlamıştım. Bir yanım, kana susamış bir palyaçonun bir elinde hançerini, diğerinde ise balonlarını sallayarak dolaptan fırlamasını bekliyordu. Ama keder ve uykusuzluk, önümde bir tür koruyucu bariyer oluşturmuştu ve bir şekilde tüm bunlar korku filminden ziyade bir rüyayı andırıyordu.

Dolabın önünde yan yana durduk. Zil sesi sustu ve daire sessizliğe gömüldü. Duyabildiğim tek şey kendi nefesim ve kulaklarımda uğuldayan nabzımdı.

Danny, "Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye fısıldadı.

Sesini duymak beni irkiltti ama uyuşmuş başımı sallayarak onaylamayı başardım.

Danny'nin dolabın kapağını açmasını izlediğim sırada sanki her şey ağır çekimde ilerlemeye başladı çünkü dolabın içine ne olduğunu zaten biliyordum. *Kim* demek daha doğru olurdu.

Kapak savrularak açıldı ve çürümüş et kokusunun tamamını havaya saldı.

Gırtlığındaki keşiğin kenarları sarı renkliydi. Durumuna bakılırsa Timothy uzun süredir ölü olmalıydı. Çığlık attım. Sonra Danny beni kendisine çekti ve dolabın kapağını ayağıyla kapattı. Kulaklarımda tuhaf bir vızıltı başladı ve birden kendimi çok uzaklarda, beni dehşet duygusundan koruyan bir şok bulutunun ardında hissettim. Elimde hâlâ telefonumu tutuyor olduğumun farkına vardım. Tuşları yoklayarak çılgına dönmüş bir halde 999'u tuşladım. Genizden gelen bir ses kulaklarımdaki vızıltıyı yardığında henüz arama tuşuna bile basamamıştım.

“Ben olsam yapmazdım.”

Arkamı dönünce bir adam gördüm. Uzun boylu, yakışıklı ve tuhaf bir şekilde hayalete benzeyen bir adam. Cildi sanki çok fazla cerrahi operasyon geçirmiş gibi gergin görünüyordu. Kapı eşiğine yaslanmıştı ve arkasında küçük bir çalışma odası görünüyordu. Masada bir bilgisayar duruyordu ve ekranın ışığı sandalyeyi aydınlatıyordu.

Uzun ve zarif parmakları önce Danny’ye, ardından da bana doğrulttuğu bir silahın etrafına sarılmıştı.

“Alice,” dedi. “Hele şükür tanışabildik.”

B Ö L Ü M

30

VIOLET

Nate, "Yoksa bu..." diye söze başladı.

"Başkan Stoneback," diyerek sözlerini tamamladım.

Nate, "Anlamıyorum," dedi. "Başkan neden Kopyasını burada saklasın ki? Onların üzerinde deneyler yaptıklarını biliyor olmalı."

Tankın etrafında dolaştım. "Bu, Başkan'ın Kopyası değil. Kendisi. Şu anda komada," diye bocaladım. "Komaya girecekti ve kimsenin bulamaması için bedenini bir yere saklaması gerekiyordu. Bilinçsiz bir bedeni diğer binlerce bilinçsiz bedeninin arasına saklamaktan daha iyi bir fikir olabilir mi?"

Nate, "Peki, neden komada?" diye sordu.

Ona bakmak için döndüm. Nasıl açıklayabilirdim? Ona Başkan'ın *bizim* dünyamızda olduğunu nasıl anlatabilirdim? Onun da tıpkı bizim gibi diğer tarafa geçtiğini ve tıpkı benim yaptığım gibi arkasında bilinçsiz bir beden bıraktığını nasıl anlatabilirdim? Sadece başımı iki yana salladım ve karanlık tankın içine göz attım. Başkan'ın bileğinde minik bir halka vardı. Nate'e göstermek için, "Bak," dedim. "Bu gerçek Başkan, Kopya falan değil."

O anda gerçekler kafama dank etti ve ardından gelen adrenalın patlaması düşüncelerimi netleştirdi. Başkan'ın kusursuz yüzüne bakarak, "Demek kaçık yazar *sensin*," dedim.

ALICE

Güzel ve gergin yüzlü adam geri geri yürüyerek, sürekli bize dönük hâlde, silahını hiç indirmeden bilgisayara gitti. Onu tanıyorum ama tam olarak nereden olduğunu çıkaramamıştım.

Danny elimi sıktı. "Onu tanıyor musun?" diye tısladı.

Başımı salladım. "Sanırım tanıyorum."

Adam gülümsedi. Dişleri o kadar mükemmeldi ki sahte görünüyorlardı. "Hadi ama, Alice. Beni hatırlamazsan fena darılırım. Beni son gördüğünde, Darağacı Dansı'nda bir ekrandaydım gerçi."

Korkuyla iç çektim. "Başkan Stoneback?"

Güldü. "Korkarım öyle, canım."

Danny başını iki yana salladı. "*Darağacı Dansı*'ndaki Başkan Stoneback mi? Aktörü mü kastediyorsunuz? Alice, neler oluyor?"

Stoneback, öfkeli bakışlarını Danny'ye dikti. "Sinirimi bozuyor. Onu vurabilir miyim, Alice?"

"Hayır," diye bağırdım. Danny'yi arkama gizlemeye çalıştım ama o bana kolaylıkla direndi. Sonunda kendimizi, birbirimizi korumaya çalışırken cebelleşir hâlde bulduk.

Stoneback aramızdaki mesafeyi iki rahat adımla kapatarak, "Ne tatlı," dedi. "Bir sevgili tartışması." Tabancasının sapını Danny'nin başına o kadar hızlı vurdu ki haykırmaya bile zamanım olmadı.

"Danny? Danny?" Onun yanına eğilerek nabzını kontrol ettim. Kalbi atıyordu ama zayıftı. Kırmızı kanın buklelerini birbirine yapıştırdığını ve alnından aşağıya süzöldüğünü görebiliyordum. Kan damlasını başparmağım ile sildim.

Elinde bir silah bulunduğunu bir an için unutarak kafamı kaldırıp Stoneback'e baktım. "Onu rahat bırak, pislik herif." Pençelerimi çıkarıp çığlık çığlığa üzerine atıldım. Ama Başkan güçlü ve hızlıydı; bana anında bir Imp olduğumu hatırlattı. Saniyeler içinde kolumu acı verici bir şekilde sırtıma doğru bükte.

"Bay Hayran sen misin?" dedim.

Güldü. "Güzel bir maymunsun, Alice ama yine de bir maymunsun işte. Gerçekten de aptal editörünün Impleri mahvetmeye çalışacağını mı düşündün?"

"Hikâyeyi yeniden distopyaya çevirmek istiyordu."

Başkan kulağıma fısıldadı. Söyledikleri omurgamdan aşağıya bir ürperti yolladı. "Hayran kitlesi narin bir hayvandır, Alice. Çatışma arzular ama aynı zamanda da umut olsun ister. Bir süreliğine Timothy'nin aklını çelmeyi başarmıştım ama o da tıpkı Sally King gibi direnmeye başladı."

"Yani Bay Hayran gerçekten Timothy miydi?"

"Timothy benim etkim altında kalarak Barbarhayran sitesini açtığında her şey iyi gidiyordu. Önce hayran hikâyelerinin, üçüncü kitabın önünü açacağını düşünmüştüm. Belki Violet ile seni Impler için gerçekten berbat şeyler yazmaya ikna edebilir diye o aptal Daily Dystopia sitesine rüşvet vermesini sağladım. Ama bir süre sonra Timothy başkaldırmaya başladı – hayran kitlesinin etrafı bir Imp soykırımına iyi tepki vermeyeceğini biliyordu. Fakat üçüncü kitaba ihtiyacımın olmadığını ancak buraya gelince fark ettim. Hayran kurgusu yeterliydi."

"Peki neden şimdi geldin?" diye sordum. "Neden ilk seferinde bunu yapmadın?"

"Hatırlarsan, ilk seferinden döngüye hapsolmuş durumdaydık – teknoloji zamanla kısıtlıydı. Elinden geldiğince hızlı bir şekilde bir makine üretiyorsun ama günler sonra sıfırlanıp bir hiç oluyor. Fakat sen ile Violet döngüyü kırdınız ve birdenbire ilerleme kaydedebilmeye başladık. Sizleri kendi dünyamıza getirebilmenin yanı sıra bizler de sizin dünyanıza geçebilmeye başladık."

“Peki, buraya tam olarak ne zaman geldin?”

“Sen *Homo sapiens* türünün en aşağı örneğisin, öyle değil mi Imp?” Güldü. “Tünel açıldığında, Violet ile Katie öte tarafa geçtiğinde geldim.”

“Comic-Con’da mı?”

“Evet, Comic-Con’da. İlk ortaya çıkış ânım için daha iyi neresi olabilirdi ki? Dünyanın en iyi kostüm oyuncusu bendim. Hatta birkaç kişiyle –adına ne diyorsunuz?– selfie bile çekildim. Bu kadar çirkin maymunlar olmanıza rağmen kendinizi seyretmeyi seviyorsunuz.”

Beynim tüm bunları algılamak konusunda gerçekten zorlanıyordu. “Ama Violet, Baba’nın onu rüyasında ziyaret ettiğini söylemişti. Oraya geçmelerini Baba istedi sanıyordum.”

“İstedi. Ah, ne kadar da muhteşem bir döngüsellik, sence de öyle değil mi?”

Ses tonum yılgınlıkla yükselirken, “Ne?” diye sordum.

“Bizim dünyamıza ilk geçiş yaptığınız zaman ben seni geçirmiş, Baba ise Violet’ın da peşin sıra gelmesini sağlamıştı. Devam kitabı yazdırmak için seni kullanma fikrimi çaldı ama senin bu dünyaya Imp yanlısı olarak dönmeni sağladı. Kâhine şapka çıkarıyorum, beni kandırmayı başardı. Eh, bu sefer ben de onun tüneline kullandım. Violet ile Katie’yi o tarafa geçirmek için bir tünel açtı, bense kendi teknolojimi bu tünele bağlayarak fark edilmeden sizin evreninize sızdım.”

“Ama Baba bunu yapacağını zaten biliyor olmalıydı herhalde?”

“Öngörü yeteneği köreldi, Alice. Yaşlılık, belki biraz da Timothy’nin yardımı yüzünden, kim bilir. Bay Hayran konusundaki öngörülerini en iyimser tabirle bulanıktı. Olanları fark ettiğinde işiştten geçmişti. Ben çoktan buraya gelmiştim. Ve birdenbire, kendi dünyamı hayran kitlesi aracılığıyla daha önce yalnızca hayalini kurabildiğim bir ölçekte etkileyebilmeye başladım. Aptal editörünüzü öldürdükten sonra ilk yaptığım şey Baba’yı öldürmek oldu... klavyemle hem de. Öylesine büyük bir güç, Alice. Öyle-

sine güçlüsünüz ve farkında bile değilsiniz; dünyalar ve insanlar yaratabiliyor, onları birer kukla gibi manipüle edebiliyorsunuz.”

Gözlerimde yaşlar birikti. “Nate bir kukla değil. Willow bir kukla değil, Violet,” –artık bağırmaya başlamıştım– “BİR KUKLA DEĞİL!”

Söylediği bir sonraki sözler kalbimi parçaladı.

“Eh, öyle veya değil, tam olarak umduğum gibi davrandılar – onları tek bir tuşla yok edebileceğim bir dünyaya girdiler. Yapmam gereken tek şey Timothy’nin Nate’i kötü karakter olarak yazmaya başlamasını sağlamak ve Violet’ın ailesinin zihnine, yaşam destek ünitesini kapatma konusunda birkaç düşünce eklemektir. Kukla olmadığınızı söylüyorsunuz ama birer piyon kadar kolay manipüle ediliyorsunuz. Senin de diğer tarafa geçeceğini düşünmüştüm ama önemi yok, bunun yerine seni şimdi öldürebilirim. Hikâyenin devamını yazmanı, o lanet olası barış ve sevgi hayallerinle her şeyi berbat etmeni önleyebilirim.”

“Ama hâlâ virüsü durdurabilirler ya da serumu ele geçirip birer Gem’e dönüşerek hayatta kalabilirler,” dedim.

“Ah, evet, serum. Oscar bu harika fikre, daha önce sızmış olduğunuz döngüde seninle tanıştıktan sonra kapıldı. Bu yüzden teşekkür ederim. Impleri Gemlere dönüştürme gücü. Bu bir aldatmaca, fark etmedin mi? Serum işe yaramıyor. Ama az sayıdaki, diyelim ki özel Implere bir korunma yöntemi sunmamız gerekiyordu. Sonuçta, Gem taklidi yapan bunca Imp ve pis, yarı-Imp kanı taşıyan çocuklara sahip bunca Gem varken, hiç kimse tüm Impleri yeryüzünden silmeye yanaşmazdı. Serumun vaadinin karşılıksız olduğunu fark ettiklerinde iş işten geçmiş olacak. Virüs çoktan yayılmış olacak. Derin temizlik vakti, Alice.”

Gözyaşlarım yüzümden süzülüyordu. Arkadaşlarımdan bir şekilde serumu alarak hayatta kalabileceğine dair o sahte umutlar paramparça olmuştu. Kendimi Başkan’ın ellerinden kurtarmaya çalışarak kıvrandım. Koluma bir acı dalgası yayıldı.

Gözyaşlarımı görmüş olmalıydı çünkü güldü. “Ah, evet, şu güzelim maymun duyguları. Dengeni bozacağını, Hayranlar

Yükseliyor ile yaptığın zekice çıkışı durduracağını umduğum için sana o tehdit mesajlarını gönderdim.”

Beni bilgisayara doğru yürütmeye başladı; ona boyun eğmekten başka çarem yoktu.

“Seni öldürmeden önce, Alice, arkadaşlarının nasıl öleceğini görmeni istiyorum.” Parmaklarını acı verici bir şekilde çenemin altına kıvrırarak beni ekrana, Barbarhayran’da yaptığı son paylaşımına bakmaya zorladı. Yazıların üzerinde yeni bir görsel vardı. Bay Hayran’ın her yazısında kullandığı dikenli tellere sarılmış, bedeni gevşemiş, ölü bir kırlangıç resmi.

Bu bir semboldü; bir mesajdı.

Hayranların Yükselişi başarısız olmuştu.

Bay Hayran kazanmıştı.

Nate, Oscar’ın yanında duruyordu.

Oscar, “Hazır mısın, Nate?” diye sordu.

Nate, “Haydi yapalım şunu,” diye yanıtladı.

Oscar düğmeye bastı. Hiçbir şey olmadı. Ama Nate onun biraz önce, “İşte oldu,” diye fısıldadığını duymuştu.

Nate virüs tenekelerinin tüm ülkede patlayışını gözünde canlandırdı. Virüs taneciklerinin havaya yayıldığını ve bir süs bulutu gibi havada asılı kaldığını ve hiçbir şeyden haberi olmayan Impler ve Gemler tarafından solunduğunu hayal etti. Sonra da ölümcül bir influenza virüsü gibi Impler arasında yayıldığını düşündü.

Midesindeki yakıcı suçluluk duygusunu göz ardı ederek, serum şişesini dudaklarına kaldırdı. Tatlı ve yavandı; hiç umduğu gibi değildi. Hissettiği korku boğazına takılırken, “Bu yalnızca şekerli su,” dedi.

Oscar başını salladı. "Bağışla beni, Nate. Kişisel bir şey değil, anlayışla karşılayacağını umuyorum."

"Ama Howard demişti ki..."

"Howard'ın sana bir mesajı var: Bir sıçan, daima sıçandır."

Nate, "Benden mi bahsediyor yoksa kendinden mi?" diyerek dizlerinin üzerine çöktü. Keder, öfke ve suçluluk tarafından mağlup edilmişti. Halkının yok oluşuna yardım etmişti. İmplerin. Ve şimdi kendisi de ölecekti.

Nate görüşünü bulanıklaştıran gözyaşlarıyla Oscar'a baktı. "Beni şimdi öldür. Lütfen, sana yalvarıyorum."

Oscar gülümsedi –onu kusurlu bir kaderden koruyacak mükemmel bir bağışıklık sistemiyle dolu mükemmel bedeninin üzerindeki mükemmel yüzünde beliren mükemmel bir gülümsemeyle – ve "Ama eğlence bunun neresinde?" dedi.

Blogun sonu.

Bay Hayran, İmpleri yok etmişti. "Violet," diye fısıldadım. "Nate. Çok özür dilerim."

Başkan beni iterek dizlerimin üzerine çöktürdü ve silahının ucunu şakağıma dayadı. Kapıldığım ilk içgüdü hıçkırarak ağlamak ve yalvarmaktı. Bir an için altımı ıslatacaktım gibi hissettim. Ama yerde yatan ve gözleri aralanmaya başlayan Danny'ye bakınca, içimde güçlenen bir şeylerin olduğunu hissettim. Başkan'a korktuğumu görme zevkini tattırmayacaktım. Bakışlarımı Stoneback'in bakışlarına kilitledim ve dudaklarımı gülmeye zorladım. Sonra hafif bir sesle konuştum. "Biliyor musun, son paragraf biraz abartı olmuş."

VIOLET

Nate, "Ne yapacağız?" dedi.

Nate'in uyuyan bedenindeki kurşun yarasını, Katie öldüğünde duyduğum düz çizgi sesini, Alice'in koluma kazıdığı harfleri hatırladım. Eğer onu bu evrende öldürürsek, bizim evrenimizde de ölürdü. Başkan'ı öldürebilir tüm zehrini hikâyeye yansıtmasını önleyebilirdim. Sonra da virüs kutularının patlamasını durdururduk. Tüm Impleri kurtarabilirdim; Ash'i kurtarabilir ve Nate'le birlikte eve dönebilirdim.

Nate, "Violet?" dedi.

Gülümsedim. "Onu öldüreceğiz." Yan taraftaki yangın söndürücüyü aldım ve onunla tanka defalarca vurdum. İçimdeki tüm öfke, adaletsizlik, çaresizlik duygularını elimdeki metal koçbaşına aktardım ve ancak tankın camı çatlamaya başladığında duraksadım. İçindeki sıvı dışarı sızıp boşaldı, tank yukarı kalktı ve Başkan'ın bedeni yere düştü. Onu elimizden geldiğince yakalayıp yere yatırdık; cildinden sıvılar süzüldü ve yerde bir gölcük oluşturdu.

Nate, "Onu öylece öldürecek miyiz?" diye sordu. "Soğukkanlılıkla?"

Ona kaçık yazardan bahsedemezdim; söylediklerimi asla anlamazdı. Ama sorun değildi, Başkan, şu anda odaklanabileceğimiz birçok suç işlemişti. "Impleri yeryüzünden silmeye çalışıyor, Nate. Sayısız insanı katletti. Tek yolu bu."

Nate başını salladı ve kemerine uzanarak kavisli bir av bıçağı çıkardı. Bir an için kafasını kaldırıp bana baktı.

Elini yakaladım, böylece bıçağın sapını ikimiz birlikte tutmuş olduk. "Birlikte yapalım."

Etik açıdan cinayeti tartışacak vaktimiz yoktu. Bence ikimiz de birazdan yapacaklarımızın yanlış olduğunu biliyorduk. Bıçağı Başkan'ın göğsüne doğru kaldırdık. İçgüdüsel olarak, bunu

yapmak üzere anlaşmamış olmamıza rağmen, bıçağı adamın kara, kapkara kalbine doğrulttuk.

Birlikte saymaya başladık. "Bir... iki... üç..."

Bıçağı böylesine büyük bir kolaylıkla adamın göğsüne saplamamız beni şaşırttı.

ALICE

Gözlerimi kapadım ve kendimi tetiğin tıkırtısına, patlayan silahın gürültüsüne ve beni bekleyen hiçliğe hazırladım. Ama hiçbirisi olmadı. Bunun yerine boğuk bir hırıltı sesi duydum. Silahın basıncı şakağımdan kalktı. Gözlerimi açtım. Stoneback iki eliyle göğsünü kavramıştı ve sanki kendine görünmez bir bıçak saplamış gibi parmaklarının arasından kan fışkırıyordu. Önce, yanlışlıkla kendini vurmuş olduğunu düşündüm ama bu imkânsızdı; silah henüz saniyeler önce şakağıma dayalıydı ve bir patlama sesi duyulmamıştı. Önce göğsüne, sonra da bana baktı. "Beni buldu," diye fısıldadı.

"Kim?" diye bağırdım. "Seni kim buldu?"

Adını güçlükle söylerken yüzüme kan damlaları sıçrattı. "Violet."

Silah, Başkan'dan yalnızca saniyeler önce yere düştü. Mutlak zemininde gittikçe büyüyen bir kan gölü oluştu. Kanın yolundan çekildim. Ayağımda Jimmylerim vardı sonuçta.

"Stoneback?" diye fısıldadım; onu uyandırabileceğimden korkuyordum. Cevap vermedi. Ayakkabımın ucuyla yüzünü dürttüm. Cansız bir şekilde yana devrildi. Kesinlikle ölmüştü. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Violet bir şekilde Başkan Stoneback'i öldürmüştü. Bay Hayran'ı öldürmüştü.

Belki virüsün yayılmaya başlamasını da durdurmayı başarmış olabilirdi.

Ve belki, sadece belki, Nate'i eve getirme ihtimali olabilirdi. Göğsüm sevinçle doldu.

Saatime baktım. 11:30'du. Eh, yaşam destek ünitesi otuz dakika içinde kapatılırsa hiç şansı kalmayacaktı.

Onları durdurmalıydım.

Hızla bilgisayarın başına gittim. Son gönderi yirmi dakikayı aşkın bir süre önce paylaşılmıştı – daha şimdiden yüzlerce görüntülenme sayısına ulaşmıştı. Oturup serumun gerçek olduğu bir epilog yazabilir, hayran kitlesi aracılığıyla arkadaşlarıma yardımcı olmaya çalışabilirdim. Ama vaktim yoktu. *Bu dünyada yapabileceklerime odaklanmalıydım. Violet'ın o dünyada üzerine düşeni yapmakta olduğuna güvenmeliydim ve yerde cansız yatan Başkan'a bakılırsa, zaten bir şeyleri doğru yapıyor demektir.*

Danny'yi koma pozisyonuna getirmek için duraksadım. Sızlanarak gözlerini açıp bana baktı. "Al? İyi misin?"

"Evet, çok önemli bir şey yapmam lazım, sonra senin için yardım çağırırız, tamam mı?"

Bitkince gülümsedi. "Biraz önce beni kurtardın mı?"

Gülümsemeden edemedim. "Sanırım evet." Başkan'ın hâlâ sıcak olan kanını yüzümden sildim ve dudaklarını öpmek için eğildim. Dudaklarının tadı elma, nane ve yuva gibiydi.

VIOLET

Başkan'a bakarken ikimiz de hızlı ve sığ nefesler alıyorduk; ellerimiz hâlâ birlikte bıçağı tutuyordu. Kanı bıçağın ucunun saplandığı yerden fışkırıyor ve yerdeki sıvıya karışıyordu.

Arkamızdaki odadan, Yan'ın zihin bükme işlemi yaptığı yerden gürültülü bir kırılma sesi geldi. Bıçak yere düşüp tangırdadı ve arkadaşlarıma yardım etmek, Ash'i güvende tutmak için her şeyi göze almış bir hâlde koşup laboratuvara döndüm.

Gürültünün kaynağı çok geçmeden anlaşıldı: Willow ile Ash, koridora açılan kapıyı kapalı tutmaya çalışıyordu. Kilit çoktan bükülmüştü ve kapı her bir gümbürtüyle biraz daha aralanıyor-

du. Onlara yardım etmek üzere yanlarına koştum ve ağırlığımı kapıya verdim.

Yan şimdi çılgınca hızlı hareketlerle bilgisayara bir şeyler yazıyordu – Oscar ise ayaklarının dibinde bilinçsiz yatıyordu. “Neredeyse oldu. Bana yalnızca birkaç dakika daha verin.”

Kapı eğildi; kollarım ve göğsüme bir acı dalgası yayıldı.

Yan bir şeylerin yüklenmesini beklediği esnada, “Serum sahteymiş,” diye açıkladı. “Oscar’ın zihni telepatiye karşı çok iyi korunuyordu ama yine de bunu çıkarıp alabildim. Jeremy ve diğer Gemlerin virüs fikrini kabul edebilmeleri için uydurulmuş bir aldatmacaymış.” Sonra bilgisayarda yeni bir pencere açıldı ve Yan tekrar klavyeye döndü.

Nate sıırttı. “Serum planından vazgeçmem iyi olmuş o zaman.” Kapının ardında silahlar ateşlendi. Ash ile Willow üzerime yığılarak beni yere çivilediler. Zeminin soğukluğu yanağımı ısıırıyordu, kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu ve kaslarım dehşetle kaskatı kesilmişti. Ölemezdik; virüsü durdurup eve dönmeye bu kadar yaklaşmışken ölemezdik.

Kapı uçarcasına açıldı ve ağır silahlı dört Taleter odaya girdi. Doğruca Yan’ı hedef aldılar.

“Hayır,” diye çığlık attım.

Willow mümkün olduğunu düşündüğümünden daha da hızlı harekete geçti ve uzun bacakları onu kurşunların önüne taşıdı. Göğsünde bir dizi kırmızı çiçek açtı. Kulaklarım silah patlamalarını yüzünden cınlarken kalbim büyük bir korkuyla doldu. Willow geriye doğru sendeledi; yüzü şaşkınlıkla donakalmıştı.

“HAYIR!” Odaanın dışından bir çığlık duyuldu. “HAYIR. TANRIM, HAYIR!”

Willow yere yığıldı. Sessizlik. Jeremy Harper hızla odaya girerek oğlunun yanına çöktü. Jeremy’nin ağlama sesleri, Willow’un güçlükle aldığı hırıltılı nefeslerine karıştı. Göğsüm hü-zünle sıkıştı. *Willow olmasın. O bunu hak etmiyor.*

Yan beti benzi atmış bir şekilde bana baktı. Sesi kafamın içinde yankılandı. *Bitti. Patlama başarısız oldu. İmpleri kurtardın.*

Jeremy, oğlunun başını kucağına aldı.

Willow'un dudaklarında kanlı köpükler oluştu. "Baba?" dedi.

Jeremy, "Oğlum, oğlum, çok özür dilerim, oğlum," diye fısıldadı. "Sen olduğunu bilmiyordum, bilmiyordum..."

Willow öksürmeye başladı. Yine konuşmaya başladığında sesi daha zayıftı. "Baba, bunun artık sona ermesi gerek. Lütfen."

Jeremy yüzünü oğlunun göğsüne gömdü ve ağlamaya başladı. Sanki dua edermişçesine defalarca, "Oğlum, oğlum, oğlum..." diye mırıldanmaya başladı.

Willow zorlukla, "Violet," diye fısıldadı.

"Buradayım," dedim. Endişeyle Ash'e baktım ama sağlam bir hareketle başını sallaması bana güç verdi. Willow'un uzandığı tarafa geçtim.

Willow bana baktı ama gözlerinde dalgın bir bakış vardı. "Gerçekten ona çok benziyorsun," dedi.

Başka ne yapmam gerektiğini bilmediğim için, eğildim ve alnına bir öpücük kondurdum. Tekrar doğrulduğumda bana gülümsüyordu. Gözlerindeki ışık ve dudaklarındaki gülümseme söndü ama hâlâ ömrümde gördüğüm en güzel adamdı.

Jeremy'nin ağzından çıkan haykırışın saflığı ve kuvveti neredeyse insanlık dışıydı; hayvansıydı. Nate'in narin hıçkırıklarını ve ne yapacaklarını bilemeyen diğer Taleterlerin kıpırdanmalarını duyabiliyordum. Öfkem nabız gibi atmaya başlayarak, bana güç verip kederimi silip attı. Jeremy'nin yüzünü yakaladım ve parmaklarımı yanaklarına geçirdim. Acılı bir adamdı ama beni dinlemek zorundaydı. "Virüsü durdurduk," dedim. "Başkanınız öldü. Howard öldü." Duraksadım; Willow'un adını söylemek çok zordu, bu yüzden onun yerine, "Oğlum öldü," dedim. "Serum bir aldatmacaydı. Daha fazla kan dökülmeden bu kötülüğe bir son ver."

Jeremy bana baktı. Bir an için, diğer Taleterlere beni öldürme emri vereceğini düşündüm -kalbim bir atışın ortasında kalakaldı- ama aksine, "Oğlumu yukarı taşıyın," dedi.

Gemler sanki görünmez bir tabut taşıyormuşçasına Willow'u havaya kaldırıp laboratuvarından çıktı. Jeremy bana bakmadı bile, sadece arkasını dönüp uzaklaştı. Ama kapıdan çıkmadan önce omzunun üzerinden, "Odalar patlayıcılarla donatıldı. Oscar'ı bırakırsanız imha sekansını başlatır. Virüs sonsuza dek yok olur."

Yan, Oscar'a bakarak sırtıttı. "Sorun yok, imha sekansını da ele geçirdim. Oscar artık gözden çıkarılabilir."

Yan'a, "Yapamazsın," dedim. "Burada yüzlerce Kopya var. Eğer patlayıcıları faaliyete geçirirsen onlar da ölür."

Yan yavaşça nefes verdi. "Violet, tenekeler kendi içlerine doğru patlayarak virüsü salınmadan önce yok ettiler. Ama tekrar üretilebilmesi için gerekli tüm bilgiler burada. Bilgisayarlarda ve Oscar'ın kafasında duruyorlar. Yedek yok. Yedek, Oscar'ın ta kendisi."

Öfkelenmiş bir hâlde, "Yani Oscar'ı da mı öldüreceksin?" diye bağırdım. "Cinayet cinayettir, Yan. Bu bizleri de onlar kadar kötü yapar."

Yan, "Sanıyorum ki az önce Başkan'ı öldürdün," diye çıkıştı. "Yoksa bunu yapan sen olunca sayılmıyor mu?"

Bir an için birbirimize baktık. Haklıydı. Ve bu, eve dönmemiz için tek fırsatımızdı. Virüs sonsuza dek yok edildiğinde, Impleri kurtardığımızda, kardeşimi de kurtarabilirdim.

Yan, "Ayrıca," diye fısıldadı, "sence Kopyalar sana neden seslendi?"

Aklım karışmış bir hâlde kafamı iki yana salladım.

"Tanklara hapsedildiler," dedi. "Üzerlerinde deneyler yapıldı. Onlara hayvanlardan bile beter davranıldı."

Elim, ağzıma gitti. Nefesim avcumun içini ısıtırken, "Ölmek mi istiyorlar?" diye fısıldadım.

Yan başını salladı. "Sen istemez miydin?"

Duraksadım. "Eve gitme vakti, öyle değil mi?"

O kış bakışları yakaladım. Nefesim titredi ve kalbim sıkıştı. Ash. Onu arkada bırakmak üzereydim; yapabileceğim tek şey onu ikinci bir virüs saldırısından korumaktı.

Yan'a dönerek, "Ne gerekiyorsa onu yap," dedim.

Nate, yüzünü ele geçiren şaşkın bir ifadeyle öne çıktı. "Bunu siz de duyuyor musunuz?" Gözlerinde dalgın bir bakış vardı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Bir şarkı duyuyorum." Bir şeye odaklanırken yaptığı şekilde burnunu kırıştırdı. "Birisi şarkı söylüyor. Mutlu yıllar."

B Ö L Ü M

31

ALICE

Danny'nin Corsa'sına baktım. Trafik yoğun olmalıydı ve hastane buradan çok uzakta değildi... Ve ben hep hızlı bir koşucu olmuştum. Jimmylerimle birkaç sarsak adım attım ve sonra, "Başlarım böyle işe," diye mırıldanıp ayakkabıları çöpe tıktım. Sonra, ömrümde hiç koşmadığım kadar hızlı bir şekilde hastaneye koştum. Ayak tabanlarım acıyor ve göğsüm yanıyordu ama yine de uzun bacaklarım için Tanrı'ya şükrederek koşmaya devam ettim. Anayolların birinde ayaklarım yere çarparak koşarken birkaç yayaya çarptım ama söylenmelerine hiç aldırmadım. Hastane görüş alanıma girince sokağın karşısına fırlarken neredeyse bir taksi tarafından eziliyordum. Korna sesleri beni kendime getirdi.

Terden sıırıslıklam olmuş bir hâlde hastaneye vardım; saçlarım kafama ve enseme yapışmıştı, göğsüm yanıyordu ve hasret kaldığı havayı alabilmek için hızla inip kalkıyordu. Danışma görevlisine bakmadan merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladım. Bugün asansöre binilecek gün değildi. Bir saniyeligine bile dursam bitkinlikten yere kapaklanmaktan korkuyordum.

Nate'in koridoruna adım attığım anda, Adam ile Jane'in "Mutlu Yıllar" şarkısını söylemekte olduğunu duydum. Koridora yayılıp mumların kokusuna karışan sesleri çatallaşmış ve yoğun duygularının ağırlığı altında ezilmişti.

Başarmıştım, tam zamanında gelmiştim.

Odaya dalarak, "DURUN!" diye feryat ettim.

Adam ile Jane üzerinde on altı tane mum bulunan bir çikolatalı pasta tutuyordu. Mumların alevleri titreşiyor ve Nate'in yüzüne gölgeler düşürüyordu. Beni gördükleri anda durdular; gözyaşlarıyla ıslanmış yüzleri şarkının tam ortasında donakaldı.

Derin, acı verici bir nefes aldım. "Hayır, Adam, Jane, lütfen bunu yapmayın."

Jane, "Alice..." diye söze başladı.

Ama bir güvenlik görevlisi çoktan yanıma varmıştı. "Burada her şey yolunda mı?"

"Hayır," diye bağırdım. "Her şey yolunda değil. Nate'i öldürmek üzereler, bu kadar yaklaşmış olmamıza rağmen onun fişini çekmek üzereler. Zaten Katie'yi kaybettim, Nate'i de kaybedemem. Biliyorum, Violet başaracak. Yapabileceğini biliyordum. Bay Hayran'ı öldürdü zaten, sadece biraz daha zamana ihtiyacı var."

Adam, hüznün ve anlayışla dolu bir yüzle, "Violet komada," dedi.

"Ama uyanacak, uyanacağını biliyorum. Nate de öyle. Sadece onlara biraz daha zaman tanıyın, lütfen."

Bir doktor endişeli bir ifadeyle öne çıktı. "Hanımefendi, iyi misiniz?"

"Evet, harikuladeyim, ne sandınız?" Histerik bir şekilde güldüm. Çözölmeye başladığımı, insanların beni dinlemiyor oluşu karşısında hissettiğim engellenmişlik ve çaresizlik hissinin, beni zaten güçlölkle bir arada tutan minik iplikleri çekiştirmekte olduğunu hissedebiliyordum.

Doktor bana doğru bir adım daha attı. "Bence yalnızca derin bir nefes almalısınız..."

Kendime engel olamadan, ellerim ona doğru uzandı. Nedenini bilmiyordum. Sanırım, yalnızca beni anlamasını sağlamak istiyorum. Zarar verme niyetim yoktu; en azından, olmadığını sanıyordum. Ama güvenlik görevlisi olayı böyle görmedi. Ellerinin omuzlarıma kenetlendiğini hissettim ve saniyeler içinde koridora çıkarıldım.

"HAYIR!" diye çığlık attım. "Adam, Jane, lütfen bunu yapmayın!"

Adam'ın, "Özür dilerim," dediğini duydum.

Hıçkırmaya başladım. Bedenim zangırdayıp parçalara ayrılacakmış gibi hissedene kadar hıçkırdım, hıçkırdım. Güvenlik görevlisi ve birkaç hemşire sakinleşmemi, nefes almamı söyleyip arayabilecekleri biri olup olmadığını sorarak beni yerden kaldırmaya çalıştı.

İşte o anda düz çizgiyi duydum.

VIOLET

Tüm gücüyle göğsümün ortasına çarptı. Ve birdenbire hiçbir şeyin önemi kalmadı. Virüs. Oscar. Önemli olan tek şey zaman ve uzayın katmanları arasında bir yerlerde, anne ve babamın Nate'in fişini çekmek üzere olduklarıydı.

Yan'a bakarak, "Çabuk," diye haykırdım. "Virüsü yok et. Çok geç olmadan hikâyenin sona ermesi lazım."

Nate bir adım geri çekilip bana baktı. "Bir şey duyuyorum. Uzun bir ses."

"Ah, lütfen, hayır," diye fısıldadım. Çok geç kalmıştık.

Nate bana bakarken, gözlerindeki ışık söndü ve yavaşça, çok yavaşça yere yığılmaya başladı.

Gözlerimden nabız gibi atarak süzülen öfkeli yaşlarla ağlamaya başladım. Kardeşim ölmüştü. Evdeki gerçek kardeşim ve bu dünyada yeniden sevdiğim yeni kardeşim, ikisi de ölmüştü. Keder beni küçük parçalara ayırıyordu.

Omzuma dokunan elin Ash'e ait olduğunu düşündüm. Ama bakmak üzere kafamı çevirdiğimde Yan'ı gördüm.

Nazıkçe gülümsedi ama çıkan ses ona değil, Baba'ya aitti. "Haklıydın, Violet. Eve dönebilmen için hikâyenin sona ermesi gerekiyordu. Ama Impleri kurtarmana gerek yoktu; affet beni, bu benim kendi gündemimdi. Ama yine de kurtarmayı başardın, Minik Çiçek."

"Baba?" diye fısıldadım.

"Evet, çocuğum."

"Ama sen..."

"Evet. Öldüm. Ve duyduğun şey bir hayalet değil, ölmeden hemen önce diğer kâhinlerin zihnine yerleştirdiğim bir telepatik parça. Tıpkı bir kaset kaydı gibi." Yan güldü ve yüzünün aydınlanma şeklinden, dünyaya duyduğu büyük merak ve hayretten, Baba'nın onun içinde yaşamakta olduğunu anladım.

"Impleri kurtarmam gerekmiyor muydu?" dedim. "O zaman, hikâyenin sonu neydi?"

Yan gülümsedi. "Doğru fikre kapıldın, çocuğum. Yalnız, yanlış hikâyeyi bitirdin."

Sesim titremeye başlarken, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Bitmesi gereken aslında Implerin hikâyesi değildi. Seninkiydi."

"Benimki mi?"

"Senin hikâyenin sonu neydi, Violet? Sadece gözlerini kapat; kulağına çalınacaktır."

Gözlerimi kapattım ve tıpkı söylediği gibi, onu duydum.

Bir haftadan az bir süre içinde kardeşim ölecek.

"Nate'in ölümü mü?" diye fısıldadım. "Hikâyemin sonu Nate'in ölümü mü?" Kardeşimin kollarımın arasındaki ağırlığını hissettim. Hâlâ kulaklarımda çınlayan düz çizgiyi duydum. "Eve dönebilmemiz için Nate'in ölmesi mi gerekiyordu?"

Yan yüzümü tuttu. "Bu doğru, çocuğum. Ama cesaretini yi-

tirme. Bütün güzel hikâyeler aslında birer yeniden doğuş hikâyesidir, öyle değil mi?"

Ama sözcüklerini güçlkle duyabildim. Duyduğum tek şey kulaklarımda gümbürdeyen o cümleydi: *Bir haftadan az bir süre içinde kardeşim ölecek.*

Ve Baba'nın haklı olduğunu biliyordum.

Eve dönme vaktiydi.

Gözlerimi açtığımda, yüzünde gergin bir ifadeyle Yan'ın yanında oturan Ash'i gördüm.

Ona, "Elveda, sevgilim," diye fısıldadım.

Sonra, tünelde hızla ilerleyen bir tren gibi gittikçe hızlanarak uzaklaştığımı hissettim.

Kafamı indirip kendime, Nate'e, hepimize baktım: Oscar yerde yatıyor, Yan ise yanımda çömelmiş oturuyor ve sanki kaçışımı görebiliyormuş gibi gökyüzüne bakıyordu. Sonra Ash'i, mükemmel Ash'immin bedenimi yere yatırdığını gördüm. Yanaklarından yaşlar süzülüyor, dudaklarından sorular dökülüyordu ve ömrümde gördüğüm en mavi gözler yavaşça görüş alanımdan kayboldu.

Ve sonra, sanki bir rüyadan uyanır gibi, gözlerimi açtım.

İnce tellerle sarılmış bir haldeydim; ellerimde iğneler, burnumda ise bir boru vardı.

Birden doğrulup oturdum. "NATE!" diye haykırdım.

Yataktan fırladım ve hissettiğim acı yüzünden küfürler savurarak, bedenimdeki iğneler ve boruları çıkarıp yatağın üzerine attım. Bacaklarım titriyordu, başım dönüyordu ve kısa bir an için, koluma kazınmış harfler gözüme ilişti ama Nate'in yanına varmalıyım. Hemen yan koridordaydı.

"Nate!"

Sendeleyerek koridora çıktım. Alice yere yığılmış ağlıyor, kaygılı bir güvenlik görevlisi ve bir hemşire sürüsü onun başında bekliyordu.

Kafasını kaldırıp bana baktı. Yüzü o güne kadar gördüğüm en büyük gülümsemeyle aydınlandı. "Violet! Uyanmışsın." Ama sonra birdenbire yüzü düştü. "Artık çok geç. Çok geç. Onu çoktan kaybettik."

"Hayır!" diye haykırırken bacaklarım altımda kıvrıldı. "Anne, baba. Yapamazsınız. Yapamazsınız."

Önce annemin, ardından da babamın sesini duydum. "Violet? Bu Violet mı?"

Koridora koştular; yüzlerinden mümkün olan her türlü duygunun karışımı vardı. Bir çocuklarını kaybetmenin ve diğerini geri kazanmanın ifadesi. Ne hissediyorlardı? Ama şu anda onlarla duygudaşlık kuracak vaktim yoktu.

Hâlâ koridorda yankılanan düz çizginin sesini bastırarak, "Siz ne yaptınız?" diye bağırdım.

Ses durdu.

Ayağa kalkmama yardım ettiler ve kalbim gümbürder, göğsüm inip kalkarken aksayan adımlarla Nate'in odasına girdim.

Doktorlar birbirlerine baktılar. "Ölüm zamanı..."

"Hayır!" diye haykırarak onun yatağına atıldım ve titreyen ellerimle yüzünü tuttum. "Lütfen, hayır, onca şeyden sonra gitme. Çok yaklaştık. Çok yakındık."

Ama zihnimde bir şey, bana ait olmayan bir ses duydum. Yan'dı bu. *Hepsi geçecek, Violet. Bütün güzel hikâyelerin sonu...*

Ama cümlesini tamamlayamadı çünkü o anda bir ses duydum. Midemi düğümleyen, kalbimi sıkıştıran, gri hastane duvarlarını renklere boyayan bir ses. Hastane çalışanlarını birden ayağa fırlatan, ailem ile Alice'i sevinç içinde yere diz çöktüren bir ses.

Yalnızca tek bir anlama gelebilecek bir ses.

Yeniden doğuş.

Bip.

6 AY SONRA

VIOLET

Londra sokaklarında Nate'in yanında yürümek beni sevinçle dolduruyordu. Şimdiye dek, yanımda yürüyüp keşfettiği en yeni bilimkurgu eserleri konusunda gevezelik etmesinin normal gelmeye başlamış olması gerektiğini düşünmüştüm. Fakat hâlâ tam olarak inanamıyordum. Ara sıra kollarımı onun boynuna dolayıp onu sevdiğimi söylüyordum. Ve her seferinde, kıvranarak kollarımdan kurtuluyor ve bana bir mankafa olduğumu söylüyordu. Ama o da tıpkı benim gibi *Darağacı Dansı* dünyasına yaptığı ikinci ziyareti hatırlıyordu; tatsız hayat hikâyesini, virüsü, Katie'nin ölümünü ve afallamış bir doktorlar denizi, dumanı tüten pasta mumları ve ağlaşan aile üyelerinin arasında uyandığını hatırlıyordu. Bu yüzden mankafa kelimesinin ardından her seferinde, "Ben de seni seviyorum, abla," sözleri geliyordu.

Londra rüzgârı parkamın içine işledi; köşeyi dönüp Frank'ın altın ışıkları ve kahve çekirdeklerinin kokusu sokağa dökülen kafesini gördüğümüzde minnettar kaldım. Buğulanmış ve karla kaplanmış pencereden Alice ile Danny'yi görebiliyorduk. Yan

yana oturmuş, bir bilgisayar ve buharı tüten iki fincanın karşısında birbirlerine sokulmuşlardı. Danny'yi karşımıza oturtup tüm bu fantastik, çarpık hikâyeyi anlattığımızdan beri ilişkileri gitgide güçlenmişti. Kuşkusuz, onu grupça kafayı yemediğimize ya da onu özenli hazırlanmış bir şakayla işletmediğimize inandırmak birkaç saatimizi aldı fakat Başkan'ın anlaşılmasa bir şekilde göğsünden kanlar saçtığını ve komaya girme koşullarımızın gizemini göz önüne alınca sonunda bize inandı. Ayrıca, Alice'in gayet gamsız bir şekilde, durmadan UFO'ların var olduğunu ileri süren birinin, bizim boyutlar arası geçişimizi sorgulamaya hakkı olmadığını söylemesi de biraz etkili olmuş olabilirdi.

Neyse ki o gün Timothy'nin dairesinde yaşanan tuhaf olaylardan ne Alice ne de Danny etkilenmişti. Polise, Timothy'yi kontrol etmeye gittiklerini ama bir dolapta cesedini bulduklarını ve bilmedikleri bir adamın da yerde ölü yattığını söylediler. Kanıtlar, Başkan Stoneback'ın Timothy'yi öldürmüş olduğunu destekliyordu, ayrıca adli tabip kimliği belirlenemeyen adamın cinayetle bir hafta sonra kalp krizinden öldüğünü belirledi. Neyse ki Stoneback'ın kalbinin hemen üzerinde görülebilen yara, ölüme ya da bizim dünyamızda yaşadığı kan kaybına sebebiyet verebilecek kadar derin değildi. Stoneback'ın içinde bulunduğu koşullar tıp görevlileri ve yetkililer için hala gizemini koruyordu.

Yalnızca dördümüz gerçeği biliyorduk.

Nate, iki parmağını ağzına sokup öğürme numarası yaparak, "İşte Dalice," dedi.

Ona bir dirsek attım. "Yapmasana, gayet sevimliler."

Nate güldü. "Hâlâ ümitsiz bir romantiksin yanı?"

Başımla onayladım. Ümitsiz bir romantiktim. Ash'i kaybetmek bunu yalnızca güçlendirmişti. Yani, alternatif bir evrende gerçek aşkı bulmanın, kadere ve ne yazık ki "doğru kişi"ye olan inancını güçlendirmek gibi bir etkisi vardı. Ne yazık ki diyorum, "doğru kişi" dediğiniz böyle bir şeydi zaten: Yeri doldurulamayacak birisi. Şimdi bile, onu mümkün olamayacağını düşündü-

ğüm kadar fazla özölüyordum. Tüm gölgeler onun şekline bürünüyor, uzaklarda duyduğum her kahkaha kafamın umutsuzca o yöne çevrilmesine ve gözlerimin onu aramasına neden oluyordu ve her sabah, uyanmadan hemen önce, benimkine yaslanan tenini hissediyordum. Bazen keşke bu sefer onu hatırlamıyor olsaydım diye düşünüyordum, o zaman en azından bu acı verici ölçüde mavi kış göğüne bakarken gözlerim yaşlarla dolmazdı.

Nate tavrımdaki ani değişimi fark etmiş olmalıydı çünkü elini omzuma koydu. “Belki de bu senle Ash için bir son değildir; belki günün birinde tekrar öte tarafa geçersin.”

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde, “Tanrım, umarım geçmem,” dedi. “Kalbim o yerde bir kez daha bulunmaya dayanır mı bilemiyorum.” Asıl trajedi de buydu işte: Kalbimin her şeyden fazla özlediği şey, yalnızca benim sonumu getirecek olan yerde var olabilirdi.

Kafenin kapısını açarak, etrafımı saran sıcaklık ve uğultunun keyfini çıkardım. Dalice’in tam karşısına oturduk. Daha selam bile vermeden, bilgisayarları bize doğru çevirdiler.

Aynı anda, “Ta-daa,” dediler.

Bilgisayarı tutarak, “Aman Tanrım,” diye haykırdım. “Bu çok güzel, çocuklar.”

Altın renkli bir kırlangıç sürüsü, altta parıldayan dikenli tellerin gümüş halkalarından özgür bir şekilde, ekranın en tepesinde uçuşuyordu. Ve ekranın ortasında, iki basit sözcük vardı: Hayranlar Yükseliyor.

Bu, Alice’in fikriydi. Implerin yalnızca Gemlere karşı değil, bizlere karşı da özgürlüğünü nasıl koruyabiliriz diye beyin fırtınası yapmıştık. Yazarlardan, yayıncılardan, film şirketinden, başıboş hayran kurgusu yazarlarından. Alice ise doğrudan, “Belki de bu görevi hayranlara vermeliyiz,” demişti.

Comic-Con’da tepemin atmasından sonra hayranlar aylarca merak içinde kalmıştı. *Üçüncü kitap neden asla yazılmamalı?* Eh, bunun cevabı şimdi açıklanmak üzereydi: Üçüncü kitabı yazma işi bize düşmezdi, hikâye artık Alice ve bana ait değildi, hayran-

lara aitti. Alice, Sally King'in ajansını bu konsepti kabul etmeye ikna etmiş, hatta bazı tanınmış ünlüleri bu olayı tanıtmaları için tatlı dille bizim tarafımıza çekmişti. Biz de bir yandan üniversiteyi bitirmeye çalışırken, diğer yandan hayran sitesinin bekçiliğini yapacak ve hiçbir sesin diğerlerinden baskın olmamasını ve böylece hiç kimsenin tek başına o dünyayı etkileyememesini sağlayacaktık. Belki de o zaman Impler ve Gemler kendi geleceklerini yazabilecekti.

Danny ile Nate çeşitli sayfalara tıklayarak heyecanlı ve fazlasıyla yüksek seslerle konuşmaya başladılar. Hayranların ürettikleri hikâye, resim ve videoları gönderebilecekleri bir alan vardı; harika görünüyordu. Danny internet istesi tasarımı konusunda gerçekten çok yetenekliydi.

Alice uzanıp elimi tuttu. "Seninle gurur duyardı, Vi."

Yaşlar gözlerimi yakarken kahvemden bir yudum aldım. "Belki."

"Belkiymiş, götüm," dedi. "Gururdan göğsü kabarırdı, yüzde yüz. Impleri kurtardın, Nate'i geri getirdin ve şimdi de tarihteki en iddialı hayran sitesini açmak üzeresin."

"Keşke burada olup kendi gözleriyle görseydi," dedim.

Alice gülümsedi. "Bir anlamda görüyor."

Danny açılır menüye tıkladı ve yeni bir sayfa açıldı. Gördüklerim kalbimin hem sıkışmasına hem de kabarmasına yol açtı. Katie'nin fotoğrafları bilgisayardan bana bakıyordu. O güzel gülümsemesi ekranda parlıyordu; partilerde, orkestralarla çalarken, bir DNA sarmalı şeklinde giyinmiş ve Alice ile benim arama sıkışmış hâliyle. Ve sayfanın en üstünde altın renkli fontlarla bir cümle yazıyordu: *Bu site en iyi dostumuz Katie'ye adanmıştır.*

Masanın üzerinden uzanarak Alice'i çekip sarıldım ve kıraz çiçeği kokan saçlarının arasında ağlayarak teşekkürlerimi fısıldadım. Bana sıkıca sarıldı; onun da ağladığını hissedebiliyordum. Birkaç dakika sonra beni nazıkçe itti ve mürekkep mavisi gözlerini bana doğrulttu. "Sana daha mutlu bir son yazamadığım için üzgünüm."

Ellerim otomatik olarak Nate'in omzuna gitti. "Yeterince mutluydum," diye yanıtladım.

Bazı sonlar karaydı. Bazı sonlar rengârenkti. Benim sonum, sevgili Katie'mi kaybettiğim ve gerçek aşkımı bıraktığım o şehir gibi, gri tonları arasında duruyordu.

Nate elini benimkinin üzerine koydu. "Hadi. Gücü gerçek anlamda hayranlara vermenin vakti geldi. Bu onuru kim ister?"

"Hep birlikte yapalım," dedim.

İmleci butonun üzerine getirdim ve umut dolu gözlerle üç arkadaşıma baktım. Birer birer, işaret parmaklarını benimkinin üzerine koydular.

"Şimdi," dedim. Hep birlikte, yayınla butonuna bastık.

Bir şey –bir gölge ya da uzaklardan gelen bir kahkaha– bakışlarımın pencereye yönelmesine neden oldu ve sokağın karşısında tek başına duran birini gördüm. Başı aşağıdaydı ve yoldan geçen arabalar bir görünüp bir yok olmasına neden oluyordu ama onu her şeye rağmen tanıdım.

Kalbim gümbürdedi. Kahkaham dudaklarımı itip çıktı ve bedenim sevinçle dolarken titremeye başladı. Tabii ya. Başkan bizim dünyamıza geçmişti; tünel süreci iki yönde de işliyordu. Bunu daha önce nasıl düşünememiştim?

Nate bakışlarımı takip ederek şaşkınlıkla iç çekti. "O?.."

Ama ben ancak adam kafasını kaldırır ve o maviden de mavi gözlerini görmeme izin verirken fısıltıyla cevap verme cesareti bulabildim. "Evet."